

Περιβαλλοντικές Ιστορίες

Βραβεύτηκαν στο

«Διαγωνισμό συγγραφής περιβαλλοντικής ιστορίας»
2017

στο πλαίσιο του Δικτύου ΠΕ «Φύση Χωρίς Σκουπίδια»
της Ελληνικής Εταιρίας Προστασίας της Φύσης

Φύση χωρίς Σκουπίδια

Συγγραφείς: μαθητές/τριες Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης

Οι ζωγραφιές (εκτός από τα διακοσμητικά μολύβια και την ταινία διαχωρισμού των ιστοριών)
είναι έργα των συγγραφέων ή συμμαθητών τους

Η εικόνα είναι από την βραβευμένη Ιστορία «Ταξίδεψα κι εγώ όπως κι εσύ» της Β Τάξης
του 10^{ου} Δημοτικού Σχολείου Βύρωνα

ISBN: 978-960-7197-23-8

© Ελληνική Εταιρία Προστασίας της Φύσης και συγγραφείς, 2017

Σχολείο: 1^ο ΕΠΑΛ Ιεράπετρας

Τίτλος: Ο Κόμπι και η Στίνκυ

Συγγραφείς: Συγγραφική ομάδα από το 1ο ΕΠΑΛ Ιεράπετρας

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Σουργιαδάκη

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Ο Κόμπι και η Στίνκυ

μια ιστορία για μικρά παιδιά, γραμμένη από μεγάλα παιδιά από την περιβαλλοντική ομάδα «Ξαναχρησιμοποίησέ το» του 1^{ου} ΕΠΑΛ Ιεράπετρας

«Ωχ! Τι ήταν αυτό πάλι;» είπε ο Κόμπι καθώς του ήρθε μια φλούδα πορτοκαλιού στο κεφάλι.

Ο Κόμπι είναι το φαντασματάκι που ζει μέσα στον κάδο κομποστοποίησης ενός σχολείου. Του αρέσει η ανακύκλωση και ζει μαζί με τον φίλο του, ένα μικρό στρουμπουλό ροζ σαλιγκάρι, τον Σνέλι.

Στην πόλη που ζει υπάρχουν πολλά σκουπίδια. Μέσα στους πράσινους κάδους ζουν τα μικρά τερατάκια που αρχηγός του είναι ο Ντάρφιλ. Όποτε τριγουρίζουν στην πόλη κάνουν τους ανθρώπους να πετάνε σκουπίδια και για αυτό κάθε φορά που βγαίνει ο Κόμπι βόλτα, νευριάζει. «Αχ, πόσο θα 'θελα να εξαφανιστούν αυτά τα τερατάκια!» σκέφτεται.

- Είμαι πολύ στενοχωρημένος Σνέλι», είπε στο φίλο του, σκουπίζοντας το κεφάλι του.
- Γιατί Κόμπι;» τον ρώτησε απορημένος ο Σνέλι.
- Γιατί χθες ήρθαν πάλι τα τερατάκια και πέταξαν περιτυλίγματα από σοκολάτες μέσα στον κάδο μας. Δεν βλέπω να γλυτώνουμε απ' αυτά!» είπε ο Κόμπι.
- Και τι τα 'κανες αυτά τα σκουπίδια;» ρώτησε ο Σνέλι. «Δεν τα βλέπω τώρα μέσα στον κάδο».
- Ευτυχώς που ήρθε ο Ρούλης και ο Ζούλης. Μύρισαν την σοκολάτα και πλησίασαν στον κάδο. Τους φώναξα, για να με σώσουν από τα σκουπίδια, είπε ο Κόμπι.

Ο Ρούλης (απ' το χοντρούλης) και ο Ζούλης (απ' το χαζούλης) είναι σκυλάκια που συχνάζουν κοντά στον κάδο κομποστοποίησης και είναι φίλοι με τον Κόμπι και τον Σνέλι.

- Αυτά τα τερατάκια φταίνε που τα παιδιά δεν ξέρουν πού να πετάξουν τα σκουπίδια!, είπε ο Σνέλι.
- Μήπως πρέπει να κάνουμε κάτι με αυτά τα τερατάκια; Τα βαρέθηκα πια, κι αυτά και τη βρωμιά τους! είπε ο Κόμπι.
- Κανόνισε να βρεθούμε με τον Ρούλη, το Ζούλη και τον Νούλη, είπε ο Σνέλι. Να πάμε το βράδυ να τους ψεκάσουμε με σκορδοκρεμμυδόζουμο, μήπως και φύγουν από την πόλη μας.

Ο Νούλης (από το εξυπνούλης) είναι ο τρίτος σκύλος της παρέας.

Η συνωμοσία οργανώθηκε αλλά απέτυχε, γιατί την ώρα που τα σκυλάκια πλησίαζαν τους πράσινους κάδους, τους είδε η Στίνκυ, που πότιζε εκείνη την ώρα τις φράουλες της, έβαλε τις φωνές, ξύπνησαν οι φρουροί και τους κυνήγησαν.

Μετά την αποτυχημένη προσπάθεια η Στίνκυ βγήκε το επόμενο βράδυ για βόλτα και χάθηκε. Την βρήκε ο Σνέλι σε μια γωνία να κλαίει. Την πλησίασε και την ρώτησε: «Γιατί κλαίς;».

- Χθες το βράδυ μας επιτέθηκαν κάτι σκυλάκια και οι φρουροί του κάδου κυνηγώντας τους μου πάτησαν τις φράουλες, είπε η Στίγκυ με βουρκωμένα μάτια.

Ο Σνέλι τη λυπήθηκε και την προσκάλεσε στο σπίτι του για παρηγοριά. Όταν έφτασαν εκεί, η Στίγκυ είδε ότι το σπίτι του Σνέλι ήταν ο κάδος που ζούσε ο Κόμπι και ήταν απαγορευμένο μέρος για αυτήν. Θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα της. «Μην τολμήσεις να πατήσεις τα πόδια σου εκεί!». Αυτή προχώρησε διστακτικά μα σκόνταψε η ουρά της σε μια φλούδα πορτοκαλιού. Τότε πετάχτηκε ο Κόμπι, που την είχε μόλις δει, να την πιάσει πριν πέσει πάνω σ' ένα μαραμένο μαρουλόφυλλο. Κοιταχτήκαν για δευτερόλεπτα μες στα μάτια...

Ο Κόμπι αναρωτήθηκε:

- Κάτι μου θυμίζεις!

- Είμαι η κόρη του Ντάρφιλ, είπε εκείνη.

Ο Κόμπι τότε ξαφνιάστηκε, την άφησε να πέσει πάνω στο μαρουλόφυλλο και την ρώτησε:

- Γιατί σας αρέσει να ζείτε μες στη βρωμιά;

- Έμενα δεν μου αρέσει αλλά τί να κάνω! Είναι το σπίτι των γονιών μου.... απάντησε εκείνη χαμηλόφωνα.

- Μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό, είπε ο Κόμπι και τα μάτια του έλαμψαν!

Την επόμενη μέρα συναντήθηκαν οι δυο τους για να γνωριστούν καλύτερα. Οι συναντήσεις τους έγιναν τακτικές. Τους άρεσε να πηγαίνουν στην παραλία και να ζουζουνίζουν πάνω από τα παιδάκια μέχρι να μαζέψουν τα σκουπίδια τους πριν φύγουν.

Σιγά-σιγά, ο Κόμπι και η Στίγκυ ερωτεύτηκαν. Όταν το έμαθε ο πατέρας, ο φοβερός και τρομερός Ντάρφιλ, άστραψε ο τόπος από την οργή του. Διέταξε δυο φρουρούς του να κλειδώσουν τη Στίγκυ στο δωμάτιο της, ενώ κάποιοι άλλοι πήγαν να κολλήσουν το καπάκι του κάδου κομποστοποίησης ώστε να φυλακιστεί και ο Κόμπι. Εκείνος όμως έλειπε κι έτσι όταν γύρισε βρήκε το σπίτι του σφραγισμένο. Είδε το Σνέλι να κλαίει κάτω από ένα κλωναράκι δυόσμο. Τον πήρε μαζί του, για να βρουν ένα καινούργιο καταφύγιο.

Ο Κόμπι

και

η Στίγκυ

Ο Νούλης έμαθε από την αγριόγατα της γειτονιάς, την Κάρλα, ότι η Στίγκυ ήταν φυλακισμένη στο δωμάτιό της και με τη βοήθεια της Κάρλα κατάφερε να την ελευθερώσει και να την πάει εκεί που

είχε κρυφτεί ο Κόμπι, σ' ένα μπλε κάδο ανακύκλωσης εκεί κοντά. Τότε άρχισαν να καταστρώνουν ένα σχέδιο.

Αν δεν μπορούσαν να αλλάξουν τα πράγματα με πονηριές, θα προσπαθούσαν να το κάνουν με τη λογική. Έπρεπε να μιλήσουν με τον Ντάρφιλ, να του εξηγήσουν για τη σημασία της καθαρής πόλης, να τον κάνουν να καταλάβει. Όποτε όμως πήγαινε να πλησιάσει τον πράσινο κάδο η Στίνκυ, οι φρουροί την έδιωχναν. Τέτοιες εντολές είχαν, της έλεγαν.

Ο Ντάρφιλ ήταν πολύ σκληρός. Δεν ήθελε να ξαναδεί την κόρη του γιατί τον είχε εγκαταλείψει. Μετά από λίγες μέρες αρρώστησε και ο γιατρός απαγόρευσε να τον πλησιάζουν. Η αρρώστια του ήταν κολλητική και μόνο σε καθαρό περιβάλλον θα μπορούσε να γιατρευτεί. Εκείνος όμως δεν ήθελε να ακούσει για καθαριότητα. Κι έτσι, είχε μείνει τελείως μόνος.

Η Στίνκυ δεν το 'βαλε κάτω όμως. Έβαλε την Κάρλα την αγριόγατα να μάθει τι συμβαίνει με τον πατέρα της και μετά μάζεψε όλη την παρέα και τους οργάνωσε στην καινούργια τους δράση. Μέσα σ' ένα βράδυ, όλοι μαζί, έβαψαν όλους τους πράσινους κάδους, μπλε. Η καθαριότητα άρχισε να επικρατεί στην πόλη και ο Ντάρφιλ έδειχνε να γίνεται σιγά-σιγά καλύτερα. Ο γιατρός επέτρεψε να τον πλησιάζουν τώρα και η Στίνκυ πήγε να τον επισκεφτεί.

Ο Ντάρφιλ δεν ήταν χαζός. Κατάλαβε ότι το βασίλειό του δεν είχε πια αξία κι έτσι αποφάσισε να κάνει αρχηγό του στόλου των κάδων τον Κόμπι. Ο καινούργιος αρχηγός έβαλε κανόνες. Τα τερατάκια άλλαξαν φορεσιές και άρχισαν να μοιάζουν με φαντασματάκια. Άρχισαν κι αυτά να ζουζουνίζουν γύρω από τα παιδιά και από τότε κανείς δεν πέταξε ξανά σκουπίδι μέσα στην πόλη. Όλα στους κάδους ανακύκλωσης!

Συγγραφική ομάδα από το 1^ο ΕΠΑΛ Ιεράπετρας: Εμμανουέλα Διακονικόλα, Κούλα Κοντοπόδη, Χρυσούλα Σκουλούδη, Γιώργος Σκουλούδης, Εύα Χαϊντάρ, Αντώνης Μαράκης, Βαγγέλης Περάκης, Γεώργιος Περακάκης, Αντώνης Πηγιάκης, Νικόλαος Χαραλαμπάκης, Φρέσκινα Ρούση. Στα πλαίσια του μαθήματος «Διαχείριση φυσικών πόρων» Γ' τάξης και της συμμετοχής στο τοπικό θεματικό δίκτυο «Ανακύκλωτες: οι Φρουροί της φύσης» του ΚΠΕ Ιεράπετρας.

Σχολείο: ΕΕΕΕΚ Αγίου Νικολάου

Τίτλος: Σ' ένα δάσος κάποτε

Συγγραφείς: Μαθητές του ΕΕΕΕΚ

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Γεώργιος Μαυροειδής

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Σ' ένα δάσος κάποτε...

Ανέμη ξύλινη γυρνά
και ξέφρενο χορό χορεύει.
Μια κόκκινη κλωστή κυλά
και δάσος καταπράσινο γυρεύει...

Σ' ένα δάσος όπου η ζωή κυλούσε όμορφα για όλα τα πλάσματα του δάσους, διάλεξε να σταματήσει η κόκκινη κλωστή μας. Να δει κι εκείνη τα μικρά και τα μεγάλα που συνέβαιναν εκεί και που λίγοι στον κόσμο γνώριζαν.

Μέσα σ' αυτό το δάσος, συνέβαιναν πράγματα παράξενα. Ότι ζούσε εκεί, είχε ανθρώπινη λαλιά. Τους την είχε χαρίσει το πνεύμα του δάσους. Ήταν ο βλεπάτοράς του και ζούσε στην κουφάλα μιας γέρικης σημύδας, κοντά στη μικρή λίμνη.

Σ' αυτό το όμορφο δάσος λοιπόν, «ζούσαν» πέντε πεταμένα, σκουριασμένα και ξεχασμένα τενεκεδένια κουτιά. Κάποιοι άνθρωποι τα είχαν παρατήσει στη μικρή λιμνούλα πριν πολλά χρόνια! Οι μέρες τους περνούσαν βασανιστικά. Κολλημένα στη γη, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, παρά να περιμένουν υπομονετικά τη στιγμή που θα σαπίσουν εντελώς και θα χαθούν βαθιά στο έδαφος. Αχ αυτοί οι άνθρωποι!!!

Είχαν πάψει να κάνουν όνειρα, σταμάτησαν να ελπίζουν. Φίλους μέσα στο δάσος δεν είχαν. Κανένας δεν καταδεχόταν να τους μιλήσει. Θλίψη, πόνος, μαρασμός, απελπισία και πολλά βράδια... θυμός και θρήνος! Παρακαλούσαν το πνεύμα του δάσους να τα λυπηθεί. Να δώσει ένα τέλος στα βάσανά τους. Μόνο μια ευχή άκουγες από το θλιμμένο στόμα τους: «Αχ, να μπορούσε να συμβεί κάτι όμορφο και σε μας»!

Είχαν μάλιστα σκαρώσει και ένα τραγουδάκι που το τραγουδούσαν κάθε βράδυ, όταν όλα τα πλάσματα του δάσους είχαν κουρνιαστεί στις γέρικες κουφάλες των δέντρων. Το τραγούδι τους, το άκουγαν μόνο λίγα ζώα του δάσους. Η ζάρα και ο γκιώνης, ο σκαντζόχοιρος και ο γρύλος. Ζώα που κι αυτά έβγαιναν τη νύχτα επειδή είχαν τις δικές τους λύπες.

Σ' ένα δάσος στοιχειωμένα
ζούμε πάντα ξεχασμένα...
Ποτέ δε θέλησε για μας
του ήλιου μια αχτίδα
να μας χαϊδέψει, να μας πει
λόγια χαράς κι ελπίδας,
ή μια ψιχάλα της βροχής
το σκουριασμένο μας κορμί
να ρθει να μας δροσίσει.

Στο φως της μέρας κλαίμε σιωπηλά
και κάθε νύχτα τραγουδάμε λυπημένα,
χάδια και λόγια τρυφερά
στο σκουριασμένο μας κορμί
ζητάμε απεγνωσμένα.
Αχ να γινόταν ένα θαύμα
και να άλλαζε αυτό ευθύς!

Το πνεύμα του δάσους άκουσε ένα βράδυ το τραγούδι τους. Στεναχωρήθηκε τόσο πολύ που αποφάσισε να τα βοηθήσει. Χωρίς να χάσει καιρό, πήγε και κάθισε δίπλα τους. Τα σκουριασμένα τενεκεδάκια παραξενεύτηκαν. Ποτέ κανείς δεν τα καταδέχτηκε. Πώς τώρα κάποιος ήρθε δίπλα τους;

Τότε, το πνεύμα του δάσους τους είπε:

- Άκουσα το λυπημένο σας τραγούδι. Θέλω πολύ να σας βοηθήσω και να αλλάξει η ζωή σας. Ζητήστε μου ό,τι θέλετε και θα γίνει αμέσως.
- Θέλουμε να γίνουμε χρήσιμα, απάντησαν όλα μαζί.

Τότε τους είπε,

- Θέλω να διαλέξετε ποιος θέλει να μένει μέσα σας. Να γίνεται το όμορφο και πολύχρωμο σπίτι του.

Τα μικρά σκουριασμένα τενεκεδάκια, δεν πίστευαν στα αυτιά τους. Το χαμόγελο, ξαναγύρισε στα σκουριασμένα τους προσώπια. Αμέσως, άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους για το ποιος θα έμεινε μέσα τους.

Σε λίγη ώρα, το πιο μεγάλο τενεκεδάκι είπε:

- Θέλω να μείνει μέσα μου η βροχή. Να κυλάει το νερό της στο σκουριασμένο μου κορμί, να δροσίζω όλα τα πλάσματα του δάσους, να ποτίζω τα δέντρα και τα λουλούδια και να ποτέ να μη στερεύω.
- Όσοι περνούν από δίπλα σου, θα σκύβουν για να ξεδιψάσουν, του απάντησε το πνεύμα του δάσους. Πάνω σου θα κάθονται τα πουλιά να ξαποσταίνουν και με το κελαηδητό τους θα δίνουν στο δάσος χαρά μεγάλη. Και σεις σταγόνες της ζωής, είπε στη βροχή και στις δροσοσταλίδες, για σπίτι σας, θα έχετε από δω και μπρος αυτό το μικρό τενεκεδάκι. Που θα χει χρώμα γαλάζιο. Σαν της θάλασσας. Και η δροσιά σας θα απλώνεται σε όλα τα δάση και θα χαρίζει ζωή.
- Και σε σένα πλατύ τενεκεδάκι; Ποιος θα ήθελες να μείνει μέσα σου;
- Τα σύννεφα, απάντησε χωρίς να διστάσει ούτε λεπτό! Τα σύννεφα τα αγαπώ γιατί ταξιδεύουν. Και όταν θα γυρίζουν σε μένα, θα μου μιλάνε για τον κόσμο. Θα μου λένε γι' αυτά που είδαν, γι' αυτά που άκουσαν. Τόσα χρόνια τα βλέπω που παίρνουν διάφορα σχέδια και με τη φαντασία μου τους δίνω μορφές που αγάπησα και τώρα μου λείπουν. Δεν κουράζομαι να τα κοιτάω. Μου αρέσει που τρέχουν στον ουρανό κι όταν μικρές αχτίνες του ήλιου τα διαπερνούν άλλοτε δειλά και φοβισμένα κι άλλοτε με δύναμη, θαρρείς και χαμογελούν μόνο για μένα.

Με ένα νεύμα του, το πνεύμα του δάσους κάλεσε τα σύννεφα να πάρουν τη θέση τους στο μικρό γκρι κουτάκι.

Το λεπτό και ψηλό τενεκεδάκι που στεκόταν λίγο απόμακρο, σαν έφτασε η σειρά του είπε:

- Θα ήθελα να μείνουν μέσα μου η άνοιξη και όλα τα πουλιά του δάσους. Να μπορώ να τα ξυπνώ, να διώχνουν το χειμώνα και να αφήνουν τον ήλιο να ζεσταίνει με τις ακτίνες του τον κόσμο. Να πλημμυρίζει με φως και μελωδίες γλυκές όλη η πλάση. Να ανθίζουν τα λουλούδια και να στρώνουν με ένα πολύχρωμο χαλί όλο τον κόσμο!
- Εγώ θέλω να ζήσει μέσα μου το φθινόπωρο, είπε ένα στρουμπουλό κουτάκι. Μόλις το ξυπνώ να αρχίζουν τα πρωτοβρόχια. Να δροσίζει τα δέντρα και τη γη από την καλοκαιρινή δίψα. Να κοκκινίζουν τα πλατάνια και τα σφεντάμια και τα φύλλα τους να σκεπάζουν τη γη.

Σε κανένα δε χάλασε χατίρι το πνεύμα του δάσους. Όλες οι επιθυμίες τους εκπληρώθηκαν μεριάς.

Τελευταίο είχε μείνει ένα τρυπημένο και τσαλακωμένο τενεκεδάκι. Φοβόταν πως κανείς δε θα το θελε επειδή ήταν χωρίς καπάκι, τσαλαπατημένο και χλιοσκουριασμένο.

Το πνεύμα του δάσους, γονάτισε τρυφερά δίπλα του. Ήθελε να του κάνει το πιο όμορφο δώρο. Να του χαρίσει αυτό που πραγματικά επιθυμούσε, ακόμα και αν έπρεπε να γυρίσει τα πάνω κάτω! Και σκύβοντας το ρώτησε πολύ τρυφερά, ποια ήταν η επιθυμία του.

- Δεν ξέρω απάντησε εκείνο. Κανένα πλάσμα δε θα με θέλει... Ας μείνει μέσα μου ό,τι θέλει!

Ξαφνικά, μια όμορφη μελωδία ακούστηκε και μια φωνή γλυκιά, ήρεμη και μελωδική απλώθηκε ολόγυρα. Ήταν το φεγγάρι, που κι αυτό συγκινήθηκε. Και σκύβοντας, του ψιθύρισε στο αυτί:

- Όλα τα πλάσματα του δάσους, θα βρίσκουν καταφύγιο μέσα σου. Όταν θα χαμογελάς, το γέλιο σου θα φτάνει σε μένα σαν τον πιο γλυκό ήχο του κόσμου. Και ευθύς, θα ανεβαίνω πάνω σε ένα ρόδινο σύννεφο και θα φωτίζω με τις ακτίνες μου τη νύχτα, για να βρίσκουν τον δρόμο τους τα πλάσματα που θα μένουν μέσα σου. Τα πουλιά θα σταματούν να ακούσουν τη γλυκιά μελωδία που θα τους χαρίζει το κορμί σου. Και τα δέντρα θα γέρνουν τα κλωνάρια τους να σε χαϊδεύουν επειδή θα τους χαρίζεις την ευτυχία! Ακόμα και τα αστέρια θα έρθουν να μείνουν μέσα σου. Θα φεύγουν μέσα από τις πληγές που σ' άνοιξαν οι άνθρωποι και θα ξεχύνονται στον ουρανό. Και το πρωί, θα επιστρέφουν για να ξεκουραστούν μέσα σου!

Από κείνη τη μέρα, πολλά πράγματα άλλαξαν στο δάσος. Τα τενεκεδάκια δεν ήταν πια «απλά σκουπίδια». Είχαν γίνει πλέον χρήσιμα! Γέμισαν χρώματα και όμορφα χαμόγελα ξεχείλιζαν από μέσα τους.

Και αν τύχει και περάσεις καμιά φορά από εκείνο το δάσος, σίγουρα θα τα ακούσεις να τραγουδάνε ένα όμορφο τραγούδι που θα σου κρατάει συντροφιά τα βράδια!

Στου παραμυθιού την άκρη
ράψαμε κόκκινη κλωστή,
τα όνειρα μας ν' ανεμίζουν
στης νύχτας την απέραντη σιωπή.

Έλα, μια βόλτα να σε πάω.
Πάρε το όνειρο αγκαλιά
Πάμε σε δάση και χωριά,
σε θάλασσες, σε κήπους πέρα μακριά.

Μα να! Ξημέρωσε η μέρα και χαράζει
και φεύγουνε τα όνειρα μακριά
ο ήλιος σου φωτίζει τη ματιά
και μια καινούρια μέρα ξεκινά!!!

Σχολείο: Εκπαιδευτήρια Δούκα (Γυμνάσιο)

Τίτλος: Οι ψίθυροι των σκουπιδιών

Συγγραφείς: Μαρία Ζαχαριάδη, Τάξη Α

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Χρυσάνθη Σωτηρίου

**Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον
Βραβείο Ζωντάνιας Λόγου-Λογοτεχνικότητας**

Οι ψίθυροι των σκουπιδιών

Το πρωινό ήταν μαγευτικό. Ο ήλιος έλαμπε και χαίδευε με τις ακτίνες του τα ήρεμα νερά του κόλπου μ' έναν τρόπο που νόμιζες ότι το τοπίο είναι βγαλμένο από ζωγραφικό πίνακα. Το μπλε του ουρανού, το χρυσαφί της άμμου, το λευκό

των γλάρων και το γαλάζιο της θάλασσας δημιουργούσαν μια πανδαισία χρωμάτων. Ο άνεμος γλυκός και ελαφρύς έμοιαζε να σφυρίζει τους δικούς του σκοπούς, σαν να προσπαθεί να δημιουργήσει παραμυθένιες μελωδίες για να αποθεώσει με τη σειρά του το μεγαλείο της φύσης. Μέσα σε αυτή την εικόνα δεν έλειπαν τα ψάρια που είχαν στήσει τρελό χορό παίζοντας με το κρυστάλλινο νερό, αλλά και τα γλαροπούλια, που όμοια με αέρινους χορευτές, απολάμβαναν το πέταγμά τους ανάμεσα από τα κατάρτια των καϊκιών σχίζοντας τον αέρα. Πραγματικά, νιώθει ευλογημένος και μόνο που έχεις την ευκαιρία να δεις αυτό το μοναδικά αρμονικό δημιούργημα του Πλάστη!

Και τότε ήταν που τα πάντα ανατράπηκαν, που το όμορφο άρχισε να μετατρέπεται σε αποκρουστικό, που την αρμονία διαδέχτηκε η ανισορροπία... Μια βάρκα έκανε την εμφάνισή της στα νερά του κόλπου και οι άνθρωποι που βρίσκονταν πάνω της άρχισαν να πετούν στη θάλασσα τα σκουπίδια τους, απομεινάρια μιας ξέφρενης γιορτής που έμελλε να σημάνει την έναρξη της καταστροφής. Ήταν όλοι χορτασμένοι από φαΐ, ποτό, γλεντοκόπι και είχαν πλημμυρίσει τις ψυχές τους με ξέφρενες μουσικές και εκκωφαντικά ακούσματα, που δεν τους επέτρεπαν να ανοίξουν τις αισθήσεις τους και να ακούσουν, να δουν, να γευτούν ό,τι τους περιέβαλλε. Κυρίως, όμως, ήταν ανίκανοι να επιδείξουν έστω και τον στοιχειώδη σεβασμό στον υδάτινο αυτό παράδεισο με τα έμψυχα και άψυχα όντα του.

Η θάλασσα γέμισε πλαστικά μπουκάλια, πλαστικά ποτήρια και πιάτα και ό,τι άλλο άχρηστο είχε απομείνει από αυτή την πανηγυριώδη εκδήλωση. Όλα επέπλεαν και θύμιζαν τμήματα μιας νεκρικής πομπής που σιγά σιγά άρχισε να βυθίζεται μέχρις ότου χαθεί για πάντα στον θαλάσσιο πυθμένα. Ήταν ανησυχητικά τρομακτική η εικόνα της θάλασσας που συνέχιζε να είναι ήρεμη και γαλήνια και να δέχεται στωικά την εισβολή των σκουπιδιών. Μια εισβολή η οποία θύμιζε βομβαρδισμό σε εμπόλεμη ζώνη με αθώα θύματα.

Τα πλαστικά σκουπίδια μπλέχτηκαν με τις ηλιαχτίδες που παιχνιδίζαν στα νερά και βυθιζόμενα άρχισαν... να ψιθυρίζουν. Όλα είχαν αποκτήσει μια άλλη διάσταση, εκεί κάτω από το νερό, όπου οι νόμοι της φύσης επιτρέπουν να υψώσει, με το δικό της τρόπο, φωνή διαμαρτυρίας απέναντι στο έγκλημα που συντελείται σε βάρος της.

- Δεν θέλω να με καταπιεί κανένας γλάρος και να του προκαλέσω τραγικό θάνατο, ακούστηκε η σπαρακτική φωνή ενός πλαστικού καπακιού.
- Εγώ δεν θέλω να μπερδευτώ με καμιά θαλάσσια χελώνα και να τη σκοτώσω πνίγοντάς την, ψέλλισε τρομαγμένα μια πλαστική σακούλα.
- Θα ήταν τραγικό, αν τραυματίσω κανένα ψάρι, είτε με τρεμάμενη φωνή ένα πλαστικό πηρούνι.
- Κι εγώ φοβάμαι πως θα μπλεχτώ στα δίχτυα του ψαρά και θα τα καταστρέψω, φώναξαν σχεδόν ταυτόχρονα ένα πλαστικό πιάτο κι ένα πλαστικό μπουκάλι.
- Δεν θέλουμε να βρωμίσουμε τη θάλασσα! Δεν μπορεί να γίνουμε μέρος αυτού του ειδυλλιακού τοπίου, φώναζαν όλα μαζί τα πλαστικά!

Αυτό, όμως, το ερώτημα των σκουπιδιών, που έμενε αναπάντητο, ήταν γιατί οι άνθρωποι γίνονται οι δράστες μιας τόσο εγκληματικής πράξης και προκαλούν τόσο κακό στη φύση. Έτσι, ένα ένα τα σκουπίδια ξεδίπλωναν τις σκέψεις τους και αποκάλυπταν τη σοφία τους.

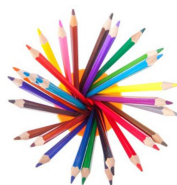
- Δεν ξέρουν οι άνθρωποι πως το πλαστικό χρειάζεται έως και τετρακόσια πενήντα χρόνια για να λιώσει;
- Δεν γνωρίζουν πως μπορούν να μας ανακυκλώσουν και να επαναχρησιμοποιήσουν το υλικό μας;
- Αν μας ανακύκλωναν, θα προστάτευαν τη φύση, αλλά ταυτόχρονα θα εξοικονομούσαν και χρήματα.
- Είναι σπουδαίο πράγμα να κάνεις οικονομία μόνο από την ανακύκλωση υλικών σε έναν πλανήτη που τα παιδιά πεινούν!
- Οι άνθρωποι έχουν χρέος να σώσουν το φυσικό περιβάλλον, να σεβαστούν τη φύση και τους φυσικούς πόρους και να ανακυκλώνουν τα υλικά που μπορούν!
- Πώς γίνεται να είναι τόσο εγωκεντρικά πλάσματα που δεν σκέφτονται ότι το φυσικό περιβάλλον ανήκει και στις επόμενες γενιές;

Οι φωνές των σκουπιδιών έμοιαζαν με κραυγές διαμαρτυρίας και συνάμα με επιτακτικά κελεύσματα πως κάτι πρέπει να γίνει να σωθεί η φύση.

Αυτή ήταν η ιστορία που κάποτε ένας γέρος παππούς, ψαράς είπε στα εγγονάκια του. Συνήθιζε να τους λέει ιστορίες από όσα είχε δει και είχε ακούσει. Και, όταν τα παιδιά αναρωτιούνταν πώς είναι δυνατό να συμβαίνουν όλα αυτά τα περίεργα που τους διηγούνταν, ο παππούς έδινε την ίδια πάντα απάντηση: πρέπει να αφουγκραζόμαστε τη φύση, να ακούμε τους ψιθυρισμούς της και να την αγαπάμε. Τότε ακόμα και τα σκουπίδια έχουν φωνή και στέλνουν τα δικά τους μηνύματα!

Η ιστορία αυτή δεν άφησε ασυγκίνητα τα παιδιά. Την επόμενη κιόλας μέρα μαζεύτηκαν με σκοπό να καθαρίσουν την παραλία. Συγκέντρωσαν όλα τα σκουπίδια και ξεχώρισαν ό,τι μπορούσε να ανακυκλωθεί.

Είχαν σώσει τη δική τους παραλία, κυρίως όμως, είχαν δώσει μεταξύ τους όρκο να προστατεύουν για πάντα τη φύση!

Σχολείο: 2^ο Γυμνάσιο Σάμου

Τίτλος: Οι περιπέτειες του Τενεκεδένιου

Συγγραφείς: Αγγελική Μοσχονά Τάξη Β2

Υπεύθυνες Εκπαιδευτικοί: Μερóπη Παπαδοπούλου & Μαρία Θεοδωρίδου

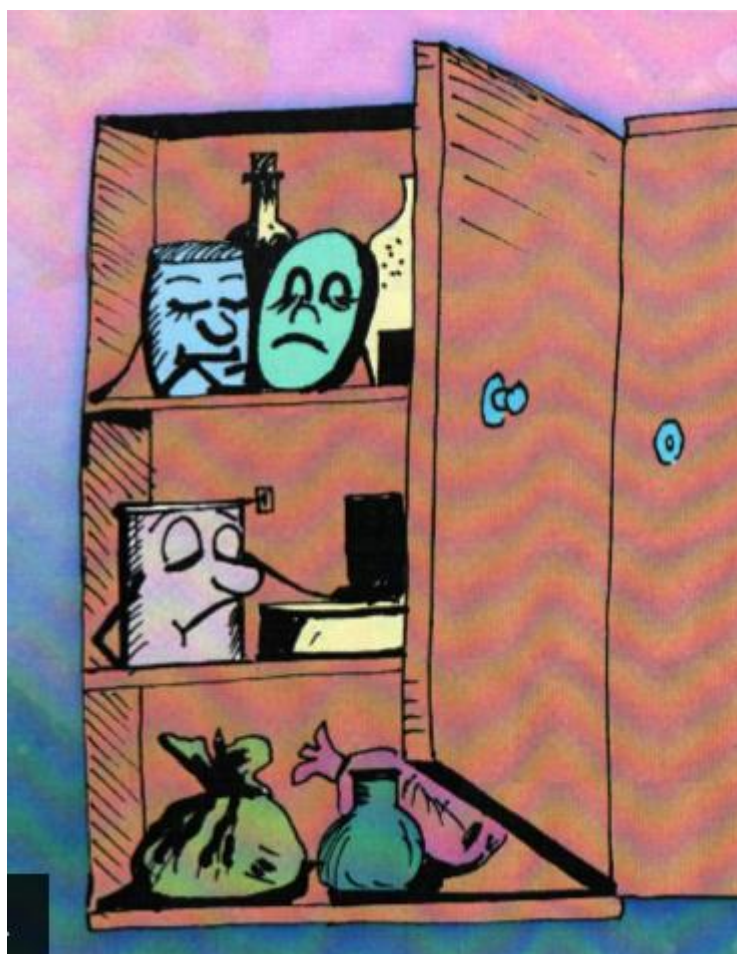
Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Οι περιπέτειες του Τενεκεδένιου

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό σε ένα σπίτι σαν όλα τα άλλα, σε ένα σκοτεινό υπόγειο μέσα στο ντουλάπι ζούσε ένα μικρό τενεκεδάκι, μια κονσέρβα! Το ντουλάπι της κ. Ελένης ήταν το ιδανικότερο μέρος για μια κονσέρβα σαν τον Τενεκεδένιο, έτσι δίχως να ενοχλεί τίποτα και κανέναν, ο Τενεκεδένιος περνούσε "ζωή και κότα" αράζοντας με τις ώρες μέσα στο ντουλάπι!

Περνούσαν οι μέρες και η ζωή του Τενεκεδένιου γινόταν όλο και πιο μίζερη, ο Τενεκεδένιος είχε "μείνει πλέον στο ράφι". Μέχρι που μια μέρα η κ. Ελένη δεν είχε τι να μαγειρέψει και έπεσε στην ανάγκη του Τενεκεδένιου. Άνοιξε την κονσέρβα και μαγείρεψε ένα υπέροχο γεύμα για όλη την οικογένεια. Ύστερα η κ. Ελένη αποχαιρέτησε τον μικρό μας φίλο πετώντας τον στον κάδο της γειτονιάς. Και κάπως έτσι ξεκινάει το μακρινό ταξίδι του Τενεκεδένιου...

Έπειτα από αρκετές μέρες χωμένος σε έναν κάδο ο Τενεκεδένιος έχοντας χάσει κάθε ίχνος ελπίδας, σκέφτηκε ότι αξίζει κάτι καλύτερο από το να ζει μέσα σε έναν κάδο γεμάτο βρωμερά και αηδιαστικά σκουπίδια! Έτσι δεν το έβαλε κάτω και την αμέσως επόμενη μέρα πριν ξυπνήσει ακόμη ο ήλιος, ξεκίνησε ταξίδι μακρινό, αναζητώντας κάποιον που πραγματικά να τον έχει ανάγκη!

Μετά από αρκετή τρεχάλα ο Τενεκεδένιος κατέφτασε στο κατώφλι ενός σπιτιού, αποφάσισε να ξαποστάσει εκεί για λίγο μέχρι να βρει μια λύση. Έπειτα την πόρτα την άνοιξε η μικρή Μυρτώ, ένα κορίτσι χαμογελαστό με ξανθά μαλλιά και πράσινο καπέλο. Ήταν ένα ξεχωριστό κορίτσι, οι φίλοι της στο σχολείο την φώναζαν "πρασινούλα" επειδή αγαπούσε πολύ την Ανακύκλωση και μετέτρεπε μέχρι και το πιο ασήμαντο σκουπιδάκι σε έργο τέχνης. Στα μάτια της τα σκουπιδάκια φάνταζαν μαγικά! Οπότε μετέφερε τον Τενεκεδένιο στο δωμάτιο της όπου ήταν ένα πολύ ωραίο δωμάτιο

γεμάτο δημιουργίες και σε κάθε γωνιά υπήρχε και ένα αριστούργημα όλα ήταν φτιαγμένα από υλικά τα οποία ίσως κάποτε να μην είχαν ιδιαίτερη αξία! Κατόπιν και μέσα σε λίγα λεπτά η μικρή Μυρτώ μετέτρεψε τον Τενεκεδένιο σε μια υπέροχη χρωματιστή μολυβοθήκη τοποθετώντας μέσα του μαρκαδόρους και διάφορα χρωματιστά μολύβια! Παρότι η ζωή κυλούσε ήρεμα και γαλήνια για τον Τενεκεδένιο, η Μυρτώ δεν ήταν πια τόσο μικρή. Πλέον δεν φορούσε πράσινο καπέλο και το δωμάτιο της δεν ήταν πια γεμάτο κατασκευές. Η Μυρτώ είχε πια μεγαλώσει και τι να το κάνει πια ένα ξεβαμμένο κονσερβοκούτι γεμάτο χαρακιές και μπαλώματα.

Έτσι, για άλλη μια φορά το ταξίδι του Τενεκεδένιου συνεχίζεται, μέχρι που ο Τενεκεδένιος συναντά έναν άστεγο στους δρόμους. Ο Τενεκεδένιος στέκεται πλάι του και τον βοηθάει να μαζέψει λίγα χρήματα. Ο Τενεκεδένιος λοιπόν μετατρέπεται σε ένα μικρό "νομισματοδοχείο". Όποιος περαστικός περνούσε, με το που έβλεπε τον Τενεκεδένιο, έριχνε μέσα του 'κάνα δυο νομίσματα.

Οι μέρες όμως περνούσαν... η ζωή κυλούσε ήρεμα και όμορφα, όμως σιγά-σιγά ο άστεγος δεν χρειαζόταν πλέον την βοήθεια του μικρού μας φίλου. Και μια μέρα ο άστεγος έδωσε τον Τενεκεδένιο σε ένα αδέσποτο σκυλάκι που περιπλανιόταν διψασμένο στους δρόμους της γκριζαρισμένης πόλης. Ο άστεγος γέμισε με νερό τον Τενεκεδένιο και τον πρόσφερε απλόχερα στο σκυλάκι.

Κάπως έτσι κυλούσε η ζωή του Τενεκεδένιου, ήρεμα και χαλαρά όπως πάντα μια από δω μια από κει, συνέχεια όμως κάποιος βρισκόταν στον δρόμο του και χρειαζόταν τη βοήθειά του!

Σχολείο: 3^ο Γυμνάσιο Περιστερίου

Τίτλος: Η άλλη πλευρά του νομίσματος

Συγγραφείς: Νεφέλη Καψάλη Τάξη Γ3

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Αλεξάνδρα Τσούλου

**Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον
Βραβείο Ζωντανίας Λόγου-Λογοτεχνικότητας**

Η άλλη πλευρά του νομίσματος

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Τα παιδιά είχαν πάει στην πλατεία για να παίξουν. Η μικρή Θέκλα έπαιζε με τους φίλους της κρυφτό. Είχε βρει μια καταπληκτική κρυψώνα ανάμεσα σε κάτι θάμνους. Ήταν σκυμμένη, για να μην φανεί. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ανάμεσα από τους θάμνους και τα δεκάδες πεταμένα μπουκάλια ήταν ένα σκουριασμένο νόμισμα. Κατευθείαν σκέφτηκε πως και αυτό ανήκε με τα σκουπίδια, έτσι όπως ήταν. Μετά από λίγο έβγαλε το κεφάλι της προσεκτικά, είδε πως το πεδίο ήταν ελεύθερο και έτρεξε να πει φτου ξελευθερία. Είχε νικήσει. Παίξανε άλλες τρεις φορές και μετά πήγαν σπίτι τους, επειδή είχε αρχίσει να νυχτώνει.

Η Θέκλα έφτασε σπίτι της αργά. Ήταν προβληματισμένη με όλα αυτά που είχε δει. Κατάλαβε μετά από ώρα πόσο μεγάλος ήταν ο σωρός από σκουπίδια που είχε αντικρίσει νωρίτερα και αυτό την έκανε να αναρωτιέται. Δεν ήταν μόνο τα σκουπίδια στο πάρκο, είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί σιγά-σιγά πως βρισκόταν περικυκλωμένη από έναν περίεργο στρατό. Ο καιρός βέβαια δεν βοηθούσε, είχε χαλάσει. Ήταν μουντός και σε έκανε να νιώθεις μελαγχολία. Είχε αναστατωθεί, χωρίς όμως να αντιλαμβάνεται τον λόγο. Όλη της η ζωή ήταν στην πόλη, γιατί να την έπιασε τώρα αυτή η φιλοσοφική αναστάτωση; Δεν ένιωθε καθόλου καλά. Καληνύχτισε τους γονείς της και πήγε για ύπνο. Ο καιρός είχε χειροτερέψει. Αστραπές και άγριοι άνεμοι ήταν σίγουρα το χαρακτηριστικό εκείνης της νύχτας. Με τα χίλια ζόρια κατάφερε να αποκοιμηθεί...

Ξύπνησε απότομα λόγω μιας δυνατής βροντής. Ένιωθε έναν περίεργο πόνο στο σώμα της, μια δυσκολία να κινηθεί. Κατάφερε μετά από πολλές προσπάθειες να ανοίξει το φως. Ο διακόπτης της φάνηκε μεγαλύτερος. Ένα δυνατό φως την χτύπησε κατάματα και αφού συνήλθε, παρατήρησε τον εαυτό της. Άρχισε να τσιρίζει. Δεν ήξερε τι άλλο μπορούσε να κάνει. Φώναζε τους γονείς της, αλλά καμία ανταπόκριση, ούτε καν ένα μουγκρητό. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και προσπάθησε να κατευθυνθεί προς τον καθρέφτη. Τα πόδια της έτρεμαν. Με κοφτές, δειλές ματιές προσπαθούσε να βρει το θάρρος να μπορέσει να αντικρίσει τον εαυτό της. Πήρε δύο βαθιές ανάσες. Έκανε ένα μεγάλο βήμα και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον καθρέφτη. Τα πόδια της δεν ήταν πια τα μελανιασμένα και γεμάτα γρατζουνιές πόδια της, αλλά δύο χονδροκομμένες λαμαρίνες. Η καλλίγραμμη μέση της είχε αντικατασταθεί από μια κονσέρβα. Τα μακριά της χέρια είχαν μετατραπεί και αυτά σε λαμαρίνες. Μα το χειρότερο ήταν το ωραίο της προσωπάκι με τα γαλαζοπράσινα μάτια, που είχε γίνει ένα πεταμένο χάρτινο ποτήρι του καφέ, το οποίο είχε για μάτια πεταμένα κουμπιά, χωρίς μύτη και με ένα χαλασμένο φερμουάρ για στόμα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, από ένα ψηλόλιγνο κορίτσι είχε μετατραπεί σε ένα πενήντα εκατοστών σκουπίδι. Δεν ήξερε τι να κάνει. Το πρώτο που της ήρθε στο μυαλό ήταν να πάει στους γονείς της. Κατέβηκε κατακυλώντας τις σκάλες καθώς δεν είχε συνηθίσει το νέο της σώμα. Οι γονείς της δεν ήταν πουθενά. Άκουσε την πόρτα του σπιτιού να κλείνει ξαφνικά με δύναμη.

Σκέφτηκε πως δεν θα μπορούσε να της συμβεί κάτι χειρότερο, οπότε έτρεξε κατευθείαν προς την πόρτα. Έπεσε δύο-τρεις φορές, αλλά τα κατάφερε. Τότε ήταν που είδε τους γονείς της, αλλά δεν ήταν μόνοι. Διάφορα σκουπίδια τους είχαν πιάσει και τους είχαν δέσει. Όχι μόνο τους δικούς της, αλλά όλων των παιδιών της πόλης. Ξαφνικά, κάποιος την έσπρωξε και της είπε «κουνήσου

σκουπίδι». Προσπαθούσε να ενώσει τα κομμάτια. Της πέρασε μια εξήγηση από το μυαλό αλλά δεν πίστευε πως θα ήταν δυνατόν να συμβεί. Θυμήθηκε τις σκέψεις της πριν πάει για ύπνο και τώρα τις έβλεπε μπροστά της. Έναν κόσμο περικυκλωμένο από σκουπίδια. Και ήταν και αυτή μέρος του στρατού των σκουπιδιών. Ανίκανη να βρει κάποια άλλη λύση, ακολούθησε τα υπόλοιπα σκουπίδια. Ήταν χιλιάδες και όλων των ειδών, από τσαλακωμένα παλιόχαρτα μέχρι παλιές ηλεκτρικές σκούπες. Φωνάζανε όλα μαζί στους ανθρώπους που είχαν πιάσει πως μιας και τους πετάγανε στον δρόμο, λες και ήταν αποβράσματα, θα τους έκαναν και αυτά το ίδιο. Ήταν κυριαρχημένα από το μίσος και την εκδίκηση. Η Θέκλα από την άλλη, ήταν κυριαρχημένη από τον φόβο. Από την μία ήθελε να πέσει κάτω, στον βρώμικο γεμάτο τσίχλες δρόμο, να κουλουριαστεί και να κλάψει μέχρι να στερέψει από δάκρυα. Από την άλλη όμως είχε πειστώσει, δεν ήθελε να παρατήρει την οικογένειά της. Ήθελε να βρει δύναμη να ουρλιάξει όσο πιο δυνατά μπορούσε και μετά να αρχίσει να τρέχει προς τα σκουπίδια.

Αποφάσισε πως δεν μπορούσε να κρεμάσει τους δικούς της. Χτύπησε με δύναμη μια κολώνα της ΔΕΗ και είπε από μέσα της πως θα βρει τον τρόπο να τους βοηθήσει. Ξεκίνησε να οργανώνει το σχέδιό της. Αρχικά ακολούθησε τα στρατιωτάκια σκου, όπως αυτοαποκαλούνταν, και βρήκε πού συγκέντρωναν τους ανθρώπους. Ήταν ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο ανακύκλωσης. Κατάφερε λόγω της νέας της εμφάνισης να τρυπώσει μέσα ανενόχλητη. Το επόμενο βήμα ήταν να μελετήσει τον χώρο και να βρει πώς θα τα σαμποτάρει. Μελέτησε κάθε κομμάτι του εργοστασίου. Κάθε φορά που πέραγε από μπροστά της ένα σκουπίδι τού φώναζε «ανακύκλωσε ανθρώπους, ελευθέρωσε σκουπίδια» και αυτά την προσπερνούσαν χαμογελώντας. Το μόνο που κατάφερε να βρει ήταν δύο μεγάλοι μαγνήτες. Σκέφτηκε πως θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει για να προστατευτεί από τους κονσερβοκούτηδες, αλλά ήταν ριψοκίνδυνο, καθώς είχε και αυτή κορμό από κονσέρβα και οι μαγνήτες θα μπορούσαν να παγιδεύσουν πρώτα την ίδια. Είχε πάρει την απόφαση να φτάσει όσο πιο μακριά μπορεί χωρίς να την υποψιαστούν και από εκεί και πέρα να επιτεθεί κατά μέτωπο. Ανέβηκε στον δεύτερο όροφο. Εκεί της τράβηξε την προσοχή ένα παράθυρο ή ίσως περισσότερο αυτά που γίνονταν απέξω.

Είδε σπίτια να έχουν ζωστεί στις φλόγες, ρούχα και έπιπλα πεταμένα στους δρόμους, ανθρώπους να κείτονται χτυπημένοι, σκουπίδια να γελάνε μαζί τους, μα πάνω από όλα είδε αναμνήσεις να καταστρέφονται. Αναπόλησε για λίγο τις ωραίες μέρες που χαρακτηρίζονταν από πράσινα παρκάκια και όλων των ειδών τα χρώματα, σπίτια. Ένα δάκρυ κύλησε. Και μετά άλλο ένα. Αναστέναξε. Ξεφύσηξε. Έπειτα συνέχισε, νιώθοντας την καρδιά της ραγισμένη, αλλά και νιώθοντας και η ίδια υπαίτια, καθώς δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε πετάξει η ίδια σκουπίδια. Συνέχισε ακάθεκτη προς τον τρίτο όροφο μιας και όλα τα σκου πήγαιναν προς τα εκεί.

Μόλις πάτησε το πόδι της στον όροφο άκουσε μια κραυγή κυριαρχημένη από φόβο. Έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί. Ήταν η μητέρα της και ο πατέρας της αλλά και όλοι οι άλλοι κάτοικοι της πόλης. Κραύγαζαν λόγω των βασανιστηρίων που τους έκαναν. Τους σήκωναν και τους πετούσαν στο πάτωμα, ώστε να νιώσουν σαν σκουπίδια. Ήταν έτοιμη να τρέξει προς το μέρος τους αλλά, για καλή της τύχη, παρατήρησε τον μοχλό του ρεύματος και έτρεξε προς τα εκεί. Τον κατέβασε. Σκοτάδι. Κραυγές. Η Θέκλα έτρεχε στα τυφλά προς το μέρος που είχε δει τους γονείς της. Το ένιωθε πως ήταν κοντά. Ήξερε πως με άλλα δύο βήματα θα βρισκόταν στην αγκαλιά των γονιών της. Σε μια αγκαλιά που θα την καθισούχαζε και θα την παρηγορούσε. Αλλά το φως επέστρεψε. Όλα τα σκουπίδια έτρεξαν προς τους γονείς. Ο αρχηγός τους τους φώναξε πως «αυτή η ιστορία τελειώνει εδώ, θα τους κάνουμε να νιώσουν σαν και εμάς όσο δεν πάει, πετάξτε τους από το παράθυρο». Η μικρή τα χάζασε. Ο αρχηγός τους φώναξε «πρώτα αυτοί» δείχνοντας τους γονείς της. Της κόπηκαν τα πόδια. Τα σκου είχαν φτάσει ήδη δίπλα από το παράθυρο με τους γονείς της. Οι γονείς της έριξαν ένα τελευταίο βλέμμα ο ένας στο άλλο και τους πέταξαν. Η Θέκλα ένιωσε πως έπεφτε μαζί τους.

Πετάχτηκε απότομα από το κρεβάτι της ιδρωμένη. Σηκώθηκε και έτρεξε κατευθείαν προς τους γονείς της. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πως είχε επιστρέψει στον κανονικό της εαυτό. Τους είδε να κοιμούνται αγκαλιασμένοι και ένιωσε μια γαλήνη. Ανέβηκε στο δωμάτιό της και θαύμασε το σώμα

της. Ήταν εννέα το πρωί, οπότε κατέβηκε κάτω να φάει. Τελείωσε το πρωινό της, ντύθηκε και πήγε στο πάρκο που ήταν και χθες. Θαύμασε τη φύση. Μάζεψε από κάτω ό,τι σκουπίδι υπήρχε και κάθισε πάνω στο χλοερό γρασίδι για να χαλαρώσει. Αγνάντεψε τον καθαρό ουρανό, αφουγκράστηκε τα πουλιά, ηρέμησε. Ξαφνικά θυμήθηκε εκείνο το σκουριασμένο νόμισμα που είδε χθες. Έψαξε ανάμεσα στους θάμνους και το είδε. Το σήκωσε, άλλα μόλις το γύρισε, δεν είδε άλλη μία σκουριασμένη πλευρά. Είδε ένα λουλούδι να βγαίνει από μέσα του. Το θεώρησε το μικρό της θαύμα και μήνυμα ελπίδας για τον κόσμο. Ήταν πια σίγουρη πως είχαν χρόνο να προστατέψουν τον κόσμο από το να γίνει το μέρος που είχε δει στο όνειρό της. Άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της φωνάζοντας - ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ-!!

Σχολείο: 3ο Γυμνάσιο Περιστερίου

Τίτλος: Ένα πολυταξιδεμένο μπουκάλι

Συγγραφείς: Κωνσταντίνος Αργυράκης Τάξη Γ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Γεωργία Κολλινιάτη

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Ένα πολυταξιδεμένο μπουκάλι

Μία μέρα ο Δημήτρης είχε τα γενέθλιά του και κάλεσε τους φίλους του στο σπίτι του, για να γιορτάσουν όλοι μαζί. Όλα ήταν τέλεια προετοιμασμένα, το σπίτι ήταν στολισμένο, είχε στείλει τις προσκλήσεις σε όλους, είχε φροντίσει τη μουσική και λίγο πριν ξεκινήσει η γιορτή, πήγε να πάρει αναψυκτικά και σνακ. Πήρε πολλά πράγματα, μέσα σε αυτά βρισκόταν και ένας χυμός. Αυτός ο χυμός ήταν μέσα σε ένα πλαστικό μπουκάλι. Ήρθαν οι φίλοι του, έκαναν την γιορτή, πέρασαν όμορφα, κατανάλωσαν τα σνακ και τους χυμούς και στο τέλος έφυγαν.

Την ώρα που μάζευε τα σκουπίδια ο Δημήτρης βρήκε αυτόν τον χυμό. Είχε μιστελειώσει, τον άνοιξε και ήπιε τον υπόλοιπο. Αργότερα, συνέχισε να μαζεύει και είδε πιο προσεκτικά το πλαστικό μπουκάλι που είχε μέσα τον χυμό, το πήρε στα χέρια του και το πήγε στο δωμάτιό του. Αφού μάζεψε και τα υπόλοιπα σκουπίδια, τα πέταξε, γιατί δεν έκαναν ανακύκλωση ως οικογένεια, παρόλο που το παιδί τούς είχε ενημερώσει για τα οφέλη της ανακύκλωσης προς το περιβάλλον!

Στη συνέχεια πήγε στο δωμάτιό του, πήρε το μπουκάλι και αποφάσισε να χαραξίσει σε αυτό το όνομά του και την ημερομηνία των γενεθλίων του, όπως και έκανε. Αφού τελείωσε, στο μπουκάλι φαινόταν ξεκάθαρα η ημερομηνία και το όνομά του. Την άλλη μέρα η μητέρα του την ώρα που συγγύριζε το σπίτι, συνεπώς και το δωμάτιο του παιδιού, πήρε το μπουκάλι και τα άλλα απορρίμματα του σπιτιού και τα πέταξε στον κάδο της γειτονιάς.

Στη συνέχεια πέρασε το απορριμματοφόρο του δήμου και οι άνθρωποι που μαζεύουν τα σκουπίδια πήραν όλα τα απορρίμματα από τον κάδο και τα μετέφεραν στο όχημα. Όμως τους ξέφυγε το μπουκάλι που έπεσε στο δρόμο χωρίς να το δουν. Λίγο αργότερα έπιασε μια ξαφνική αλλά δυνατή μπόρα και μετακίνησε το μπουκάλι σε έναν υπόνομο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το μπουκάλι να μετακινηθεί πολλά χιλιόμετρα μακριά και στο τέλος να φτάσει στη θάλασσα. Λόγω των ρευμάτων και των κυμάτων, το μπουκάλι άρχισε το μακρύ ταξίδι του!

Μετά από πολλά χρόνια, ο Δημήτρης μεγάλωσε, σπούδασε δάσκαλος, παντρεύτηκε και έκανε μια υπέροχη οικογένεια με δύο παιδιά. Όταν μεγάλωσαν τα παιδιά, η οικογένεια του Δημήτρη έκανε ένα ταξίδι σε μία εξωτική χώρα της Καραϊβικής, τον Άγιο Δομίνικο. Ήθελαν να επισκεφτούν τις όμορφες πόλεις της, να δουν τα φημισμένα αξιοθέατα, να γνωρίσουν τους φιλόξενους ανθρώπους

και να κάνουν μπάνιο στις υπέροχες ακτές με τα κρυστάλλινα νερά! Αφού έφτασαν στην χώρα, μετά από λίγες μέρες ενώ έκαναν μπάνιο σε μια από τις πιο διάσημες παραλίες του νησιού, ο μικρός του γιος είδε ένα μπουκάλι να επιπλέει στην θάλασσα. Στην αρχή προσπάθησε να το αποφύγει μιας και ήταν βρώμικο, αλλά αυτό συνέχισε να τον πλησιάζει, σαν να το οδηγούσε κάποιο αόρατο χέρι! Όταν το παρατήρησε καλύτερα, είδε ότι επάνω του ήταν γραμμένο ένα όνομα και κάτι αριθμοί. Έτσι το πήρε και με έκπληξη είδε ότι στο μπουκάλι ήταν χαραγμένο το όνομα του πατέρα του και η ημερομηνία της γέννησής του.

Ο Δημήτρης είδε το μπουκάλι, θυμήθηκε τα γενέθλιά του και ξαφνιάστηκε, γιατί πίστευε ότι μετά από τόσο πολλά χρόνια το μπουκάλι δεν θα υπήρχε, εκτός αυτού η απόσταση ανάμεσα στις δύο χώρες ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Διαπιστώνοντας ότι το μπουκάλι είχε μια πολύ μικρή αλλοίωση και τίποτα άλλο, κατάλαβε πόσο κακό για το περιβάλλον είναι να πετάμε τα απορρίμματά μας στη θάλασσα και να μην κάνουμε ανακύκλωση.

Το μπουκάλι αυτό το κράτησε και ήταν ο σημαντικότερος λόγος που οδήγησε τον Δημήτρη να δημιουργήσει μια οργάνωση που βασικό μέλημά της είχε την προώθηση της ανακύκλωσης. Ο Δημήτρης έκανε τεράστιες προσπάθειες για να καταφέρει να πείσει τους δήμους και το ίδιο το ελληνικό κράτος για να ευαισθητοποιηθούν περισσότερο με το πρόβλημα της ανακύκλωσης και να τοποθετήσουν στους δρόμους περισσότερους μπλε κάδους, αλλά και κάδους ξεχωριστούς για κάθε ανακυκλώσιμο υλικό. Κατάφερε να περάσει σημαντικά μηνύματα στους ανθρώπους και με τη βοήθεια άλλων οργάνωσεων η Ελλάδα να βρίσκεται στις πρώτες θέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κόσμου στην ανακύκλωση.

Σχολείο: 8ο Γυμνάσιο Νέας Σμύρνης

Τίτλος: Μην βιαστείς

Συγγραφείς: Λυδία Καϊμάκη, Άννα Λαγογιάννη Τάξη Β

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Κωνσταντία Δερλού

**Βραβείο Πρωτοτυπίας και
Δημιουργικότητας
Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων
Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση
για το Περιβάλλον**

Μην βιαστείς

Ημέρα 1η:

- Να σας ζήσει το κοριτσάκι σας!
ακούγεται η φωνή της νοσοκόμας και ένα μωρό κλαίει ασταμάτητα. Η μητέρα παίρνει στην αγκαλιά της το μωρό και οι δύο γονείς κοιτιούνται απογοητευμένοι. Προσπαθούν να μην δείξουν την λύπη τους για το φύλο του μωρού όμως η νοσοκόμα αντιλαμβάνεται την κατάσταση. «Γερό να 'ναι...» μουρμουρίζει βγαίνοντας από τον θάλαμο αφήνοντας τους γονείς μόνους.

Ο εκκωφαντικός ήχος των μηχανημάτων αντηχεί στους τεράστιους εργοστασιακούς χώρους. Το μηχάνημα νούμερο είκοσι πέντε που παράγει ξύλινα παιδικά ρόπαλα μπεζμπολ ξαφνικά κολλάει βγάζοντας διαπεραστικούς θορύβους. Το κόκκινο κουμπί κινδύνου αναβοσβήνει ασταμάτητα τραβώντας την προσοχή των εργατών που τρέχουν προς το μέρος του. Διαπιστώνουν πως αιτία όλης αυτής της αναστάτωσης είναι ένα ελαττωματικό ρόπαλο με ένα παράξενο βαθούλωμα πάνω από την λαβή του. Πετούν το χαλασμένο ρόπαλο σε μία παλιά κούτα της αποθήκης και επιστρέφουν άμεσα στα πόστα τους.

Ημέρα 1825η:

- Χρόνια πολλά Ινώ! εύχονται όλοι. Τίποτα δεν είναι διαφορετικό από τα πρώτα ως τα πέμπτα γενέθλια της. Οι γονείς της στραμμένοι στο νέο μέλος της οικογένειας, επιτέλους αγόρι. Η μικρή ήταν είναι και θα είναι πάντα σε δεύτερη μοίρα.

Τρεις εργάτες, αρμόδιοι για το καινούργιο πρόγραμμα καθαρισμού του εργοστασίου, μαζεύοντας τις κούτες από την αποθήκη ανακάλυψαν το ξεχασμένο ρόπαλο. Χρόνια πριν είχε πεταχτεί σε μια βρώμικη κούτα λόγω μιας ιδιαιτερότητας του. Απορούν που το βλέπουν εδώ και βιαστικά το πετούν στον κάδο σκουπιδιών που προορίζεται για την χωματερή. Την επόμενη κιόλας μέρα το φορτηγό μεταφέρει στην χωματερή όλες τις κούτες μαζί και το ξεχασμένο ρόπαλο.

Ημέρα 4745η:

Η Ινώ είναι επιτέλους στο Γυμνάσιο που τόσο επιθυμούσε από μικρή. Η οικογένεια της δεν ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Ο πατέρας της πιστεύει πως το μέλλον της θα είναι πάντα περιορισμένο λόγω του φύλου της. Στα σχολικά μαθήματα δεν έχει έφεση. Δεν την ενδιαφέρουν. Καθημερινά ακούει αρνητικά σχόλια για την εμφάνιση της, τον χαρακτήρα της και για τις πράξεις της από τους συμμαθητές της. Ταυτόχρονα λόγω των πεποιθήσεων της δέχεται την επικριτική συμπεριφορά των

καθηγητών της. Νιώθει παραμελημένη, σαν σκουπίδι. Επικεντρώνει το ενδιαφέρον της στην «arte rovera». Καθημερινά γυρνώντας από το σχολείο μαζεύει από κάδους σκουπιδιών πράγματα που άλλοι θεωρούν άχρηστα και φτιάχνει τα δικά της μικρά έργα τέχνης, χωρίς όμως να τα δείχνει σε κανέναν φοβούμενη πως θα υποτιμηθούν.

Το μικρό ρόπαλο βρίσκεται στην χωματερή μαζί με άλλα τόσα σκουπίδια εδώ και χρόνια. Κοντά στην χωματερή είναι στημένος ένας καταυλισμός προσφύγων. Η μικρή Wni, ένα προσφυγόπουλο αποφάσισε να κάνει μια βόλτα ανάμεσα στα σκουπίδια. Δυσκολεύεται λόγω της κινητικής της δυσκολίας. Έχει χάσει το δεξί της πόδι από το γόνατο και κάτω εξαιτίας μιας νάρκης που έσκασε στην πατρίδα της. Στηριγμένη σε μια σανίδα βαδίζει ανάμεσα στα σκουπίδια. Την προσοχή της τραβά το μικρό ρόπαλο το οποίο παίρνει στα χέρια της. Το περιεργάζεται από όλες τις πλευρές και επιστρέφοντας στην σκηνή της ψάχνει να βρει έναν τρόπο να της φανεί χρήσιμο. Μέσα από την στεναχώρια της για το χαμένο της πόδι και το μεγάλο της όνειρο για τον αθλητισμό περνά από το μυαλό της μια τρομακτική ιδέα. Δοκιμάζει να στερεώσει το μικρό ρόπαλο στο πόδι της δένοντας το σφιχτά με μια γάζα. Προσπαθεί να περπατήσει και αν και δύσκολα τα καταφέρνει!

Ημέρα 8395η:

Σήμερα είναι μια από τις σημαντικότερες μέρες της ζωής της Ινώ. Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα της βράβευσης. Όλοι κάθονται στις θέσεις τους και τα φώτα χαμηλώνουν καθώς ο υπουργός τέχνης και εκπαίδευσης ανεβαίνει χαμογελαστός στην σκηνή και στέκεται στο βήμα.

- Αγαπητοί κυρίες και κύριοι, το επόμενο νόμπελ ειρήνης απονέμεται σε μια αξιότιμη δεσποινίδα που τα τελευταία χρόνια μας εξέπληξε με το ταλέντο και την χαρισματικότητα της. Τελειώνοντας το Γυμνάσιο είχε ήδη τις απαραίτητες γνώσεις για την γλυπτική παρά την έλλειψη οικογενειακής στήριξης απέναντι της. Σπούδασε γλυπτική και ζωγραφική στο πασίγνωστο Κολλέγιο AAS Αθηνών καθώς και σε πολύ μικρή ηλικία άρχισε να ασχολείται με την «arte rovera». Εκτός του ενδιαφέροντος της προς τις τέχνες μεγάλη ήταν και η επιτυχία της ως διοργανώτρια μιας πλέον πασίγνωστης σε διεθνή τομέα φιλανθρωπική οργάνωση κατά της ρύπανσης του περιβάλλοντος και της κακοποίησης των ζώων. Παρά τα στερεότυπα απέναντι στο γυναικείο φύλο αυτό το κορίτσι μας απέδειξε πως δεν πρέπει να γίνονται διακρίσεις. Παρακαλώ πολύ την Ινώ να έρθει να το παραλάβει.

Χειροκροτήματα αντηχούν σε όλη την αίθουσα. Επιτέλους τα κατάφερε!

Βρισκόμαστε στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του 2020 στο Τόκιο. Σήμερα το απόγευμα σειρά έχει το αγώνισμα των 200 μέτρων στον στίβο. Στην πρώτη σειρά του αγώνα έχουμε τις πιο δυνατές μας αθλήτριες. Μια από αυτές με έναν σχετικά καλό χρόνο που μπορεί να είναι όμως αρκετός για την κατάκτηση ενός μεταλλίου. Η ιρακινή 25χρονη Wni με χρόνο 15.27 στην διαδρομή 3 είναι πανέτοιμη και αποφασισμένη. Οι αθλήτριες παίρνουν τις θέσεις τους. Το πιστόλι στοχεύει στον αέρα και ο αγώνας ξεκινά πολύ δυναμικά. Το προβάδισμα έχουν μια τζαμαϊκανή και μία ουκρανή αθλήτρια οι οποίες δείχνουν πως ο αγώνας δεν θα είναι και τόσο ανατρεπτικός. Κι όμως η ιρακινή αθλήτρια δείχνει να σπιντάρει και πλέον βρίσκεται στην δεύτερη θέση. Όχι όμως! Τερματίζει πρώτη και την ακολουθούν οι άλλες δύο! Ποιός να το περίμενε!. Η Wni χωρίς να μπορεί να πιστέψει την ίδια της την δύναμη συγκινημένη τυλίγει το σώμα της με την σημαία της πατρίδας της. Οι τρεις αθλήτριες ανεβαίνουν χαμογελαστές στο βήμα και τους μοιράζονται το μετάλλιο τους και μια ανθοδέσμη.

- Είμαι πολύ συγκινημένη με την νίκη μου και όμως ακόμα δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Θεωρώ πως τα χρόνια προπόνησης μου καθώς και η στήριξη από την οικογένεια μου με βοήθησαν στο να φτάσω σε αυτό το σημείο. Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω τον προπονητή μου που πίστεψε στο ταλέντο μου και δέχτηκε να με προπονήσει χωρίς χρήματα. Αυτό που θέλω να περάσω στον κόσμο μετά από την παιδική μου εμπειρία μέχρι και την σημερινή μου επιτυχία είναι πως τίποτα στην ζωή μας δεν είναι άχρηστο και πως τίποτα δεν γίνεται τυχαία. Ότι κάποιοι άλλοι θεωρούν άχρηστο μπορεί να είναι ότι πολυτιμότερο υπάρχει για κάποιον άλλον. Ευχαριστώ πραγματικά!»

Σχολείο: 2ο Γυμνάσιο Ξάνθης

Τίτλος: Ο άγγελος του χαρτιού

Συγγραφείς: Γρηγόρης Λατερνατζής Τάξη Β4

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Παναγιώτα Χαμπηλομάτη

Βραβείο Ζωντανίας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Ο άγγελος του χαρτιού

Τα κτήρια καίγονταν... η πόλη έρημη... κανένας τριγύρω... Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά.. πύρινες εστίες ανέδυσαν την δυνατή τους μυρωδιά κάνοντας την αναπνοή δύσκολη. Ο ήλιος πάλευε να φανεί πίσω από σκοτεινά γκριζα σύννεφα.. Αυτή η άθλια κατάσταση υπήρχε εδώ και τρία χρόνια χωρίς καμία αλλαγή. Και σε έναν αναποδογυρισμένο, βρώμικο κάδο δίπλα στην περίφραξη ενός εγκαταλελειμμένου εργοστασίου ανακύκλωσης, ένα κομμάτι τσαλακωμένο και σκισμένο χαρτί κοιτούσε δεξιά και αριστερά, φοβισμένα.

Τα μάτια του ήταν κόκκινα και δακρυσμένα. Από τον καπνό; Τον φόβο; Τις αναμνήσεις; Θυμόταν μια εποχή τόσο μακρινή που σκεφτόταν ότι ίσως και να την είχε ονειρευτεί. Έβλεπε φωτεινό, ζεστό ήλιο, ανθρώπους γελαστούς που έκαναν τα ψώνια τους, παιδιά που έπαιζαν, χαρούμενες φωνές... Την θέληση για ζωή... την αισιοδοξία... τα όνειρα... Την εποχή πριν το... γεγονός.

Ο αέρας, σαν ανεπιθύμητος επισκέπτης άρπαξε το χαρτί και το κατρακύλησε στους βρώμικους δρόμους. Το έριξε με δύναμη στα σύρματα της περίφραξης του εργοστασίου. Ζαλισμένο και χτυπημένο το χαρτί άρχισε να παραμιλάει...

«Μέρα 667»

Ο αέρας με ξαναπήρε και με περιφέρει. Πού με πάει δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι όλα έχουν αλλάξει. Όλα είναι διαφορετικά από τότε που οι άνθρωποι σταμάτησαν να ανακυκλώνουν. Όλοι πίστευαν ότι δεν θα σήμαινε τίποτα. Ότι ήταν απλά μια παράβλεψη. Δεν σκέφτηκαν το τι μπορεί να προκαλέσει αυτή η αδιαφορία που έδειχναν καθώς προσπερνούσαν τον άδειο μπλε κάδο χωρίς καν να τον κοιτάζουν. Ποια κοινωνία που μπορεί να διαλέξει ανάμεσα στην ανακύκλωση ενός βουνού χαρτιού και στην απογύμνωση μιας καταπράσινης πλαγιάς, διαλέγει το δεύτερο; Η δική μας... Τραγικό... Ο κόσμος ορίζεται όχι μόνο από αυτό που δημιουργεί αλλά και από αυτό που αρνείται να καταστρέψει.

Όλα ήταν τόσο χαρούμενα πριν. Τα δέντρα ψηλά και καταπράσινα πλημμύριζαν τον χώρο. Ο αέρας καθαρός γέμιζε τα πνευμόνια με την δύναμή του. Η φύση οργιάζε και ξεχειλίζει ζωή. Όσο για μας, τα χρησιμοποιημένα χαρτιά πηγαίναμε στον μπλε κάδο περιμένοντας με ανυπομονησία την στιγμή που από κοινά σκουπίδια θα γινόμασταν κάτι καινούριο. Κάτι χρήσιμο. Δεν είναι αυτό μαγικό; Χωρίς να το καταλάβουν οι άνθρωποι με αυτή την τόσο μικρή πράξη προστάτευαν όλο τον κόσμο.

Όταν σταμάτησαν, τα πράγματα πήραν την κάτω βόλτα ιδίως για το είδος μου. Οι άνθρωποι άρχισαν να κόβουν δέντρα ασταμάτητα για την παραγωγή χαρτιού χωρίς να λογαριάζουν τις ποσότητες. Τα υλικά κατασκευής μου δυσανασχετούσαν... Ασφυκτιούσαν... Σταδιακά τα δέντρα έγιναν πιο σπάνια και πιο πολύτιμα και από το χρυσό. Για να έχουν το οξυγόνο και τις πρώτες ύλες που παρέχει ένα υγιές δέντρο, κάποιες χώρες άρχισαν να τα διεκδικούν. Και τότε ξέσπασε ο πόλεμος. Ξανά και ξανά και ξανά. Οι πυρηνικές βόμβες πετούσαν πιο πολύ και από πουλιά. Καταστροφή και όλεθρος. Ο κόσμος έγινε ένα νεκρό και σκοτεινό μέρος.

Ο αέρας συνέχισε το παιχνίδι του και το χαρτί πέρασε από ένα ξεχασμένο μαγαζί που θύμιζε βιβλιοπωλείο. Μετά από ένα σούπερ μάρκετ. Τέλος από ένα χαρτοπωλείο.

Όλα είχαν κάδους ανακύκλωσης παλιά. Μου λείπει η αίσθηση των ανθρώπων που βοηθούσαν. Που νοιάζονταν. Που είχαν ευαισθησία, σεβασμό για το περιβάλλον και υπευθυνότητα. Ο κάδος ήταν πάντα γεμάτος τότε.

Η ανακύκλωση ήταν ένας μικρός σωτήρας. Αναγεννούσε τα σκουπίδια. Προστάτευε όλη την ανθρωπότητα. Κάθε παιδί, κάθε γυναίκα, κάθε άντρα και προστάτευε τρελά και την φύση. Εξοικονομούσε ενέργεια, νερό. Έσωζε τα δένδρα!!!! Γιατί να την σταματήσουν; ΓΙΑΤΙ να μην βάζουν το χαρτί στον μπλε κάδο; Ζούμε σε αυτόν τον πλανήτη νομίζοντας ότι μπορούμε να πάμε και κάπου αλλού;

Το χαρτί πάγωσε όταν κατάλαβε που το πήγαινε η οργή του ανέμου. Ακριβώς στη φωτιά ενός κτηρίου.

Ο αέρας γινόταν ακόμη πιο ζεστός.

Μακάρι να γίνουν τα πράγματα όπως πριν, ευχήθηκε το χαρτί πριν νιώσει την καυτή ανάσα της φλόγας να καίει τις άκρες του...

Το χαρτί ξύπνησε ξαφνικά στον κάδο ανακύκλωσης. Η ανάσα του ήταν κοφτή και οι ίνες του έτρεμαν. Η μύτη του γέμισε από την γνώριμη μυρωδιά των υπόλοιπων χαρτιών που ξεχειλίζουν τον κάδο. Κοίταξε δειλά έξω. Ο ουρανός ήταν γαλάζιος και καθαρός, γεμάτος πουλιά. Από κάπου εκεί κοντά άκουγε χαρούμενες παιδικές φωνές και γέλια. Άφησε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης όταν άκουσε τον γνώριμο ήχο του φορτηγού της ανακύκλωσης που πλησίαζε. Ήταν όλα ένα κακό όνειρο.

Ευχαριστώ, σκέφτηκε.

Έκλεισε τα μάτια του με ηρεμία και έγειρε ανακουφισμένο πίσω. Ήξερε ότι σύντομα θα ξαναγυρίσει ανανεωμένο, με μια καινούρια μορφή, ίσως κάποιο βιβλίο που θα προσφέρει γνώση, διασκέδαση και συντροφιά στους ανθρώπους.

Καμιά φορά οι ερωτήσεις είναι δύσκολες αλλά οι απαντήσεις είναι απλές. Εκτός και αν κάποιος, όσο μικρός και ασήμαντος και αν είναι, ενδιαφέρεται πραγματικά, τίποτε δεν θα γίνει καλύτερο. Δεν έχει να κάνει με το παρόν τόσο, όσο με το μέλλον. Η μεγαλύτερη απειλή του πλανήτη μας είναι η πεποίθηση ότι κάποιος άλλος θα τον σώσει. Λάθος. Ο πλανήτης μας είναι δανεικός. Τον πήραμε από τα παιδιά μας και οφείλουμε να τον επιστρέψουμε. Ο καθένας από εμάς βάζει το λιθαράκι του για να πετύχει την ασφαλή επιστροφή της γης μας. Για να μην επιβεβαιωθεί ο άγγελος του χαρτιού...

Σχολείο: 2ο Γυμνάσιο Ξάνθης

Τίτλος: Μήνυμα αισιοδοξίας από ένα καπάκι

Συγγραφείς: Στέλλα Γκλαβίνη Τάξη Γ2

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Παναγιώτα Χαμπηλομάτη

**Βραβείο Πρωτοτυπίας και
Δημιουργικότητας
Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων
Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για
το Περιβάλλον**

Μήνυμα αισιοδοξίας από ένα καπάκι

Πολλοί πιστεύουν ότι όλα αυτά τα σκουπίδια που βλέπουμε καθημερινά γύρω μας φτιάχτηκαν για μόνο μία χρήση. Για να κάνουν ευκολότερη τη ζωή του ανθρώπου. Κάλλιστα μπορώ να σου πω ότι εάν ανήκεις και εσύ σε αυτή την κατηγορία κάνεις μεγάλο ΛΑΘΟΣ. Θα σας πω μία ιστορία για να σας δείξω ότι όλα τα σκουπίδια, από το πιο μικρό μέχρι το πιο μεγάλο φτιάχτηκαν για να πραγματοποιούν τον σκοπό τους συνεχώς.

Όλα ξεκίνησαν την μέρα που “γεννήθηκα”, δηλαδή την μέρα που οι άνθρωποι με δημιούργησαν σε αυτά τα τεράστια κτίρια αποκαλούμενα και ως εργοστάσια. Δεν ήμουν κάτι παραπάνω από ένα μπλε καπάκι του εμφιαλωμένου νερού. Ο φίλος μου όμως ο Μπουκαλάκης με φώναζε συνέχεια Καπακάκη. Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ! Την μισή μου ζωή την πέρασα μαζί του. Από την στιγμή που μας πακετάρανε μέσα στις κούτες, μέχρι την στιγμή που μας τοποθέτησαν στο δροσερό ψυγείο του περίπτερου δίπλα από το πάρκο. Μπορεί να είχαμε διαφορετική εμφάνιση και διαφορετικό χαρακτήρα αλλά είχαμε και κάτι κοινό. Το όνειρο να ταξιδέψουμε σε όλο τον ΚΟΣΜΟ. Ώρες ατελείωτες καθόμασταν ζύπνιοι μέσα στο ψυγείο μιλώντας ασταμάτητα για τις πόλεις τις οποίες θα επισκεπτόμασταν και τους ανθρώπους τους οποίους θα γνωρίζαμε. Είχαμε γίνει πια οικογένεια. Τον ένιωθα σαν αδελφό και εκείνος ένιωθε το ίδιο για εμένα. Η σκέψη ότι μπορεί κάποια μέρα να χανόμασταν ο ένας από το άλλον κυνηγούσε συνέχεια το μυαλό μας. Όταν ήμουν στενοχωρημένος ήταν και εκείνος, όταν όμως ήμουν χαρούμενος ήταν πάλι και εκείνος. Ήμασταν συνδεδεμένοι με εμπειρίες και με όνειρα... ήμασταν στην ουσία ΕΝΑ. Στο ψυγείο μείναμε για αρκετό καιρό. Μας είχαν τοποθετήσει στο τέλος και κανένας δεν μας έβλεπε για να μας αγοράσει. Βλέπαμε τους ανθρώπους που άνοιγαν την τεράστια πόρτα και γεμάτοι ελπίδα περιμέναμε να μας πάρουν. Το μάτι τους όμως έπεφτε συνέχεια στα μπουκάλια που βρίσκονταν μπροστά.

Οι ώρες περνούσαν και κανένας δεν μας έπαιρνε, μέχρι που ερχόταν η επόμενη μέρα και ένα μεγάλο κίτρινο φορτηγό έκανε στάση έξω από το περίπτερο. Ένας λεπτός άντρας, κατέβαινε κρατώντας μία τεράστια κούτα γεμάτη μπουκάλια και φυσικά όλα αυτά τα τοποθετούσε μπροστά μας, με αποτέλεσμα συνεχίζονταν για περισσότερες μέρες η μίζερη ζωή μας. Η αισιοδοξία όμως έφτασε στο τέλος της! Ο Μπουκαλάκης μου έλεγε συνέχεια <<Καπακάκη, γιατί δεν μας παίρνει

κανέννας; Είμαστε τόσο ασήμαντοι;>> ρωτούσε δακρύζοντας <<Αυτό μην το ξαναπείς! Πρέπει να μένεις συνέχεια με το κεφάλι όρθιο, να πιστεύεις στον εαυτό σου. Όλοι είμαστε χρήσιμοι και σημαντικοί. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία>> τον παρηγορούσα κάνοντας τον να νιώθει καλύτερα. Οι μέρες περνούσαν κλασικά μέχρι που ένα μικρό αγοράκι άνοιξε το ψυγείο. Χωρίς να μας κοιτάξει, άπλωσε το χέρι του και με μία κίνηση μας τράβηξε προς τα έξω. Το αγόρι με απαλές κινήσεις με έβγαλε πάνω από τον Μπουκαλάκη και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κατάφερε να αδειάσει όλο το νερό. Κάδος δεν υπήρχε εκεί κοντά γι' αυτό χωρίς δεύτερη σκέψη βρεθήκαμε πεσμένοι κάτω στο έδαφος. Εγώ μόνος μου στο καταπράσινο γρασίδι του πάρκου και ο Μπουκαλάκης λίγα μέτρα μακριά μου. Δεν μπορούσα να πάω σε εκείνον, μα ούτε και εκείνος δεν μπορούσε να έρθει σε εμένα. Ένωθα τόσο μόνος! Κανέννας δεν με έπαιρνε από κάτω για να με βάλει πίσω στην θέση μου. Πάνω στον Μπουκαλάκη. Τα παιδάκια τρέχανε από δω και από εκεί αλλά κανένα δεν μας βοηθούσε. Αντιθέτως, μας κλοτσούσανε με όλη τους την δύναμη με αποτέλεσμα να χαθώ από τον φίλο μου. Είχε περάσει ήδη μία εβδομάδα και εγώ βρισκόμουν σκονισμένος, μόνος και άπραγος δίπλα στην τσουλήθρα. Η μόνη μου παρηγοριά ήταν οι χαρούμενες φωνές των παιδιών που παίζανε αγαπημένα και οι αναμνήσεις.

Ένωθα τόσο άχρηστος μέχρι που μια μέρα έγινε κάτι που άλλαξε τα πάντα. Ένα πρωί εκεί που καθόμουν και έβλεπα το αεράκι να κουνάει απαλά τα φύλλα των δέντρων, άκουσα φωνές από πίσω μου.

- Βρήκα και το τελευταίο! φώναξε μία σγουρομάλλα γυναίκα βάζοντας με σε μία σακούλα με άλλα καπάκια.

Δεν ήξερα πού μας πήγαιναν. Ήμουν τόσο τρομαγμένος. Το φορτηγό στο οποίο βρισκόμουν σταμάτησε σε ένα εργοστάσιο και μετά από λίγο μας κατέβασαν κάτω. Η γυναίκα η οποία με έβαλε στην σακούλα, έδωσε σε έναν κύριο τις τεράστιες σακούλες με εμάς τα καπάκια και εκείνος της έδωσε ένα χαρτάκι το οποίο έγραφε πάνω του έναν μεγάλο αριθμό. Από ότι είχα ακούσει πρέπει να ήταν κάποια επιταγή. Ο κύριος αυτός μας πήγε μέσα στο εργοστάσιο και με μία διαδικασία που δεν πόνεσε, μας έλιωσαν και μας ξαναέδωσαν το σχήμα καπακιού. Γνώρισα και τον Μπουκαλίκο που έγινε πολύ καλός μου φίλος σαν τον Μπουκαλάκη. Τι να κάνει άραγε; Από τότε έχω να τον δω, ελπίζω μόνο να είναι καλά και να μην είναι στενοχωρημένος. Εγώ πια είχα επανέρθει στην κανονική μου μορφή. Ήμουν ξανά το μπλε καπάκι του εμφιαλωμένου νερού. Η μόνη διαφορά ήταν πως δεν έμεινα στο ψυγείο για αρκετό καιρό. Εκείνη η γυναίκα με τα σγουρά μαλλιά που με είχε μαζέψει από το έδαφος, άνοιξε το ψυγείο και μας αγόρασε. Εμένα και τον Μπουκαλίκο! Όταν όμως μας πήρε δεν άνοιξε το καπάκι για να πιει το νερό. Πήγε στο πάρκο και κατευθύνθηκε προς ένα κοριτσάκι το οποίο καθόταν σε μία καρέκλα και την περίμενε με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο.

- Ορίστε αγάπη μου το νερό σου! είπε η γυναίκα και μας έδωσε στο κορίτσι που δεν καθόταν σε μία απλή καρέκλα αλλά σε ένα αναπηρικό καροτσάκι.

- Όταν τελειώσεις το νερό σου μην πετάξεις το μπουκάλι κάτω. Ένα τέτοιο καπάκι βοήθησε για να σου πάρουμε αυτό το καροτσάκι. Μας είχε μείνει ένα και δεν μπορούσαμε να το βρούμε, ευτυχώς βρέθηκε ένα τελευταίο δίπλα από την τσουλήθρα και μας έσωσε. Εντάξει χρυσό μου; είπε η μαμά στην κόρη της.

- Εντάξει μανούλα! είπε το κοριτσάκι.

Εκείνη την στιγμή όλα άλλαξαν. Έκανα ένα μικρό παιδί να χαμογελάσει και ας μην μπορούσε να περπατήσει. Ένωσα τόσο σημαντικός. Το θέμα είναι να πιστεύεις στον εαυτό σου. Αν καταφέρεις να το κάνεις αυτό, τότε θα μπορέσεις να κάνεις τα πάντα. Στον κόσμο αυτό επιτυχία πάει να πει να αγαπάς τον εαυτό σου, να σου αρέσει αυτό που είσαι, αυτό που κάνεις αλλά το πιο σημαντικό ο τρόπος ο οποίος το κάνεις.

Σχολείο: Μειονοτικό Γυμνάσιο Κομοτηνής

Τίτλος: Οι περιπέτειες ενός μπουκαλιού

Συγγραφείς: Αϊσέ Καρά Χουσεΐν, Τάξη Γ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Γκουμπίλη

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Οι περιπέτειες ενός μπουκαλιού

Είμαι ένα μπουκάλι με νερό και έχω ανακυκλωθεί πολλές φορές. Αυτός είναι ο ρόλος μου. Οι άνθρωποι με αγοράζουν, με χρησιμοποιούν και με ανακυκλώνουν. Ήμουν τυχερό μέχρι σήμερα, γιατί με είχαν αγοράσει άνθρωποι που αγαπάνε τη φύση. Αλλά αυτό συνέβαινε μέχρι σήμερα. Είχα καταλάβει ότι, με το πέρασμα του χρόνου, οι άνθρωποι δεν θα ενδιαφέρονται για τη φύση και δεν θα έχει σημασία ένα μπουκαλάκι. Το κακό είναι ότι ξέρουν πως εμείς, δηλαδή τα μπουκάλια, δεν κάνουμε καλό στη φύση, αντίθετα την καταστρέφουμε... Κι ενώ το γνωρίζουν, αδιαφορούν...

Τις προάλλες πήρα τη θέση μου στο ράφι ενός παντοπωλείου και περίμενα να έρθουν να με αγοράσουν. Ήμασταν πολλά μπουκάλια και ο σκοπός μας ο ίδιος, να μας αγοράσει κάποιος καλός άνθρωπος που τον ενδιαφέρει η φύση και να μας ρίξει σε έναν κάδο ανακύκλωσης. Ξέραμε ότι κάποιος από εμάς δεν θα είναι τόσο τυχεροί και ότι θα κατέληγαν στη φύση. Αγχωνόμουν πάρα πολύ, γιατί ο μεγαλύτερός μου φόβος ήταν να μείνω μόνος μου στη φύση για εκατοντάδες χρόνια.

Ξημέρωσε και ο παντοπώλης ήρθε και άνοιξε το παντοπωλείο. Σιγά σιγά άρχισαν να έρχονται οι πελάτες αλλά ακόμα κανένας δεν είχε έρθει να αγοράσει νερό σε μπουκάλι. Πέρασαν οι ώρες και ένας πελάτης μάς πλησίασε. Πήρε το μπουκαλάκι που ήταν δίπλα μου. Ο πελάτης άρχισε να προχωράει και ο φίλος μας μπόρεσε να μας πει μόνο «Αντίο». Όλοι μαζί φωνάξαμε από πίσω του και του είπαμε «Καλή τύχη!». Δεν γνωρίζαμε το μέλλον και δεν θα μπορούσαμε ποτέ να ξέρουμε τι θα γινόταν σε εμάς.

Ξαφνικά, ενώ σκεφτόμουν, ένα χέρι με τράβηξε απρόσεκτα από το ράφι. Δεν με είχαν ξανακουνήσει ποτέ τόσο απότομα. Είπα «Αντίο»

στα άλλα μπουκάλια και χώθηκα ανάμεσα στα άλλα πράγματα που είχε αγοράσει ο πελάτης στο καλάθι του. Ο πελάτης αγόρασε και κάποια ακόμα προϊόντα και πήγε στο ταμείο να πληρώσει. Άρχισε να βάζει τα πράγματα στα σακουλάκια αλλά, όταν ήρθε η σειρά μου, με έβαλε στην άκρη και μετά με πήρε στο χέρι του. Ήταν ένας πολύ αυστηρός άνθρωπος και φοβόμουν πως αυτή τη φορά δεν θα ήμουν τυχερό...

Φτάσαμε στο αυτοκίνητο. Μέσα βρισκόταν ένα παιδάκι και ακουγόταν η γλυκιά φωνή του

- Μπαμπά, έφερές νερό;
- Μα δεν βλέπεις; Στο χέρι μου είναι, απάντησε ο πατέρας.

Το παιδάκι με πήρε στο χέρι του και άνοιξε το καπάκι πολύ προσεκτικά και ήπιε όλο το νερό που είχα μέσα μου. Το αυτοκίνητο είχε απομακρυνθεί από το παντοπωλείο και το παιδάκι είπτε:

- Μπαμπά, μπορείς να σταματήσεις δίπλα στον κάδο ανακύκλωσης;
- Γιατί; ρώτησε ο πατέρας με απορία.
- Πρέπει να ανακυκλωθεί το μπουκαλάκι. Η ανακύκλωση είναι κάτι χρήσιμο, δεν το ξέρεις μπαμπά;
- Από πού τα ακούς αυτά; Πέταξέ το έξω. Τι πειράζει;
- Όμως μπαμπά πρέπει...

Ο πατέρας δεν άφησε το γιο του να τελειώσει τη φράση του και τον διέταξε να με πετάξει έξω από το παράθυρο. Το μικρό παιδί δεν μπόρεσε να πει κάτι και υπάκουσε λυπημένο. Έπεσα κάτω και το όνειρό μου για ανακύκλωση γκρεμίστηκε...

Πέρασαν μέρες και ο μεγαλύτερός μου φόβος είχε γίνει πραγματικότητα. Ο αέρας με μετέφερε σε ένα πυκνό δάσος και θα χρειαζόταν κάποιο θαύμα για να με εντοπίσει κάποιος και να με στείλει για ανακύκλωση... Κάθε μέρα σκεφτόμουν τι θα συμβεί στη Γη λόγω της αδιαφορίας του ανθρώπου.

Ξαφνικά φύσηξε ένας πολύ δυνατός αέρας και βρέθηκα σε ένα ποτάμι. Με παρέσυραν τα νερά του ποταμιού και κατέληξα στη θάλασσα. Όταν είδα την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η θάλασσα, λυπήθηκα ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους. Ήταν γεμάτη σκουπίδια, χελώνες και ψάρια έτρωγαν πλαστικές σακούλες... Η θάλασσα ήταν γεμάτη σωρούς σκουπιδιών. Ένα μπουκαλάκι βρέθηκε δίπλα μου και πιάσαμε την κουβέντα.

- Δεν θα καταλάβω ποτέ γιατί οι άνθρωποι θέλουν τόσο πολύ να καταστρέψουν την πανέμορφη φύση και τη Γη μας. Σκέψου τι θα συμβεί αν συνεχίσουν με αυτό τον τρόπο. Κρίμα, πολύ κρίμα...

Είχε δίκιο. Πολλοί άνθρωποι δεν σκέφτονται το μέλλον των παιδιών τους, τον εγγονιών τους και καταστρέφουν τη φύση. Μακάρι να είχαν καταλάβει πόσο σημαντική είναι, πως χωρίς αυτή δεν θα έχουν ζωή...

Σχολείο: 1^ο Γυμνάσιο Αγίου Δημητρίου

Τίτλος: Δραπέτης από τη χωματερή

Συγγραφείς: Μαριάνθη Τερζάκη, Πηνελόπη - Ιωάννα Χονδρογιάννη, Αλεξάνδρα - Μελίνα Φορτετσανάκη, Νικολίνα Κερπινιώτη, Τάξη Β

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Αικατερίνη Ασημακοπούλου

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Δραπέτης από τη χωματερή

Θυμάμαι...

Θυμάμαι όταν ξεκίνησαν όλα... Ήμουν σε ένα σπίτι γεμάτο αγάπη, αλλά σαν άνθρωποι κι αυτοί με βαρέθηκαν αγνοώντας τις όμορφες μελωδίες που τους προσέφερα. Ήμουν στο πιο ψηλό ράφι της βιβλιοθήκης και κατάντησα να βρίσκομαι στη χωματερή. Δεν ξέρω αν θεωρείται τύχη ή ατυχία, ατυχία γιατί με πλήγωσαν και τύχη για αυτά που πρόκειται να διηγηθώ. Κατάντησα σαν όλα τα άλλα σκουπίδια τόσο άχρηστο, τόσο ταλαιπωρημένο και τόσο ασήμαντο, ένα τίποτα. Όμως αυτό άλλαξε... Γνώρισα αυτήν... Ένα κοινό μα τόσο διαφορετικό, κονσερβοκούτι που μου άλλαξε τη ζωή!

Ήταν Σάββατο
ξημερώματα όταν

περίμενα να δω τι μου

επιφύλασσε η μοίρα. Το μυαλό μου είχε πλημμυρίσει από τις βαθυστόχαστες σκέψεις μου... Ένας βαρύς θόρυβος, που κατάφερε να μου τρυπήσει τα αυτιά, ακούστηκε. Και τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι το τέλος μου είχε έρθει... Ξαφνικά ο κάδος αναποδογυρίστηκε με φόρα και έτσι βρέθηκα σε ένα σκοτεινό μέρος όπου η μυρωδιά που επικρατούσε, σκορπούσε το θάνατο.

Ατελείωτες ώρες πέρασα κλεισμένος σε αυτόν τον ασφυκτικό χώρο ώσπου ξαφνικά τυφλώθηκα από το φως της ημέρας. Ξαφνικά βρέθηκα σε ένα μέρος περιτριγυρισμένος από εκατομμύρια άγνωστα σκουπίδια που είχαν την ίδια τύχη με εμένα. Καθώς αναρωτιόμουν πού είχα καταλήξει, μια γλυκιά φωνή με τύλιξε και είπε:

- Είσαι καινούργιος εδώ;
- Ναι...
- Φαίνεται! Είσαι λίγο χαμένος...
- Πού βρίσκομαι ακριβώς;
- Βρίσκεσαι στην «κατάληξη» όλων των σκουπιδιών, στη χωματερή.
- Εσύ ποια είσαι;
- Είμαι η Βούλα η κονσερβούλα και εσύ είσαι...;
- Εγώ είμαι ο Μένιος ο σιντένιος... εσύ πόσο καιρό είσαι εδώ;
- Περίπου 2 εβδομάδες, αλλά το έχω αποδεχτεί πια!
- Τι ακριβώς έχεις αποδεχτεί;
- Δεν ξέρεις τι γίνεται όταν τα σκουπίδια πάνε στη χωματερή;
- Όχι.
- Στην αρχή δεν καταλαβαίνεις πού βρίσκεσαι, μετά, καθώς το συνειδητοποιείς τρομάζεις, έπειτα τρελαίνεσαι, ψάχνεις μάταια τρόπο διαφυγής και μετά την αποτυχία σου, ολοκληρώνεις τον αρχικό σου σκοπό που είναι.... να χαθείς.
- Και εσύ έτσι απλά το έχεις αποδεχτεί;;;
- Ναι αλλά για εμένα ήταν ακόμα πιο δύσκολο γιατί θα μπορούσα να έχω αποφύγει όλη αυτήν την ταλαιπωρία, βλέπεις είμαι ανακυκλώσιμο υλικό αλλά πόσοι ενδιαφέρονται για αυτό;
- Δηλαδή όλα αυτά θα μπορούσες να μην τα περνάς; Τελικά οι άνθρωποι σπάνια σκέφτονται τις επιπτώσεις των πράξεών τους!!!!

Οι μέρες περνούσαν, το τέλος ερχόταν και ο ένας σκορπούσε το χαμόγελο στη ζωή του άλλου. Οι μέρες, τα λεπτά ακόμα και τα δευτερόλεπτα λιγότευαν μόνο με μια κουβέντα, όμως δεν μπόρεσα να το αποδεχθώ και ούτε ήθελα, δεν μπορούσα να αποδεχθώ ότι σε λίγους μήνες ένα σκουπίδι που ήξερα και που αγάπησα θα χανόταν τόσο άδικα... Τότε ήταν που πήρα την απόφαση, την απόφαση να δραπετεύσουμε.

Ήταν πολύ νωρίς το πρωί, όλοι κοιμόντουσαν, η γλυκιά φωνή της σαν ήχος από πολύτιμο μέταλλο αντήχησε στην καρδιά και στην ψυχή μου.

- Είμαι έτοιμη! Είπε η Βούλα.
- Ωραία... φύγαμε! της απευθύνθηκα.

Το σχέδιο ήταν απλό... Έπρεπε να δραπετεύσουμε χωρίς να κινδυνεύσουμε από τα φορτηγά ή να μας παρατηρήσουν οι άνθρωποι. Το μόνο που μας έμενε ήταν η υλοποίηση του, η οποία δεν ήταν καθόλου εύκολη! Αρχίσαμε να τρέχουμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε και όταν έπρεπε κρυβόμασταν πίσω από τους σωρούς των σκουπιδιών που ήταν θεόρατοι σε σχέση με εμάς! Όλα στην αρχή πήγαιναν καλά, όμως, τα πράγματα δεν καταλήγουν πάντα όπως τα θέλουμε, όπως τα περιμένουμε... Ήμασταν κρυμμένοι πίσω από ένα σωρό σκουπιδιών αποφασισμένοι για την μεγάλη έξοδο, όταν ένα κύμα σκουπιδιών έπεσε ανάμεσα μας και μας χώρισε...! Ήμασταν και οι δύο πολύ τρομαγμένοι, προσπάθησα να τρέξω κοντά της αλλά ήταν μάταιο, ο δρόμος ήταν κλειστός από σκουπίδια, και τότε ήταν που της φώναξα:

- Θα πω στο κόσμο την αλήθεια και θα έρθω να σε σώσω! Είσαι ότι πολυτιμότερο έχω.

Και τότε άκουσα την υπέροχη φωνή της να μου απευθύνεται:

- Ότι και αν γίνει εγώ θα σε σκέφτομαι!, όσα μέτρα και να απείχα από κοντά της μπορούσα να καταλάβω την θλίψη και τα δάκρυα στα μάτια της και μόνο για αυτό το λόγο θα έκανα τα πάντα για

να μην δω ποτέ ξανά αυτά τα διαμαντένια της μάτια δακρυσμένα. Οι καρδιές μας είπαν «αντίο» και έπειτα θλιμμένος και αποφασισμένος έφυγα και ξεκίνησα το ταξίδι της σωτηρίας της!

Ακολούθησα το μονοπάτι που είχαν σχηματίσει τα φορτηγά. Οποιοδήποτε σκουπίδι συναντούσα στο δρόμο του εξηγούσα τι είχε συμβεί και του εξιστορούσα όλα αυτά που είχαμε περάσει με την Βούλα, εξαιτίας της ανευθυνότητας των ανθρώπων. Ίσως και εγώ ο ίδιος και άλλα δισεκατομμύρια σκουπίδια να είμαστε μη ανακυκλώσιμα και η κατάληξη μας να είναι η χωματερή, όμως αυτοί, τα ανακυκλώσιμα πρέπει να ολοκληρώσουν τον κύκλο τους και να φτάσουν στον αρχικό τους σκοπό, να επαναχρησιμοποιηθούν και να πάρουν διαφορετικό σχήμα και μορφή, να συμβάλλουν με την ίδια χρησιμότητα στην ζωή των ανθρώπων. Κι έτσι, άρχισε η εκστρατεία διάσωσης της Βούλας. Σε όλους τους δρόμους ολόκληρου του πλανήτη διασκορπίστηκαν σκουπίδια ανακυκλώσιμα και μη, αρχίζοντας μια εξέγερση. Έπεισαν τα προϊόντα να αδειάσουν τα ράφια των μαγαζιών και στους τοίχους των πόλεων ήταν γραμμένα με σπρέι συνθήματα: «**ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΤΕ ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΑΝΑΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ**». Οι άνθρωποι αναστατώθηκαν και δεν ήξεραν πώς να αντιδράσουν. Ξέμειναν από τροφή και από άλλα υλικά που στην καθημερινή τους ζωή θεωρούσαν δεδομένα. Τα σκουπίδια κατέλαβαν όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου. Τα σχολεία γέμισαν σκουπίδια που προσπαθούσαν να πάρουν με το μέρος τους τα παιδιά καθώς ήξεραν ότι θα γινόντουσαν ευκολότερα σύμμαχοί τους από τους ενήλικες. Έτσι για μία ολόκληρη εβδομάδα ο κόσμος ενημερωνόταν παρά τη θέληση του για τη σημασία της ανακύκλωσης και πια όχι μόνο από τα σκουπίδια, αλλά και από όλα τα παιδιά! Στην συνέχεια οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν πως τίποτα δεν είναι δεδομένο, πως χρειάζονται να παλέψουν για να αποκτήσουν οτιδήποτε, αλλά πάνω από όλα σαν άνθρωποι ήθελαν να επαναφέρουν τα πάντα στην τάξη, που σήμαινε πως έπρεπε να δράσουν, έπρεπε να αλλάξουν, για να αλλάξουν και όλα γύρω τους! Κι έτσι δεσμεύτηκαν, υποσχέθηκαν ότι ο κόσμος θα γίνει καλύτερος, το υποσχέθηκαν στους εαυτούς τους...! Όταν η εξέγερση έφτασε στο τέλος της, οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να ελευθερώσουν όλα τα ανακυκλώσιμα από τις χωματερές και έτσι και έγινε... Τα ανακυκλώσιμα ήταν πια ελεύθερα...

Ήμουν στο δρόμο, παρακολουθούσα τι έλεγαν οι ειδήσεις στην τηλεόραση μέσα από μια βιτρίνα μαγαζιού. Ήμουν απορροφημένος στις σκέψεις μου και άκουσα την φωνή της στο μυαλό μου.

- Είσαι καινούριος εδώ;

Για κάποια στιγμή πίστεψα πως μπορεί να ήταν αλήθεια και έτσι χωρίς να μπω στον κόπο να το σκεφτώ, απλά γύρισα, γύρισα τόσο γρήγορα που νόμιζα ότι θα σκιζόμουν στα δύο. Και τότε επιβεβαιώθηκα πως τα θαύματα υπάρχουν. Ήταν αυτή, ήταν αυτή και στεκόταν απέναντι μου, ήταν πιο όμορφη από ότι την θυμόμουν, δεν μπορούσα να μιλήσω αλλά δεν χρειάστηκε! Η Βούλα έτρεξε στην ζεστή αγκαλιά μου και όταν απομακρυνθήκαμε μου είπε:

- Με έσωσες.
- Έσωσα και εμένα, δεν θα άντεχα αν σε έχανα!
- Σ' αγαπάω!
- Κι εγώ σ' αγαπάω! είπε, πλησιάζοντάς με. Και ξαφνικά προτού το καταλάβω, με αγκάλιασε και με φίλησε... κι εκείνη την στιγμή βρήκα τη γαλήνη μου.

Από την επόμενη κιόλας μέρα οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν πως ο πλανήτης δεν τους ανήκε και πως το μόνο που έκανε ήταν να μας φιλοξενεί, οπότε το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να τον προστατεύουν, να τον προσέχουν και να τον αγαπούν! Από τότε δεν έπαψα ούτε εγώ ούτε η Βούλα να παλεύουμε για τη σωτηρία του πλανήτη μέσω της **ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗΣ!!**

Σχολείο: 8^ο Δημοτικό Σχολείο Ελευσίνας

Τίτλος: Ένα σκουπίδι ταξιδεύει

Συγγραφείς: Σταύρος Λιάσκος, Θοδωρής Μαμαλούκος, Ελένη Δήμα, Ιωάννα Γερακάρη, Στράτος Κομματάς, Ιωάννης Καλομενίδης, Τάξη Ε

Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί: Παντελής Στυλιάρας & Σεβασμία Άνθη

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Ένα σκουπίδι ταξιδεύει

Κάποτε, όταν ήμουν ένα καθαρό, ωραίο παπούτσι, ο κος Πέπερμιντ με ξέχασε στην παραλία... κι εκεί ξεκίνησαν όλα.

Μια ηλιόλουστη μέρα του Αυγούστου, στην παραλία όπου ξεχάστηκα, μετά από λίγες ώρες άρχισε να με περιτριγυρίζει μια γάτα και με γράπωσε στο στόμα της νομίζοντας πως είμαι φαγητό. Όμως, στο δρόμο για τη φωλιά της ένας σκύλος βρέθηκε μπροστά μας και μας κυνήγησε και τελικά η γάτα με πέταξε.

Τότε ο σκύλος με πήγε στο αφεντικό του, το οποίο κι αυτό με τη σειρά του με πέταξε... στα σκουπίδια. Το επόμενο πρωί με πήρε το σκουπιδιάρικο. Την άλλη μέρα, στον δρόμο για τη χωματερή έπεσα, γιατί δεν είχα στηριχθεί αρκετά καλά πάνω στα βρώμικα, σκισμένα χαρτόκουτα. Μετά από λίγα λεπτά εμφανίστηκαν αγελάδες! Κάποια στιγμή κόλλησα στο πόδι μιας από αυτές.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και ξαφνικά χωρίς να καταλάβω το πώς βρέθηκα στον αέρα και μετά στο νερό. Τότε πέρασα μερόνυχτα ταξιδεύοντας στο ορμητικό νερό διασχίζοντας καταρράκτες, λίμνες, ποτάμια, ρυάκια, θάλασσες και χειμάρρους.

Όσπου μια μέρα κάποιος με ψάρεψε! Έπειτα εκείνος με πέταξε σε έναν μεγάλο κουβά δίπλα του. Τότε σκέφτηκα: «Μου φαίνεται πως κάπου τον ξέρω αυτόν τον τύπο». Ακριβώς εκείνη τη στιγμή το κεφάλι του κ. Πέπερμιντ ξεπρόβαλε από το στόμιο του κουβά κι ένα ξεφωνητό χαράς ξέφυγε από το στόμα του. Τότε με πήρε και μου είπε: «Ξέρεις ότι έχεις γυρίσει όλο τον κόσμο; Σε ξέχασα στην Χαβάη και σε βρήκα στο Κάιρο». Μετά από ώρες με πήγε στον τσαγκάρη εκείνος όμως με μπέρδεψε και με έδωσε σε κάποιον άλλο και συγκεκριμένα ένα παιδί. Όταν με είδε, με πήγε αμέσως πίσω.

Χωρίς ιδιοκτήτη τι να με κάνει ο τσαγκάρης; ...με πέταξε... και ένοιωσα να αιωρούμαι και να πέφτω. Μετά το ξανάνιωσα αυτή τη φορά για περισσότερη ώρα. Την άλλη μέρα ένας σκύλος άνοιξε τη σακούλα και με πήρε. Ταξίδεψα στο στόμα του για ώρες ώσπου με άφησε και άρχισε να με τρώει. Ευτυχώς για μένα σταμάτησε, γιατί κατάλαβε πως δεν είμαι φαγητό.

Έπειτα έφυγε για αναζήτηση τροφής και τότε με πήρε ένας δυνατός αέρας. Όταν, μετά από ώρες «ταξιδιού», έφτασα σε ένα λιμάνι όπου σε μια ταμπέλα έγραφε «ΛΙΜΑΝΙ ΚΑΪΡΟΥ» ξαφνικά με παίρνει ο αέρας και με «πετάει» πάνω σε ένα πλοίο. Όταν το πλοίο ξεκίνησε άκουσα απ' τα μεγάφωνα να λέει ο καπετάνιος: «ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ!!!». Το πλοίο ξεκίνησε ομαλά και το ταξίδι ήταν υπέροχο αλλά και αργό! Κάναμε μιάμιση μέρα για να φτάσουμε!!! Καθώς ήμουν στο πλοίο ένας γλάρος με πήρε και με σήκωσε τόσο ψηλά που μπορούσα να δω τα πάντα γύρω απ' την Ελευσίνα, μέχρι και την Σαλαμίνα. Όταν φτάσαμε στη φωλιά του, είδα άλλο ένα παπούτσι. Ήταν ένα παπούτσι φίρμας «NIKE» κι η παπουτσοκαρδιά μου πετάρισε. Γνωριστήκαμε και παρόλο που δεν ταιριάζαμε, καθώς εγώ ήμουν ένα γυαλιστερό, αν και ταλαιπωρημένο σκαρπίνι, κι εκείνο ένα βρώμικο αθλητικό, αν και καλής φίρμας ομολογώ, αποφασίσαμε να δέσουμε τα κορδόνια μας μετά από λίγες μέρες. Δεν κατάλαβα πόσος καιρός πέρασε, καθώς ζούσα τη μεγαλύτερη αγάπη της παπουτσοζωής μου (ποιος να το φανταζόταν πως

μέσα στην ατυχία μου είχα τέτοια τύχη) ωστόσο κάποια στιγμή πέσαμε απ' τη φωλιά και μας πήρε ένας λαγός, μας έβαλε σε ένα λαγούμι και πάνω μας γέννησε τα μικρά του.

Περνούσαμε καλά ώσπου μια μέρα έγινε σεισμός και τότε ο λαγός πήρε τα μικρά του κι έφυγε. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα άνοιξε μια τεράστια τρύπα κι εμείς πέσαμε μέσα σε κάτι σκοτεινά υπόγεια νερά και ταξιδεύαμε και ταξιδεύαμε ώσπου μία μέρα βγήκαμε απ' τα έγκατα της γης και βρεθήκαμε στο ανοιχτό πέλαγος. Εκεί περάσαμε από ωκεανούς όταν κάποια στιγμή φτάσαμε στις Η.Π.Α. και συγκεκριμένα στη Νέα Υόρκη.

Καθώς περνούσαμε δίπλα απ' το άγαλμα της «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ», πέσαμε σε ρεύμα το οποίο μας πέταξε στην ακτή. Περάσαμε μέρες εκεί ώσπου κάποια στιγμή ένας πελαργός μας πήρε. Όμως το κορδόνι απ' το οποίο μας κράταγε και που ένωνε την αγάπη μας γλίστρησε και έτσι πέσαμε κάτω, κατευθείαν μέσα στη θάλασσα.

Μείναμε για πολύ καιρό στον πάτο όταν κάτι τρομερό συνέβη, μια τεράστια, δυνατή ρουφήχτρα μας τράβηξε σε μία απίστευτα μεγάλη τρύπα. Εκεί περάσαμε πάρα πολύ καιρό ίσως και μήνες. Όσπου βγήκαμε στον Αμαζόνιο!

Τότε μας πήρε ένας παπαγάλος ένας πολύχρωμος παπαγάλος. Μετά από μερικά λεπτά φτάσαμε στη φωλιά του παπαγάλου και μας άφησε στο κοίλωμα της. Έπειτα έκανε ότι είχε κάνει ο λαγός δηλαδή γέννησε τ' αυγά του μέσα μας. Όταν εκκολάφτηκαν τ' αυγά βγήκαν κάτι μικροσκοπικά και γλυκά παπαγαλάκια. Μετά από καιρό μεγάλοι παπαγάλοι πλέον έφυγαν κι έτσι η μητέρα τους μας πέταξε στον Αμαζόνιο.

Ταξιδεύαμε και ταξιδεύαμε ώσπου φτάσαμε σε ένα λιμάνι κι εκεί ξεβραστήκαμε. Έπειτα μας πήραν δύο εργάτες και μας μετέφεραν σε ένα πλοίο. Εκεί μας άφησαν, ώρες αργότερα το πλοίο ξεκίνησε. Αρχικά όταν βγήκαμε απ' τον Αμαζόνιο κινήσαμε βορειοανατολικά και μετά νότια. Όσο προχωρούσαμε τόσο περισσότερο «έπεφτε» η θερμοκρασία. Ξαφνικά πρόσεξα πως τα κορδόνια μας είχαν πιάσει πάγο!

Το ταξίδι μας κράτησε περίπου μία εβδομάδα. Μόλις φτάσαμε είχαμε κι εμείς οι ίδιοι πιάσει πάγο. Μετά λιποθύμησα. Όταν συνήλθα, ο πάγος είχε φύγει και βρισκόμασταν στον Τάμεση! Κι έμαθα πως ήμουν λιποθύμος για σχεδόν ένα μήνα! Καθώς το πλοίο μας περνούσε κάτω απ' το LONDON BRIDGE, άρχισε να βρέχει.

Μετά ξεκίνησε να πλημμυρίζει το ποτάμι και τεράστια κύματα υψώθηκαν. Το πλοίο τρανταζόταν και εμείς πηγαίναμε πέρα δώθε! Και τότε σκέφτηκα: «Καλύτερα να βγούμε γιατί θα μπορούμε στον σκουπιδοφάγο!!!». Όταν πλέον βγήκαμε πέσαμε στο ποτάμι. Το ποτάμι ήταν βρόμικο και δεν μπορούσαμε να δούμε τίποτα. Ξαφνικά μία δίνη μας τράβηξε και πέσαμε μέσα σε ένα σωλήνα. Αυτός ο σωλήνας ήταν απ' τον υπόνομο και οι ακαθαρσίες έπεφταν πάνω στα σκισμένα κορδόνια μας, βγήκαμε στο κεντρικό αποχετευτικό δίκτυο του Λονδίνου. Καθώς προχωρούσαμε είδαμε κάποιους κακοποιούς να ανοίγουν μια τρύπα στον τοίχο και να κρύβουν χρυσαφικά μέσα στην τρύπα που άνοιξαν και τότε πρόσεξα πως μπήκαν κι αυτοί μέσα και πως η τρύπα ήταν είσοδος για το καταφύγιό τους. Αρκετά μέτρα πιο πέρα ένας δολοφόνος έθαβε ένα πτώμα και του πήρε μόνο τα παπούτσια!

Μετά απ' αυτό το πολύχρονο ταξίδι ξεβραστήκαμε σε μια ακτή. Σ' αυτή την ακτή έγινε μια εκδήλωση και μαζεύτηκαν όλα τα σκουπίδια της μαζί κι εμείς. Μας έβαλαν σε μια σακούλα και μας πέταξαν. Όταν ήρθε το σκουπιδιάρικο μας πήρε κι έπειτα από ένα πολύωρο ταξίδι φτάσαμε εδώ στη χωματερή. Ξέρω ότι κάποια στιγμή θα έρθει και η σειρά μου να τεμαχιστώ και να καώ κι έτσι θα τελειώσει η περιπετειώδης παπουτσοζωή μου.

Σχολείο: 2^ο Δημοτικό Σχολείο Πόλεως Καλύμνου

Τίτλος: Η Περιπέτεια μιας κεραίας

Συγγραφείς: Μαθητές της Ε΄ Τάξης

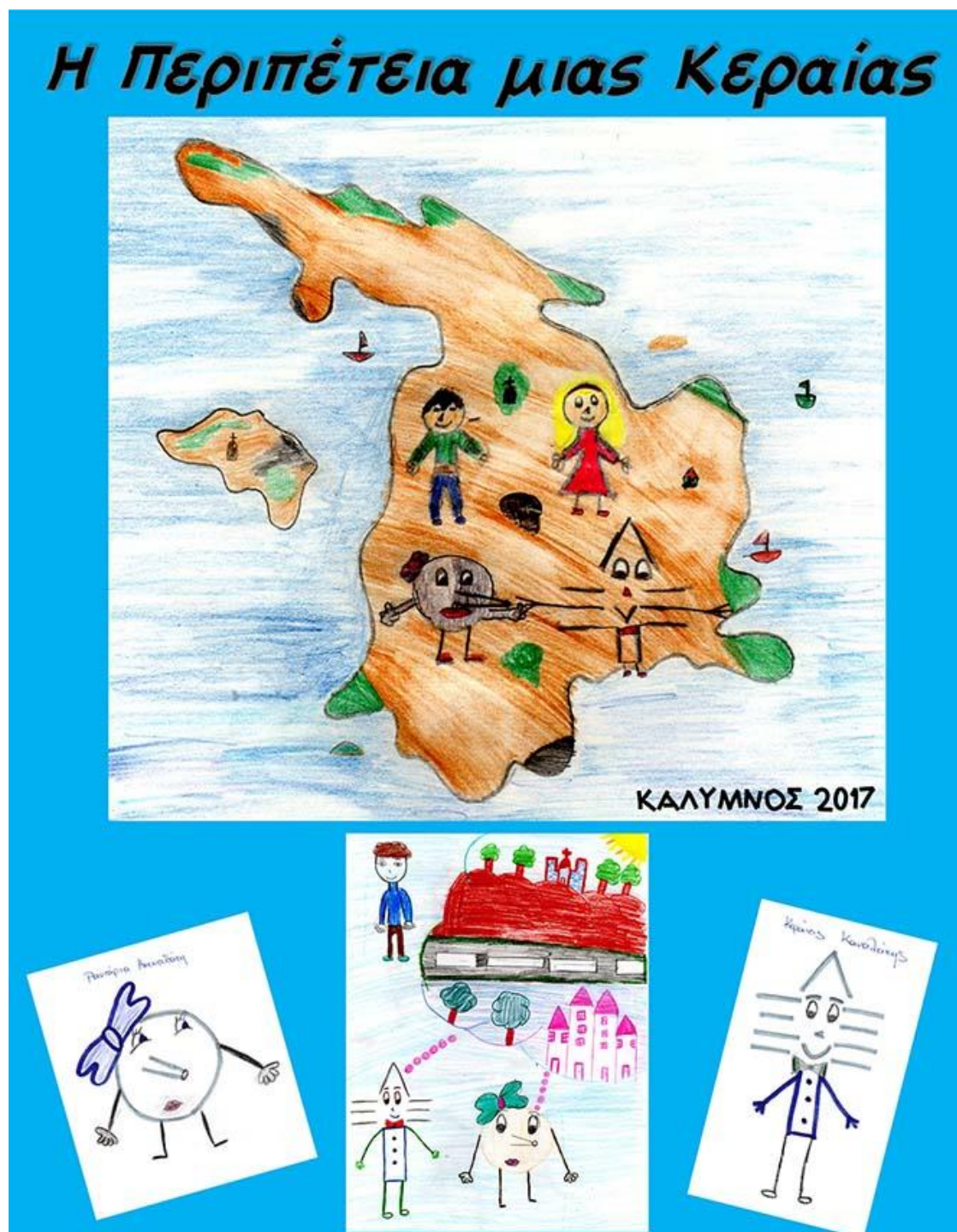
Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί: Μαρία Κλειδαρά & Μιχαήλ Μπουτκάρης

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Η Περιπέτεια μιας κεραίας

(βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα)

Ο ήλιος ζέστανε το πρόσωπο της. Τα μάτια της άνοιξαν με δυσκολία. Άργησε να συνειδητοποιήσει που βρισκόταν και πως η ζωή της είχε αλλάξει εντελώς. Η Ραντάρια κοίταξε γύρω της. Δίπλα της στέκονταν αμέτρητες ηλεκτρικές συσκευές. Μια τηλεόραση, ένα σεσουάρ μαλλιών, ένα μικρό tablet με σπασμένη οθόνη και εκατοντάδες άλλες μικρές και μεγάλες, ταλαιπωρημένες αλλά και σε καλή κατάσταση συσκευές στέκονταν γύρω της και την κοιτούσαν.

Ξάφνου μια ακτίνα φωτός την έκανε να χάσει για λίγο το φως της. Μέσα της ξεπρόβαλε και ο τόπος έλαμψε πιο πολύ ένας ψηλός, λιγνός, μελαχρινός γαλινομάτης «κεραίος». Την πλησίασε και η καρδιά της χτυπούσε ακόμα πιο δυνατά. Δεν έφτανε το άγχος που την είχε κυριεύσει, τώρα έπρεπε να σκεφτεί τι να του πει. Τον έβλεπε να έρχεται σε αργή κίνηση και το μυαλό της ήταν ακόμα κολλημένο μέχρι που ο ήχος της φωνής του ακούστηκε.

- Γεια σου!
- Γεια..α, είπε διστακτικά εκείνη.
- Πως σε λένε;
- Ραντάρια Ακτινουδάκη
- Χαίρω πολύ είμαι ο Κεραίος Καναλάκης.

Το όνομα του ακούστηκε σαν παιδικό νανούρισμα στ' αφτιά της και τα μάτια της έλαμψαν.

- Μήπως μπορείς να μου πεις που βρίσκομαι; Βρήκε κουράγιο και ρώτησε.
- Είμαστε σε έναν χώρο ανακύκλωσης ηλεκτρικών συσκευών.
- Ααα τώρα εξηγούνται όλα.
- Γιατί το λες αυτό; Την ρώτησε ο Κεραίος
- Είναι μια μεγάλη ιστορία...

- Πριν από μερικές ημέρες βρέθηκα σε ένα μακρινό, ακριτικό νησί, στην Κάλυμνο. Έφτασα εκεί μέσα σ' ένα όμορφο κουτί, γυαλιστερή και περιποιημένη, με σκοπό να τοποθετηθώ στο λιμάνι για να εντοπίζω τα πλοία. Στην αρχή η χαρά μου ήταν μεγάλη. Τι πιο όμορφο από το ν' αγναντεύεις τη θάλασσα κάθε μέρα. Την πρώτη μέρα έγινε η δοκιμαστική τοποθέτηση μου όμως η χαρά μου δεν κράτησε για πολύ.

Μα γιατί τι συνέβη;

- Το απόγευμα βρέθηκαν ακριβώς κάτω από το σημείο εκείνο δυο παιδιά, ο Αχμέν και η Νομική και συζητούσαν προβληματισμένα. Για να καταλάβεις ο Αχμέτ ήταν ένα προσφυγόπουλο που έμενε στα hot spot δίπλα ακριβώς στο λιμάνι και η Νομική μια μαθήτρια του 2^{ου} Δημοτικού Πόλεως Καλύμνου που βρίσκεται στην απέναντι όχθη του λιμανιού. Και τα δυο παιδιά είχαν ακούσει του γονείς τους να μιλούν αγχωμένοι για τα «τεράστια προβλήματα που θα προκαλέσει αυτή η κεραία». Κυρίως μιλούσαν για προβλήματα υγείας και για τη «ζημιά» που θα έκανα σ' όλα τα παιδιά του σχολείου και στα προσφυγόπουλα. Ο Αχμέτ είπε πως γλίτωσαν από τα δόντια του πολέμου για να πεθάνουν από ραδιενέργεια και η Νομική είπε πως στο σχολείο είναι όλοι αναστατωμένοι και πως εκείνη την ημέρα θα συναντιόνταν ο σύλλογος γονέων και οι εκπαιδευτικοί με τον Λιμενάρχη και εκπρόσωπο της δημοτικής αρχής για να εκφράσουν την δυσαρέσκεια τους για το ζήτημα. Στη συνάντηση βρέθηκαν περισσότεροι άνθρωποι απ' όσους περίμεναν. Όλοι όμως είχαν την ίδια άποψη. Κανένας δεν ήθελε την κεραία που θα τους έκανε κακό.

Περίμενα με αγωνία να δω τα παιδιά στη επόμενη μέρα. Είχαν δώσει ραντεβού για να ενημερώσει η Νομική τον Αχμέτ για το τι αποφασίστηκε. Όταν τα παιδιά συναντήθηκαν δεν άντεξα παραβίασα τον κανόνα και τους μίλησα.

- Με συγχωρείτε παιδιά... είπα.

Κοίταξαν γύρω τους.

- Εδώ, εδώ, ψηλά. Είμαι η Ραντάρια, είπα.

Κοιτάχτηκαν απορημένα και δεν πίστευαν στ' αφτιά τους.

- Μι- μι- μιλάς; ψέλλισαν.

- Ναι και μιλάω και ακούω και θέλω να ξέρετε πως δεν είχα πρόθεση να σας κάνω κακό.

Πήρε λίγη ώρα να συνέλθουν από το σοκ.

- Θα ήθελα να σας βοηθήσω. Έχετε κάτι στο μυαλό σας;

- Οι συμμαθητές μου κι εγώ αποφασίσαμε να κάνουμε διαμαρτυρία έξω από το Δημαρχείο και μια επιτροπή να μιλήσει στον δήμαρχο, είπε η Νομική.

- Κι εγώ με τους συγγάτοικους μου εδώ στα σπιτάκια θα ακολουθήσουμε τα παιδιά του 2^{ου} και θα συμμετέχουμε στην επιτροπή, συμπλήρωσε ο Αχμέτ.

- Ωραία παιδιά κι εγώ θα κάνω ΑΠΕΡΓΙΑ, δεν θα εκπέμπω. Έτσι θα θεωρήσουν πως είμαι ελαττωματική και θα έχετε περισσότερες πιθανότητες να με αφαιρέσουν.

Το ίδιο απόγευμα το σχέδιο μπήκε σε εφαρμογή. Η Ραντάρια έπαψε να λειτουργεί και τα παιδιά μαζεύτηκαν στο σχολείο και με την βοήθεια των δασκάλων τους ετοίμασαν πανό διαμαρτυρίας και μια σειρά από λόγους για τους οποίους δεν ήθελαν την Ραντάρια στο νησί. Εκεί βρέθηκαν για να βοηθήσουν ο Αχμέτ με τους φίλους του. Όλα ήταν έτοιμα και το επόμενο πρωί ξεκίνησαν. Η συνάντηση πήγε περίφημα. Ο δήμαρχος δέχτηκε την επιτροπή των μαθητών, άκουσε με προσοχή το αίτημα τους και κατανόησε το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί. Τίποτα όμως δεν θα είχε επιτευχθεί εάν δεν συμμετείχε και η Ραντάρια σε αυτόν τον αγώνα, μιας και τα έξοδα επιδιόρθωσης ή αντικατάστασης ήταν πολλά για να αντέξει το ταμείο του νησιού. Την Τρίτη ημέρα, όταν τα παιδιά πήγαν να πουν τα νέα στην αγαπημένη τους κεραία και να την ευχαριστήσουν την είχαν ήδη αποσυνδέσει.

Έτσι βρέθηκα να ξυπνώ σε αυτόν τον ψυχρό χώρο. Ένα όμως με στενοχωρεί. Δεν πρόλαβα να αποχαιρετήσω τα παιδιά. Χαίρομαι όμως γιατί είμαι σίγουρη πως ξέρουν να προστατεύουν τον εαυτό τους και το περιβάλλον από κάθε είδους απειλή.

Τότε όλες οι ηλεκτρικές συσκευές αλλά και ο Κεραίος που την θαύμαζε πια για το μεγαλείο της ψυχής της την πλησίασαν και την παρηγόρησαν λέγοντας της να μην ανησυχεί γιατί θα τους ανανέωναν και θα τους αναβάθμιζαν σε κάτι χρήσιμο και σίγουρα θα βρίσκονταν κάποια παιδιά για να την αγαπήσουν.

Η Ραντάρια χαμογέλασε ευχαριστημένη. Έμεινε με τους νέους φίλους της στον χώρο ανακύκλωσης για αρκετό καιρό, μέχρι που βρέθηκε «τροποποιημένη» πια, να δέχεται στην ταράτσα ενός σπιτιού, σήμα για δορυφορικά κανάλια. Τα παιδιά όντως την αγάπησαν, γιατί περνούσαν αρκετό χρόνο μπροστά στην τηλεόραση. Πάντα όμως είχε στο μυαλό της μια γλυκιά ανάμνηση από τους μικρούς «επαναστάτες» της Καλύμνου.

Σχολείο: Μειονοτικό Δημοτικό Σχολείο Μύκης

Τίτλος: Κούλα, Κούλα, η Πλαστικοσακούλα

Συγγραφείς: Ασλή, Μπιννούρ, Τουντζάι, Χασάν, Γιασεμίν, Γιοκμέν, Χαμδή, Εμρέ, Λουτφη, Σεχέρ, Γουλντουράι, Ντιλέκ, Ντογάν, Οζλέμ, Ονούρ, Σεβτζάν, Σεβτζάν, Χουσεΐν, Τουλίν, Ντιλέκ, Χασάν, Νεζιχάν, Σερχάτ, Οζπαί, Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί: Χασάν Μπουρμπουν, Νικόλαος Παπαδημητρίου & Αχμέτ Χουσεΐν Μπασια

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Κούλα, Κούλα η Πλαστικοσακούλα

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα όμορφο χωριό της Ελλάδας, μέσα σε ένα παντοπωλείο ζούσε μια πλαστική σακούλα, η Κούλα, Κούλα η Πλαστικοσακούλα.

Μια ηλιόλουστη μέρα, ένα παιδί όπως πήγαινε για το σχολείο, πέρασε από το παντοπωλείο κι αγόρασε ένα μήλο κι ένα γάλα για να κολατσίσει στο διάλειμμα. Ο παντοπώλης του έβαλε τα πράγματα που αγόρασε στην Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι για το πρώτο διάλειμμα, ο μικρός μας φίλος πήρε την Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα και βγήκε στο προαύλιο του σχολείου, έβγαλε το μήλο και το γάλα και... χωρίς να το πολυσκεφτεί πέταξε την Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα κάτω στο έδαφος.

Δεν πέρασε πολλή ώρα κι ένα δυνατό αεράκι που φύσηξε, πήρε την Κούλα, Κούλα την

Πλαστικοσακούλα και την σήκωσε ψηλά στον ουρανό και... χωρίς να το πολυκαταλάβει βρέθηκε στο μικρό ποταμάκι που υπήρχε δίπλα από το σχολείο.

Για καλή της ή για κακή της τύχη το ποταμάκι ήταν ξερό, γιατί ήταν Σεπτέμβρης και τα πρωτοβρόχια δεν είχαν κάνει την εμφάνισή τους. Έτσι, έμεινε εκεί για έξι ολόκληρες μέρες.

Την έβδομη μέρα, πολλά μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό και παντού έπεφταν αστραπές και κεραυνοί. Ξαφνικά άρχισε να βρέχει πολύ και το μικρό το ποτάμι.

Την πέρασε μέσα από χωράφια, μέσα από άλλα χωριουδάκια, μέσα από μια μεγάλη πόλη και στο τέλος την άφησε στη θάλασσα.

Στη θάλασσα η Κούλα, Κούλα η Πλαστικοσακούλα μισοεπέλεε, δηλαδή ούτε επέλεε, αλλά ούτε ήταν βυθισμένη κι αν την έβλεπες από μακριά έμοιαζε με μέδουσα.

Έτσι, μπερδεύτηκε κι ένα δελφίνι που πέρασε την Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα με μέδουσα και με χαψιά την καταβρόχθισε.

Δεν πέρασαν λίγες ώρες και το δελφίνι αρρώστησε, γιατί δεν είχε καταπιεί μια μέδουσα, αλλά μια πλαστική σακούλα την Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα.

Με δυσκολία ανέπνεε και με μεγαλύτερη δυσκολία κολυμπούσε, όμως για καλή του τύχη στην περιοχή ψάρευε με την τράτα του ένας ψαράς.

Το δελφίνι μπλέχτηκε επίτηδες στα δίχτυα του ψαρά, γιατί σκέφτηκε πως ίσως να ήταν η μόνη του ευκαιρία για να σωθεί.

Ο ψαράς μόλις είδε το δελφίνι στα δίχτυα του, αρχικά νευρίασε, επειδή του χάλασε την ψαριά, αλλά βλέποντάς το καλύτερα, κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Αμέσως το τράβηξε πάνω στην βάρκα του και το πήγε στον κτηνίατρο.

Ο κτηνίατρος εξέτασε το δελφίνι και βρήκε ότι είχε καταπιεί την Κούλα, Κούλα την Πλαστικοσακούλα. Την έβγαλε προσεχτικά από την κοιλιά του δελφινιού την έπλυνε καλά και την έβαλε στον κάδο της ανακύκλωσης.

Και ζήσαμε εμείς καλά και αυτοί καλύτερα...

ΑΑΑ ... Ξεχάσαμε να σας πούμε πως το δελφίνι επέστρεψε υγιέστατο στη θάλασσα, ο μικρός μαθητής δεν ξαναπέταξε ούτε ένα σκουπίδι, γιατί άκουσε στις ειδήσεις την περιπέτεια του δελφινιού που τον στεναχώρησε πολύ και η Κούλα, Κούλα η Πλαστικοσακούλα πήγε στο εργοστάσιο της ανακύκλωσης και έγινε ένα ωραιότατο πλαστικό μπουκάλι, αλλάζοντας το όνομα της σε Κούλης, Κούλης ο Πλαστικομπουκαλούλης. Αλλά η ζωή είναι τόσο απρόσμενη, που ξαναβρέθηκε στο ίδιο χωριό, στο ίδιο παντοπωλείο, όμως αυτή τη φορά σαν πλαστικό μπουκάλι για φυσικό μεταλλικό νερό.

Και ξαναζήσαμε εμείς καλά και αυτοί ακόμη καλύτερα...

Το παραμύθι, «Κούλα, Κούλα η Πλαστικοσακούλα», είναι προϊόν ομαδικής συνεργασίας των μαθητών της Στ' τάξης του Μειονοτικού Δημοτικού Σχολείου Μύκης και εντάσσεται στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα με τίτλο «Απλά ... Περιβαλλοντικά» των προγραμμάτων σχολικών δραστηριοτήτων της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ν. Ξάνθης

Σχολείο: 1ο Δημοτικό Σχολείο Πεύκων

Τίτλος: Το σκουπίδι των Γαλλικών ...

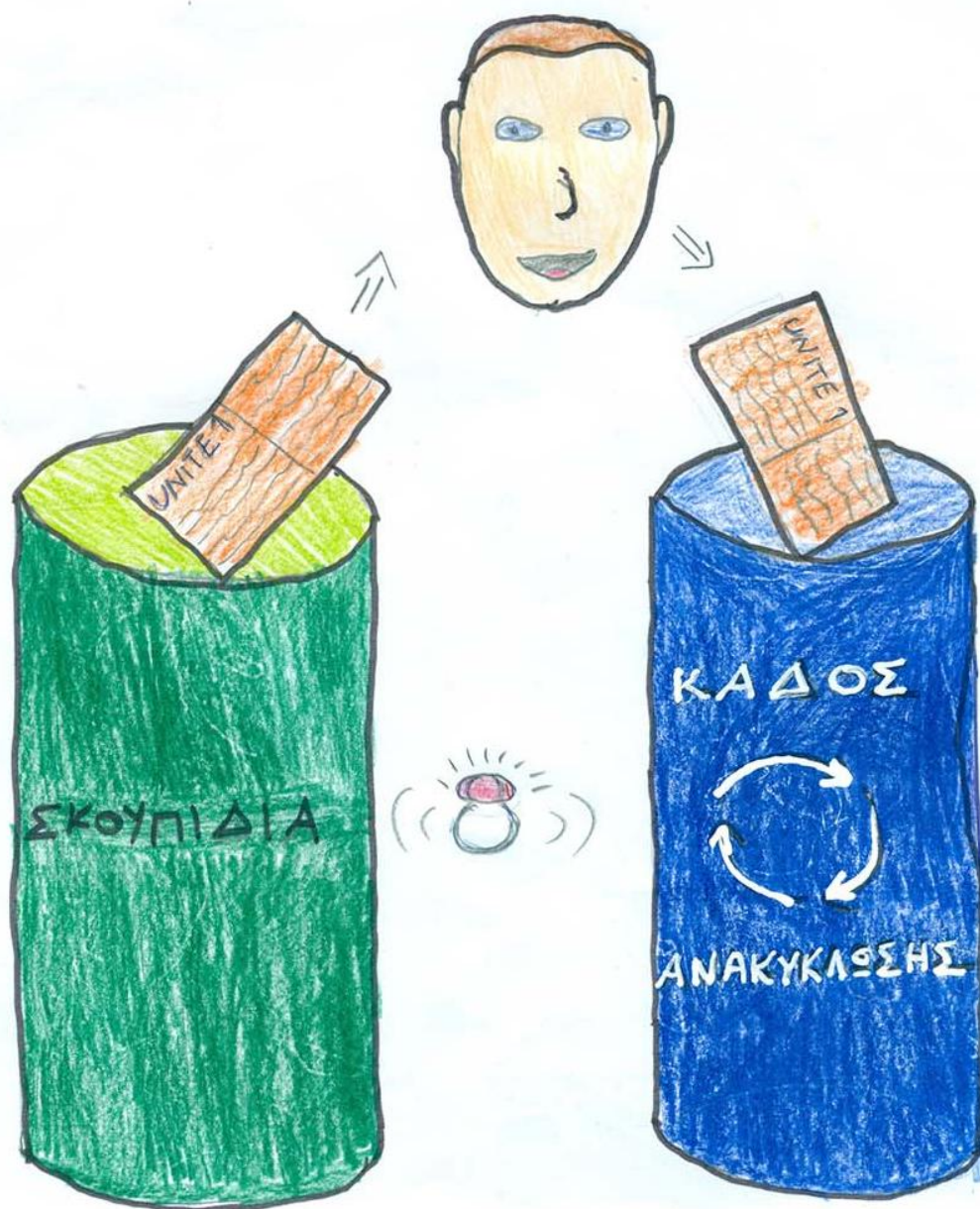
Συγγραφείς: Γεώργιος Μπούτσικας & Άγγελος Γκέρτσος, Τάξη Α

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Κέλλυ Ξανθοπούλου

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Το σκουπίδι των Γαλλικών...

Μια φορά και έναν καιρό στο σταυροδρόμι των παραμυθιών, υπήρχε ένα σκουπίδι-βιβλίο γαλλικών σε έναν κάδο απορριμμάτων. Ας πάμε να το γνωρίσουμε.

- Κάποτε ήμουν ένα βιβλίο γαλλικών που μάθαινα στα παιδιά γαλλικά. Τώρα τί είμαι; Είμαι ένα απλό βιβλίο που θα καταλήξει στην χωματερή. Και μόνο που το σκέφτομαι ότι ένα δέντρο, τόσο νερό, τόση δουλειά, τόσα λεφτά δεν πρέπει να πάνε χαμένα. Πρέπει να σκεφτώ κάτι. Πρέπει να πάω στον κάδο ανακύκλωσης.

Έτσι πέρασε αυτή η μέρα με το βιβλίο να ψάχνει τρόπους να πάει στον κάδο ανακύκλωσης. Την επόμενη μέρα το βιβλίο είχε βρει τη λύση.

- Θα φωνάξω τον φίλο μου το περιστέρι και θα με βοηθήσει να πάω στον κάδο ανακύκλωσης. Δε θα κουραστεί πολύ. Ο κάδος ανακύκλωσης είναι ακριβώς δίπλα στον κάδο που είμαι τώρα.

Μόλις το βιβλίο φώναξε το περιστέρι, αυτό ήρθε αμέσως και δυστυχώς του είπε:

- Βιβλίο μου, δε μπορώ να σε πάω στον κάδο, αλλά μπορώ να σου δώσω αυτό το δαχτυλίδι που θα σε βοηθήσει πολύ». Αμέσως μετά έφυγε.

Το βιβλίο μόλις φόρεσε αυτό το δαχτυλίδι, άρχισε να ψηλώνει, να βλέπει τα πράγματα με άλλη όψη. Είχε γίνει άνθρωπος. Στην αρχή ξαφνιαστική, αλλά μετά κατάλαβε ότι θα μπορούσε εύκολα πια να πάει στο κάδο ανακύκλωσης. Όταν βγήκε από τον κάδο, είδε μια παρέα παιδιών που έπαιζαν μπάλα. Μόλις το είδαν και αυτοί πήγαν κοντά του και το ρώτησαν τι γύρευε μέσα στον κάδο. Αυτό τους είπε την ιστορία του και το ότι ήθελε να πάει στον κάδο ανακύκλωσης και ότι πρέπει να φύγει. Τα παιδιά όμως είχαν άλλη γνώμη. Ήθελαν το βιβλίο να μείνει μαζί τους. Να μη πάει ποτέ στον κάδο. Αυτό τους είπε ότι θα καθόταν λίγο καιρό μαζί τους για να δει αν θα του άρεσε.

Πέρασε ένας μήνας και το βιβλίο περνούσε τέλεια και ήθελε να μείνει. Αλλά ένα περιστατικό του άλλαξε τα σχέδια. Τόσο καιρό ήταν καλοκαίρι και τα παιδιά μπορούσαν να παίξουν μαζί του. Τώρα όμως που είναι φθινόπωρο οι φίλοι του σταμάτησαν να παίξουν γιατί είχαν σχολείο.

Δε μπορώ να μείνω άλλο εδώ πέρα. Οι φίλοι μου έχουν σχολείο και δε με παίζουν. Θα πάω στον κάδο ανακύκλωσης, σκέφτηκε. Έτσι, μπήκε στον κάδο, έβγαλε το δαχτυλίδι και ξαναέγινε το βιβλίο γαλλικών.

Μετά από λίγες μέρες ήρθε το σκουπιδιάρικο, πήρε το βιβλίο και τα άλλα σκουπίδια και το βιβλίο μας έγινε ξανά ένα βιβλίο γαλλικών. Έκανε πολλούς φίλους στη δεύτερη ζωή του και το παιδί που είχε πάρει αυτό το βιβλίο δεν το πέταξε ποτέ. Το κράτησε δικό του. Αυτό έκανε το βιβλίο μας το πιο χαρούμενο βιβλίο γαλλικών. Επίσης, είχε κρατήσει και το δαχτυλίδι του περιστεριού και καμιά φορά το φορούσε και έπαιζε με τον ιδιοκτήτη του.

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Θραψανού Ηρακλείου Κρήτης

Τίτλος: Τότε, τώρα.... και το πάντα;

Συγγραφείς: Ροδάνθη Μπριλάκη, Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Βασίλειος Δαμιανάκης

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Τότε, τώρα..... και το πάντα;

Μια φορά κι έναν καιρό, παρατημένο στην άκρη ενός πεζοδρομίου βρόμικου, ήτανε πεταμένο ένα πανάκι. Φαινότανε να ήταν πολύ ωραίο και πλούσιο πιο πριν. Ήταν ένα πανάκι παραπονεμένο. Το πανάκι ήταν καμωμένο από ένα μπεζ βελούδο με χρυσοκεντημένη δαντελίτσα γύρω γύρω, που εικόνιζε όλα τα λουλούδια του κόσμου σαν μικρά διαμαντάκια. Βρόμικο ήταν πολύ. Έμοιαζε σαν τη Γη μας λερωμένη με σκουπίδια και λουλούδια μαραμμένα.

Τούτο το πανάκι είχε μια ιστορία που ξεκίναγε από τον καιρό που ο κόσμος δεν είχε σκουπίδια. Οι νοικοκυράδες όλα τα έφτιαχναν. Τα σαπούνια, τα ψωμιά, φύτευαν λαχανικά και φρούτα και οπωροκηπευτικά, είχαν τα ζώα τους, το τυρί και την μυζήθρα, το γαϊδουράκι, τα κοφίνια και τα αγγεία που έβαζαν μέσα το κρέας με λάδι για να διατηρηθεί. Οι καιροί ήταν δύσκολοι, όμως ευτυχισμένη ήταν η φύση. Όλα τούτα θυσιάστηκαν στον βωμό της προόδου. Αφήνοντας πρόσωπα να γελούν πονηρά και άλλοτε να κλαίνε πικρά, γι' αυτό που είχε συμβεί.

Αυτό το πανάκι, κάποτε ήταν κάτι χρήσιμο που θα μπορούσε να είχε ανακυκλωθεί όπως όλα τα άλλα! Στην αρχή ήταν μια γάζα για να δένει τραύματα και τότε που οι άνθρωποι είχαν συνείδηση, το ανακύκλωσαν. Βρέθηκε να είναι μια ωραία πετσετούλα ολοπάστρική και ριγωτή, κρεμασμένη σε βασιλική θέση σε μια φίλη κρεμάστρα. Κρινόλευκα χέρια την έπιαναν κάθε πρωί λεπτοκαμωμένα δάχτυλα σκούπιζαν γερά τα πιάτα που άστραφταν στο φως του ήλιου. Κι ύστερα ξανά στην βασιλική του θέση να χαίρεται τον ήλιο που το γαργαλούσε, καθώς ξεγλίστραγε απ' το παράθυρο.

Μετά από χρόνια συναντήθηκε με άλλα σκουπίδια για να ανακυκλωθεί. Το πανάκι έγινε ένα βελούδινο μαντήλι. Κάτασπρα γάντια το έπιασαν και εκεί άφησαν να πέσουν διαμαντένια δάκρυα.

Σαν πέθανε η κυρία που το είχε, το πήρε η κόρη της, η οποία το είχε για τον ίδιο λόγο. Έμεινε εκεί για χρόνια. Και ήρθαν τα σύγχρονα μηχανήματα. Η ατμόσφαιρα γέμισε καυσαέρια, νέφη κάλυπταν τις πόλεις και τα χωριά δημιουργώντας όξινη βροχή. Τα σκουπίδια, ενώ παλιά ήταν λίγα, τώρα τόνοι τα σκουπίδια μαζεύονταν στις χωματερές. Τώρα οι δρόμοι, τα σοκάκια και τα σπίτια γέμισαν αλουμινόκουτα, χαρτιά, γυαλιά και λογιά λογιά σκουπίδια.

Μια μέρα αυτό το πανάκι λερώθηκε με ένα λεκέ που δεν έβγαине. Και αφού ήταν αδύνατο να βγει, η κυρία έκανε όπως έκαναν όλοι. Έβγαλε το χεράκι της απ' το παράθυρο και το πέταξε στην άκρη του πεζοδρομίου, όπου εκεί έμεινε για πάντα.

Φαινόμενο συχνό ήταν να βλέπεις, χεράκια μικρά, στρουμπουλά, όμορφα, χοντρά, τραχιά, γεμάτα τρίχες και ζαρωματιές. Ξετρύπωναν μέσα από τρύπες, παράθυρα, σπίτια, μπαλκόνια και πέταγαν σκουπίδια, που έπεφταν σαν βρόμικη βροχή πάνω απ' τα κεφάλια. Το περιβάλλον αγκομαχούσε, μα περήφανα σήκωνε το κεφάλι του προσπαθώντας να ορθοποδήσει. Τέτοιο καταστροφικό στοιχείο που είναι ο άνθρωπος, πώς να τον δαμάσεις;

Μόνο τα παιδιά παρηγορούσαν λίγο το περιβάλλον. Πήγαιναν και χαίδευαν την πονεμένη γη βοηθώντας τα μαμουνάκια να κουβαλήσουν τροφή και ποτίζοντας λουλούδια. Πού και πού

χάιδευαν τα θεόρατα, χοντρά και αιωνόβια κλαδιά των δέντρων που χάριζαν οξυγόνο στο περιβάλλον. Ξεσηκώθηκαν τα σκουπίδια και έτρεξαν να ελευθερώσουν το περιβάλλον απ'τα δεσμά των ανθρώπων.

Άραγε αν τα καταφέρουν, θα ευαισθητοποιηθούν οι άνθρωποι; Ή θα συνεχίσουν έως ότου έρθει η καταστροφή;

Σχολείο: 10^ο Δημοτικό Σχολείο Βύρωνα

Τίτλος: Ταξίδεψα κι εγώ όπως κι εσύ

Συγγραφείς: Ομαδικό, Τάξη Β

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Παρασκευή Γεροντή

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Ταξίδεψα κι εγώ όπως κι εσύ

Μια μέρα που έβρεχε πολύ ένα κουτάκι από αλουμίνιο έπεσε από τον κάδο ανακύκλωσης και γλίστρησε στον δρόμο. Ήταν ένα πολύ όμορφο κουτάκι. Είχε επάνω του όλα τα χρώματα του ουρανού τόξου. Κυλούσε, κυλούσε στο δρόμο και όλοι παρατηρούσαν την ομορφιά του.

Μια γάτα το πλησίασε και με τα ποδαράκια της το χάιδευε. Τόσο πολύ της άρεσε που ήθελε να το πάρει μαζί της. Όμως ξαφνικά πέρασε μπροστά της ένα ποντίκι και άρχισε να το κυνηγάει.

Ένα σπουργιτάκι, που καθόταν πάνω στα κλαδιά μιας αμυγδαλιάς, δίψασε και ήπιε νερό από το κουτάκι που είχε κρατήσει μέσα του λίγες σταγόνες βροχής. Κάθισε για λίγο επάνω του να ξεκουραστεί και πέταξε ψηλά στον ουρανό.

Εκεί, λίγο πιο δίπλα, δύο παιδιά ο Αλάντ και η Χάγια μαζί με τη μαμά τους έφτασαν στο λιμάνι. Στη χώρα τους γινόταν πόλεμος. Δεν άντεχαν άλλο εκεί. Ταξίδεψαν πρώτα με ένα φορτηγό, έπειτα με μια φουσκωτή βάρκα. Ήθελαν να έρθουν στην Ευρώπη να ζήσουν μια καλύτερη ζωή χωρίς φόβο και

θλίψη. Ο πατέρας τους έμεινε πίσω στην πατρίδα. Θα πήγαινε να τους βρει όταν θα έβρισκε χρήματα.

Βγαίνοντας στο λιμάνι, καθώς προχωρούσαν, ο Αλάντ σκόνταψε στο αλουμινένιο κουτάκι. Το πρόσωπό του έλαμψε από χαρά.

- Ένα καινούριο παιχνίδι σε μια νέα χώρα, είπε.

Αμέσως έσκυψε, το πήρε στα χέρια του και το παρατηρούσε.

Τι όμορφα που νιώθω στα χέρια σου! Από πού ήρθες άραγε; Μήπως ταξίδεψες κι εσύ όπως κι εγώ; σκεφτόταν το κουτάκι.

Ο Αλάντ αφού το χάιδεψε το έκρυψε στην τσέπη του παντελονιού του. Μετά πήγε και φώλιασε δίπλα στην μαμά και την αδελφή του. Έπειτα από λίγη ώρα μια ευγενική κυρία τους οδήγησε μαζί με πολλούς άλλους σε ένα μέρος όπου θα μπορούσαν να φάνε και να ξεκουραστούν.

Το επόμενο πρωί ο Αλάντ είδε στον ουρανό το ουράνιο τόξο. Έβγαλε το κουτάκι από την τσέπη του και άρχισε να το κυλάει με τα πόδια του. Αμέσως ήρθαν δίπλα του κι άλλα παιδιά και άρχισαν να παίζουν όλοι μαζί. Το βράδυ η ίδια ευγενική κυρία τους ανακοίνωσε πως βρέθηκε ένα σπίτι που θα τους φιλοξενήσει. Έξω από το σπίτι που θα τους δεχόταν ήταν ένας κάδος ανακύκλωσης αλουμινίου. Τότε ο Αλάντ σκέφτηκε το κουτάκι του.

- Στο καλό φίλε μου! είπε, και το έριξε μέσα.

- Γεια σου καλέ μου Αλάντ! Σ' ευχαριστώ που μου δίνεις μια νέα ευκαιρία. Και πού ξέρεις, μπορεί να συναντηθούμε ξανά. Θα ζήσεις κι εσύ όπως κι εγώ μια δεύτερη ζωή, ψιθύρισε το κουτάκι και βυθίστηκε μέσα στον κάδο.

Μια πόρτα άνοιξε και μια ζεστή αγκαλιά καλοδέχτηκε τον Αλάντ, τη Χάγια και τη μαμά τους.

Σχολείο: 4^ο Δημοτικό Σχολείο Αιγίου

Τίτλος: Τα σκουπίδια γράφουν ιστορία...

Συγγραφείς: Μαριτίνα Βελισσαροπούλου, Τάξη Ε

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Διονύσιος Θεοδωρόπουλος

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Τα σκουπίδια γράφουν ιστορία...

Μια φορά, πριν από πολλά χρόνια, σε μία μικρή πόλη, στο Αίγιο...

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Τα πουλιά κελαηδούσαν και ο ήλιος έλαμπε στον βαθυγάλανο ουρανό. Η αγορά ήταν γεμάτη από κόσμο, που είχε βγει βόλτα εκείνο το όμορφο Σαββατιάτικο πρωινό. Όλοι ήταν χαρούμενοι κι απολάμβαναν την βόλτα τους, καθώς κι ένα μικρό κοριτσάκι που είχε πάει περίπατο με την οικογένειά του. Μετά από ώρα, ένιωσε ότι άρχισε να πεινάει. Οι γονείς της αποφάσισαν να της πάρουν μία σακούλα με πατατάκια. Έτσι, την πήγαν στο περίπτερο και την άφησαν να διαλέξει, τι πατατάκια ήθελε. Αφού διάλεξε, ο μπαμπάς της πλήρωσε τον περιπτερά και κίνησαν για το σπίτι τους. Έμενε πολύ κοντά, κι έτσι περπάτησε λίγο.

Όταν έφτασε στο σπίτι της, πήγε στο δωμάτιό της για να απολαύσει με ησυχία το φαγητό της και άρχισε να τρώει. Αλλά κάποια στιγμή τα πατατάκια τέλειωσαν.

Το παράθυρο του δωματίου της ήταν ανοιχτό κι έτσι το κοριτσάκι πλησίασε, και σαν μικρό παιδάκι που ήταν, πέταξε τη σακούλα στο δρόμο, χωρίς να νοιάζεται για την προστασία του περιβάλλοντος...

Τη σακούλα από τα πατατάκια της μικρής, την πήρε ο αέρας. Η σακούλα περιπλανιόταν στο δρόμο μέρα-νύχτα. Στο τέλος σταμάτησε σ' ένα πεζοδρόμιο...

Λίγες ώρες αργότερα, έτυχε και περνούσε από κει ένας πολύ πλούσιος κύριος. Ήταν ψηλός, αδύνατος με μαύρο κουστούμι και ένα καπέλο και του έλειπε το ένα μάτι. Το όνομά του ήταν Βίνσεντ και είχε και έναν καφέ στρουμπουλό σκύλο, που το όνομά του ήταν Ρεξ. Καθώς περπατούσαν, ο σκύλος έβαλε τη μουσούδα του μέσα στην σακούλα με τα πατατάκια. Όμως, όταν έβγαλε τη μουσούδα του, βρήκε κάτι παράξενο...

- Τι είναι αυτό Ρεξ; Ρώτησε το αφεντικό του. Και έσκυψε να πάρει αυτό που βρήκε ο σκύλος του. Αλλά με έκπληξη διαπίστωσε ότι αυτό ήταν ένα χρονορολόι και μαζί του υπήρχε ένα σημείωμα που έγραφε ότι όποιος βρει και τα πέντε ρολόγια θα γίνει κυβερνήτης του κόσμου. Από κάτω έγραφε το πρώτο στοιχείο...

Έτσι ο Βίνσεντ άρχισε να διαβάζει:

- Το ρολόι του νερού θα βρεις, εκεί που θες να δροσιστείς.

Τι να εννοούσε με αυτό; Ο κύριος άρχισε να σκέφτεται, αλλά δεν του ερχόταν τίποτα. Πήγε σκεφτικός σπίτι του.

Την επόμενη μέρα, πήγε βόλτα στην πόλη μήπως και του έρθει καμιά ιδέα για το που ήταν κρυμμένο το πρώτο ρολόι.

Η πόλη ήταν πολύ όμορφη, με πολλά μαγαζιά κι ένα μεγαλόπρεπο σιντριβάνι στο κέντρο της. Ο κύριος περπατούσε και ρωτούσε τους ανθρώπους, έψαχνε, έβλεπε μαγαζιά, αλλά άδικος κόπος. Ο καημένος είχε κουραστεί δύο ώρες να ψάχνει. Εξαντλημένος από το περπάτημα, κάθισε στο σιντριβάνι να ξεδιψάσει. Εκείνη την ώρα άρχισε να κάνει ζέστη. Ο κύριος παρατήρησε ένα άδειο τενεκεδάκι πορτοκαλάδας δίπλα από το σιντριβάνι. Τότε σκέφτηκε ότι το ρολόι μπορεί να είναι εκεί. Κάτω από το σιντριβάνι, είχε μια τσιμεντένια θήκη. Έβγαλε μετά από την τσέπη του το αίνιγμα και μόλις άρχισε να το διαβάζει, η θήκη άνοιξε δια μαγείας. Ο Βίνσεντ είχε βρει το δεύτερο ρολόι και μαζί το δεύτερο στοιχείο...

Κάθε σκουπίδι που έβρισκε, όπως το τενεκεδάκι με την πορτοκαλάδα και το σακούλι με τα πατατάκια θα τα ανακύκλωνε στο τέλος όλα μαζί. Και άρχισε αμέσως να διαβάζει το δεύτερο στοιχείο:

- Της φωτιάς θα βρεις το ρολογάκι, στο κοντινό περιπτεράκι.

Δεν ήθελε και πολύ σκέψη. Το μυαλό του πήγε αμέσως στο κοντινό περίπτερο που ήταν δίπλα στο σπίτι του. Αμέσως πήρε το αμάξι του και πήγε στο περιπτερο. Αφού ρώτησε τον περιπτερά αν μπορεί να δει λίγο τα πατατάκια, σκέφτηκε κάτι ανάλογο με το ρολόι της φωτιάς, όπως του νερού που υπήρχε ένα τενεκεδάκι. Κοίταξε για λίγα λεπτά. Παρατήρησε όλες τις σακούλες με τα πατατάκια, έστρεψε λίγο το βλέμμα του και είδε το τελευταίο καυτερό τυρογαριδάκι. Αμέσως κατάλαβε ότι το ρολόι της φωτιάς ήταν εκεί. Όταν πλήρωσε στον περιπτερά έφυγε χαρούμενος για

το σπίτι του. Μετά έβαλε το σκύλο του να φάει τα τυρογαριδάκια. Κεφάτος, διαπίστωσε ότι το ρολόι της φωτιάς ήταν εκεί και μαζί βρήκε και το τρίτο στοιχείο.

Χωρίς δισταγμό, άρχισε να διαβάζει:

- Το ρολόι θα βρεις του κεραυνού, εκεί που ζει η πονηρή αλεπού.

Έξυπνος όπως ήταν σκέφτηκε το δάσος. Εκεί ζουν συνήθως οι αλεπούδες. Αλλά ήταν πολύ κουρασμένος για να ψάξει κι έτσι έψαξε την άλλη μέρα. Όταν έφτασε στο δάσος, ρύθμισε την πυξίδα του. Περπατούσε πολλή ώρα, αλλά έβλεπε μόνο δέντρα, λουλούδια. Ξάφνου βλέπει το άγαλμα μιας αλεπούς. Από κάτω έγραφε:

«Η ΠΟΝΗΡΗ ΑΛΕΠΟΥ ΠΟΥ ΤΗΝ ΤΙΜΑΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ»

Δεν έλεγε ποιο έργο.

Ξάφνου, άνοιξε μια καταπακτή κάτω από το άγαλμα. Υπήρχε το τέταρτο ρολόι και μαζί το τέταρτο σημείωμα.

Δίπλα υπήρχε ένα κομμάτι σίδηρο, που συμβόλιζε την δύναμη του κεραυνού.

Ο Βίνσεντ το μάζεψε και άρχισε να διαβάζει το τέταρτο στοιχείο.

- Το ρολόι θα βρεις το χρυσό, στο κατάστημα το ειδικό.

Τότε σκέφτηκε να ψάξει στο χρυσοχοείο.

Η κυρία που ήταν στο χρυσοχοείο του έδειξε ένα ρολόι ολόχρυσο. Χωρίς πολλή σκέψη, μάζεψε το ρολόι χαρούμενος. Όταν το άνοιξε, το τελευταίο στοιχείο, εμφανίστηκε σαν όραμα. Το διάβασε...

- Τα μεσάνυχτα στην πλατεία να'ρθεις, ένα άγαλμα από μπάλα θα βρεις. Ακούμπησε τα ρολόγια εκεί, κυβερνήτης του κόσμου θα γίνεις.

Όταν έπεσε η νύχτα, ο κύριος έκανε αυτό που έλεγε το όραμα. Αλλά τότε εμφανίστηκε ένας κακός μάγος, ο Σάντος και πήρε αυτός τη δύναμη των ρολογιών με τα μαγικά του κόλπα.

Ο Βίνσεντ κρύφτηκε σε μια σπηλιά. Ο μάγος τον ακολούθησε. Ο Βίνσεντ έφτιαξε ένα ομοίωμα του εαυτού του με τη δύναμη του χρυσού ρολογιού. Ο μάγος το πίστεψε, και όταν γύρισε να το διαλύσει ο Βίνσεντ του έκλεψε το μαγικό ραβδί. Πρώτα έκανε ένα μαγικό και διεκδίκησε από το μάγο τη δύναμη των ρολογιών και μετά τον φυλάκισε σ'ένα κλουβί από σίδηρα. Κατόπιν έσπασε το ραβδί και πήγε για ύπνο σπίτι του. Την επόμενη μέρα πήγε να ανακυκλώσει το κέρμα, το σίδηρο, το μπουκάλι, το σακούλι και το τυρογαριδάκι. Όμως, πριν το ανακυκλώσει, ζωντάνεψαν...

- Α,α,α,α,α!!! έκανε ο Βίνσεντ.
- Μην μας φοβάσαι, ήρθαμε να σου κάνουμε ένα δώρο.

Τα σκουπίδια του έδωσαν την μαγική δύναμη να το καλεί κοντά του όποτε θέλει, αλλά να είναι ταυτόχρονα ανακυκλωμένα. Αλλά του έδωσαν και ένα πιο σημαντικό δώρο, τον έκαναν καλύτερο άνθρωπο. Γιατί όπως μέσα στα σκουπίδια βρήκε ένα θησαυρό, έτσι και τα σκουπίδια βρήκαν το καλό μέσα του και του το ανταπέδωσαν δίνοντάς του δύναμη και τον βοήθησαν περισσότερο. Και... όσο για τον μάγο, πέρασε πολύ ωραία στο καινούργιο του σπίτι, την φυλακή...

Σχολείο: 7^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης

Τίτλος: Η μέρα που ο Βασίλης συνάντησε ένα πλαστικό μπουκάλι

Συγγραφείς: Βασίλης Γιαννακόπουλος, Μαρία Πολυμέρου, Τάξη Γ

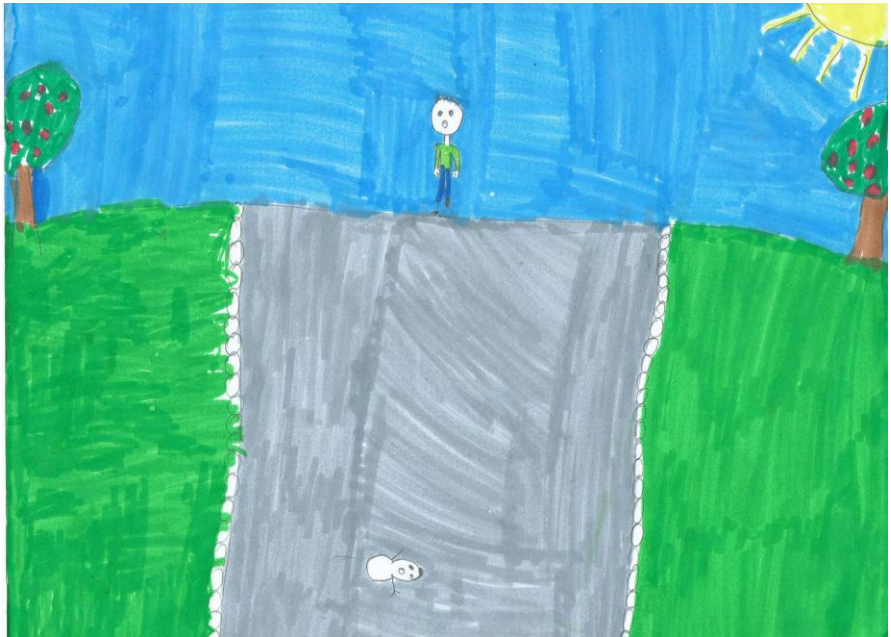
Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Πασχαλίνα Μάσσε

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Η μέρα που ο Βασίλης συνάντησε ένα πλαστικό μπουκάλι

Ένα Κυριακάτικο ηλιόλουστο πρωινό ο Βασίλης μαζί με τη μητέρα του αποφάσισαν να πάνε στο πάρκο της γειτονιάς του. Όταν έφτασαν εκεί δεν υπήρχε πολύς κόσμος κι έτσι έπαιξε ανενόχλητος. Μετά από ώρα άρχισε να βαριέται και αποφάσισε να πάει στη μαμά του και να της πει πως θέλει να φύγουν* ξαφνικά εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε στα πόδια του ένα πλαστικό μπουκάλι.

- Γεια σου αγοράκι, του είπε το μπουκάλι.
- Γεια σου μπουκάλι πως σε λένε;
- Το όνομά μου είναι Νιόβη.
- Πώς με βρήκες εδώ;
- Με άφησε εδώ μια οικογένεια και σε παρακαλώ να με βοηθήσεις να πάω στον μπλε κάδο για να βρω την οικογένειά μου.
- Τι είναι ο μπλε κάδος και σε τι χρησιμεύει;
- ρώτησε με απορία ο Βασίλης.
- Ο μπλε κάδος είναι ο

κάδος που πετάμε τα ανακυκλώσιμα απορρίμματα όπως πλαστικά μπουκάλια, γυάλινα, κουτιά από αλουμίνιο, χαρτιά και πολλά άλλα ανακυκλώσιμα πράγματα. Με αυτά που είπε το μπουκάλι στο Βασίλη τον έπεισε να τον βοηθήσει και να το πάει σε ένα μπλε κάδο και έτσι να εκπληρώσει το σκοπό του να ανακυκλωθεί.

Τη στιγμή που ο Βασίλης αποφάσισε να πει στη μητέρα του ότι πρέπει να φύγουν και πριν προλάβει να σκύψει για να πάρει το μπουκάλι, εμφανίζεται ένα παιδάκι κλωτσώντας μια μπάλα.

- Πρόσεχε, φώναξε δυνατά ο Βασίλης.

Η μπάλα όμως έπεσε πάνω στο μπουκάλι και αυτό άρχισε να κατρακυλά στην κατηφόρα.

- Βοήθεια Βασίλη σταμάτησέ με.
- Κρατήσου Νιόβη έρχομαι.
- Άντε Βασίλη τρέχα γρήγορα πρέπει να με προφτάσεις.
- Μπουκάλι πρόσεχε είναι μια πέτρα πίσω σου.

- Βασίλη δεν άκουσα τι μου είπες.
- Λέω ότι πίσω σου είναι μια πέτρα.

Το μπουκάλι έπεσε με μεγάλη ορμή πάνω στην πέτρα και σταμάτησε να κατακυλά.

- Βασίλη βιάσου πονάω πολύ νομίζω ότι χτύπησα.
- Μπουκάλι μην ανησυχείς θα πάνε όλα καλά.

Πήρε το μπουκάλι στα χέρια του και άρχισε να το περιεργάζεται προσεκτικά για να δει αν έχει πάθει κάτι.

- Αχ! μπουκάλι εδώ στην άκρη νομίζω πως έχεις μια ρωγμή.
- Γι αυτό πονάω τόσο πολύ; Σε παρακαλώ μπορείς να με βοηθήσεις να σταματήσει ο πόνος γιατί δεν αντέχω άλλο.
- Δεν ξέρω πώς να σε βοηθήσω.

Στα μάτια του Βασίλη ήταν ζωγραφισμένη η αγωνία προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο για να βοηθήσει την Νιόβη.

- Είμαι σίγουρη πως θα βρεις μια λύση γιατί όσο περνάει η ώρα πονάω όλο και περισσότερο.

Μετά από σκέψη και αγωνία βρήκε τελικά τι θα μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει το μπουκάλι.

- Το βρήκα! Θα σου βάλω μια κολλητική ταινία στη ρωγμή για να μην σε πονάει. Αφού τοποθέτησε την ταινία το ρώτησε: Πώς νιώθεις τώρα;
- Είμαι καλύτερα αλλά πρέπει να συνεχίσουμε το ταξίδι προς τον μπλε κάδο.

Μετά από λίγο έφτασαν κοντά σε έναν μπλε κάδο.

- Επιτέλους φτάσαμε, είπε ο Βασίλης.
- Αντίο Βασίλη, δεν θα σε ξεχάσω ποτέ.
- Αντίο Νιόβη, θα μου λείψεις να το ξέρεις.

Πέταξε το μπουκάλι στον κάδο και έκλεισε το καπάκι.

Η επόμενη στάση του μπουκαλιού ήταν στο εργοστάσιο ανακύκλωσης. Εκεί γνώρισε και άλλα ανακυκλώσιμα είδη, βρήκε και την οικογένειά του και ήταν πλέον πολύ ευτυχισμένο. Το ταξίδι του έφτασε στο τέλος του. Σε λίγο θα περνούσε από την φάση της επεξεργασίας και θα γινόταν κάποιο υλικό που και αυτό θα ήταν χρήσιμο.

Μια μέρα ο Βασίλης καθώς περνούσε είδε μια αφίσα δίπλα σε ένα κάδο και στάθηκε να την διαβάσει. Η αφίσα έγραφε: Όλα τα σκουπίδια δεν ανήκουν στον πράσινο κάδο, ανήκουν και στον μπλε. Βοήθησε κι εσύ το περιβάλλον μας να αναπνεύσει. Πάρε στα σοβαρά την υπόθεση της ανακύκλωσης και βάλε κι εσύ το μικρό σου λιθαράκι. Όλοι μαζί μπορούμε να κάνουμε τον πλανήτη μας πιο όμορφο και πιο υγιεινό για μας και τα παιδιά μας. Πάρε τώρα μέρος στην ανακύκλωση και πες το και στους φίλους σου.

Χαμογέλασε ο Βασίλης και έφυγε ευχαριστημένος για αυτό που είχε κάνει. Είχε βάλει κι αυτός το δικό του λιθαράκι στη σωτηρία αυτού του πλανήτη.

Σχολείο: 7^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης

Τίτλος: Το ταξίδι

Συγγραφείς: Δέσποινα Αβραμίδου, Άρτεμις Ράπαντα, Τάξη Γ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Πασχαλίνα Μάσσε

Βραβείο Ζωντανίας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Το ταξίδι

Πρόλογος

Μια ηλιόλουστη μέρα ξεκινάει στη Χαλκιδική. Η κυρία Αντιγόνη και η οικογένειά της, πάνε βόλτα στο πάρκο. Ξαφνικά, η κυρία Αντιγόνη βλέπει έναν κάδο. Τότε λέει:

- Πώς το ξέχασα; Τα σκουπίδια!!!

Παίρνει και τα πετάει στον ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΔΟ! Μα αυτά δεν ήτανε <<σκουπίδια>>... Ήταν για ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ!

Και η ιστορία ξεκινάει ...

Κεφάλαιο 1. Το μπουκάλι και η σακούλα

Ο Λάκης ο μπουκαλάκης, ένα μπουκάλι μες στη σακούλα, άκουσε μια φωνή:

- Είναι κανείς εδώ; Η φωνή ενός τύπου ακούστηκε ολόγυρα.
- Είσαι φάντασμα; ρώτησε ο Λάκης.
- Τι είπες; ακούστηκε θυμωμένη η φωνή, όμως όσο πλησίαζε ο Λάκης την άκουγε όλο και πιο χαμηλά και πιο γλυκά. Ξαφνικά βλέπει μία παχουλή σκιά.
- Τι είσαι εσύ; ρώτησε φοβισμένος ο Λάκης!
- Τι είμαι εγώ; Δεν με βλέπεις; Είμαι η Λίτσα η σακουλίτσα. Εσύ ποιος είσαι;
- Εγώ είμαι ο Λάκης ο μπουκαλάκης και συγγνώμη για πριν που σε πέρασα για φάντασμα.
- Δεν πειράζει, περασμένα ξεχασμένα. Λοιπόν από πού προέρχεσαι; είπε η Λίτσα.
- Από τη σακούλα της κυρίας Αντιγόνης, Λίτσα.
- Κι εγώ!
- Τότε αρχίζουμε την περιπέτειά μας μέχρι τον κύριο Κάδο Ανακύκλωσης;
- Βέβαια Λίτσα. Εμείς δεν είμαστε σκουπίδια για να βρισκόμαστε εδώ.
- Ε, λοιπόν ξεκινάμε!

Κεφάλαιο 2. Οι προσπάθειες

Ξαφνικά την ώρα που η Λίτσα και ο Λάκης ψάχναν τρόπους για να βγουν από τον πράσινο κάδο, φύσηξε ένας δυνατός αέρας. Άρχισαν να παλεύουν με τον αέρα και καθώς προχωρούσαν, τι να δουν; Μια παραλία με 100.999 ανθρώπους! Ακούνε φωνές από άλλα χρησιμοποιημένα σκουπίδια που τους φωνάζουν: "Έλεος, βοηθήστε μας". Περνάνε με πολύ δυσκολία. Ο ένας μπήκε μέσα στη θάλασσα, ο Λάκης πήγε κοντά στο στόμα ενός καρχαρία αλλά τα καταφέρανε! Πέρασανε την παραλία!

Κάμποση ώρα πάλευαν με τον αέρα, δηλαδή για εμάς τρία λεπτά, βασανίζοντουσαν. Ξαφνικά είδαν στον ορίζοντα τον κύριο Κάδο Ανακύκλωσης που τους χαιρετούσε. Σκέφτηκαν, πώς θα μπορούσαν να πάνε γρήγορα να τον φτάσουν. Τότε αντίκρισαν ένα σκουπιδιάρικο.

- Να η ευκαιρία μας, είπαν και οι δυο μαζί.

- Ένα, δύο, τρίααααα! Και μπήκαν στο σκουπιδιάρικο!!!.

Περνάει λίγη ώρα, γίνεται μια ανατάραξη και πέφτουν κάτω. Αρχίζουν και πάλι να περπατάνε ...

Κεφάλαιο 3. Σχεδόν φτάσαμε!

Φτάσανε στο δεύτερο οικοδομικό τετράγωνο.

- Λάκη;
- Ναι Λίτσα;
- Είσαι σίγουρος πως πάμε από το σωστό δρόμο;
- Μα, και βέβαια Λίτσα.

Τότε είδαν τον κύριο Κάδο Ανακύκλωσης. Εκείνη τη στιγμή ο Λάκης και η Λίτσα είπαν ταυτόχρονα: -

- Ο...Μ...G... σχεδόν φτάσαμε!!!
- Επιτέλους θα γίνω και εγώ κάτι χρήσιμο. Δεν θα είμαι πια ο Λάκης αλλά ο σούπερ Λάκης Μπουκαλάκης.
- Και εγώ θα είμαι πιο ωραία, λέει η Λίτσα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Πέρασαν δρόμους, πλατείες, ώσπου ευτυχώς τα κατάφεραν! Έφτασαν στο πεζοδρόμιο. Τότε άρχισε ξανά ο διάλογος.

- Ωχ, Λάκη! Κουράστηκα πολύ.
- Και εγώ το ίδιο, σε τρία - τέσσερα ή και πέντε λεπτά μπορεί να έχουμε φτάσει, αλήθεια λέω.
- Ευτυχώς, λέει η Λίτσα.
- Να τραγουδήσουμε Λίτσα;
- Και βέβαια Λάκη.

Και τραγουδήσανε μαζί:

- **Ανακύκλωση σημαίνει είμαστε χαρούμενοι και ευτυχημένοι, σακούλα, χαρτί, λευκοσίδηρος, γυαλί και το τελευταίο αλουμίνιο, και το τελευταίο αλουμίνιο.**

Φτάσαμε επιτέλους!

Φτάσαμε!

Σχολείο: 7^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκη

Τίτλος: Μια παρέα για τον μπλε κάδο

Συγγραφείς: Ανδριάννα Τσαλικίδου Τάξη Γ1

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός : Πασχαλίνα Μάσσε

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Μια παρέα για τον μπλε κάδο

Μια ημέρα, σ'έναν πράσινο κάδο απορριμμάτων, ανάμεσα σε χιλιάδες σκουπίδια που δεν ήταν ανακυκλώσιμα, ένα μικροκαμωμένο ανώνυμο πλαστικό μπουκάλι εμφιαλωμένου νερού που του είχε φύγει η ετικέτα, το οποίο έπρεπε να βρίσκεται κανονικά στους ειδικούς μπλε κάδους, προσπαθούσε να καταλάβει γιατί βρισκόταν σε λάθος κάδο.

Σε λίγη ώρα, τα υπόλοιπα απορρίμματα το κατάλαβαν και το κοιτούσαν με βλέμμα απορίας. Άλλα με περιέργεια, άλλα με θαυμασμό και άλλα του γύρισαν την πλάτη. Τα πρώτα που του μίλησαν ήταν ένα τσαλακωμένο χαρτί κι ένα σπασμένο γυάλινο μπουκάλι. «Ούτε εμείς έπρεπε να είμαστε εδώ, αλλά οι άνθρωποι νομίζουμε ότι δεν γνωρίζουν πώς να ξεχωρίζουν τον μπλε κάδο ανακύκλωσης από εκείνον με τα υπόλοιπα σκουπίδια» είπαν, μιλώντας στο μικρό πλαστικό μπουκάλι εμφιαλωμένου νερού.

Εκείνο τους απάντησε:

- Εγώ νομίζω ότι ξεχωρίζουν τους κάδους, απλά δεν νοιάζονται για το περιβάλλον». Τα δυο ανακυκλώσιμα υλικά έμειναν άφωνα. «Σοβαρά το λες αυτό;» αναρωτήθηκαν το χαρτί και το γυάλινο μπουκάλι.

- Ναι και προτείνω να ξεκινήσουμε μια διαδρομή προς τον μπλε κάδο. Συμφωνείτε; απάντησε το πλαστικό μπουκάλι, για να λάβει την απάντηση:

- Βεβαίως, συμφωνούμε!.

Και έτσι και τα τρία βγήκαν από τον πράσινο κάδο, ξεκινώντας το δρόμο τους.

Μετά από λίγη ώρα, όταν ένα σκουπίδι άκουσε τι λέγανε τα τρία ανακυκλώσιμα υλικά θέλησε να τα σταματήσει γιατί νόμιζε ότι ο κάδος που βρέθηκαν ήταν και το φυσικό τους περιβάλλον.

- Το σπίτι σας είναι πια εδώ τους είπε.

- Όχι, το σπίτι μας είναι ο μπλε κάδος κανονικά και όχι ο πράσινος απάντησα τα τρία ανακυκλώσιμα υλικά.

Το σκουπίδι θύμωσε πολύ. «Αυτή είναι η αλήθεια» πρόσθεσαν τα τρία υλικά και συνέχισαν τον δρόμο. «Λοιπόν, που πάμε τώρα;» αναρωτήθηκε το πλαστικό μπουκάλι. «Δεν έχουμε ιδέα» απάντησαν το χαρτί και το γυάλινο μπουκάλι κοιτώντας το ένα το άλλο. Σκεφτόντουσαν για πολλή ώρα, μέχρι που ξαφνικά μεσημέριασε. Τότε, ξαφνικά, το χαρτί είχε μια καλή ιδέα.

- Εγώ όταν έψαχνα έναν μπλε κάδο ακολουθούσα τον αέρα και πάντα τον έβρισκα είπε χαρούμενο, δείχνοντας στα υπόλοιπα υλικά το τι έπρεπε να κάνουν.

Ακολουθώντας τον αέρα τα τρία ανακυκλώσιμα υλικά που είχαν γίνει φίλοι βρήκαν τον μπλε κάδο που έψαχναν. Μόνο που για κακή τους τύχη, όταν πλησίαζαν, ξέσπασε τυφώνας και τα παρέσυρε μακριά από εκείνον. «Που είναι ο κάδος τώρα;» ρώτησε το χαρτί. «Δεν ξέρω» απάντησε το γυάλινο μπουκάλι.

Τα υλικά απογοητεύτηκαν πολύ.

- Και τώρα τι κάνουμε; ρώτησε το πλαστικό μπουκάλι.

Εκείνη την ώρα περνούσε από το σημείο ένα άδειο κονσερβοκούτι. Το καπάκι του ήταν ανοιχτό και στη μια πλευρά είχε μια ετικέτα με ένα καλαμπόκι.

- Μήπως έτυχε να είδατε μια ομάδα κονσερβοκούτια ίδια με εμένα να περνάνε από εδώ φωνάζοντας “όλοι στον κάδο ανακύκλωσης”, ρώτησε το λευκοσιδηρό υλικό.

- Όχι, δεν είδαμε καμία ομάδα, αλλά θα τη βρούμε σίγουρα είπε το χαρτί.

- Ευχαριστώ, δεν έχω τι να πω! Είστε πολύ ευγενικά, απάντησε το κονσερβοκούτι.

- Είναι η οικογένειά σου; ρώτησε το χαρτί.

- Ναι, την έχασα πριν από πολλές ώρες και μου λείπει πολύ, είπε στεναχωρημένο το κονσερβοκούτι.

Χωρίς να χάσουν λεπτό, όλοι μαζί, ξεκίνησαν για να βρουν την οικογένειά του νέου τους φίλου. Στον δρόμο συζητούσαν για το πώς είναι ο μπλε κάδος. «Δεν έχω μπει ποτέ στον μπλε κάδο. Τι είναι και τι διαφορετικό έχει από τους υπόλοιπους;» θέλησε να μάθει το κονσερβοκούτι. Τα άλλα τρία ανακυκλώσιμα υλικά έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

- Δεν έχεις ακούσει τίποτα για αυτόν τον κάδο; το ρώτησαν έκπληκτα.

- Όχι, παρά μόνο ότι είναι μπλε, απάντησε εκείνο.

Το γυάλινο μπουκάλι άρχισε να του εξηγεί γιατί οι κάδοι ανακύκλωσης είναι σημαντικότεροι από τους υπόλοιπους. Ξαφνικά το διέκοψε το χαρτί.

- Αυτά που λες είναι άσχετα με την ερώτησή του μικρού λευκοσιδηρού υλικού, του είπε με ύφος.

Το γυάλινο μπουκάλι θύμωσε πολύ και σε λίγο άρχισε μεγάλος καβγάς. Τότε το μικρό ανώνυμο πλαστικό μπουκάλι τους θύμισε τη φιλία τους και ότι δεν είχανε χρόνο για καβγάδες, αλλά έπρεπε να συνεχίσουν τον δρόμο τους προς τον μπλε κάδο. Και πραγματικά ήταν κοντά. Όταν έφτασαν και είδαν μπροστά τους τον μπλε κάδο ανακύκλωσης το κονσερβοκούτι τρομοκρατήθηκε. Τότε κρύφτηκε πίσω από το γυάλινο μπουκάλι.

- Τι κάνεις εκεί; το ρώτησε.

- Φοβάμαι και για αυτό κρύφτηκα από πίσω σου, απάντησε το κονσερβοκούτι.

Περίμεναν για ώρες. Μέχρι που ξαφνικά πέρασε από μπροστά τους ένας άνθρωπος ο οποίος έσκυψε, τα σήκωσε και τα έβαλε μέσα στον μπλε κάδο. Όταν εξερεύνησαν και συνήθισαν τον κάδο, παρατήρησαν πολλά κονσερβοκούτια σαν τον μικρό καινούργιο φίλο τους και άρχισαν να φωνάζουν το σύνθημα που εκείνος τους είχε πει.

- Βρήκα την οικογένειά μου, ευχαριστώ είπε το κονσερβοκούτι.

Τα υλικά αγκαλιάστηκαν σφιχτά και ευχήθηκαν να ξανασυναντηθούν.

Σχολείο: 7^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης

Τίτλος: Το όνειρο ενός μπουκαλιού

Συγγραφείς: Χρήστος Μπεκτασιάδης, Μιχάλης Καρακώστας Τάξη Γ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Πασχαλίνα Μάσσε

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Το όνειρο ενός μπουκαλιού

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε ένα μπουκάλι γεμάτο όνειρα, που ήθελε να ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο. Ένα πρωινό ένα παιδί καθώς περπατούσε είδε το μπουκάλι στο πεζοδρόμιο και γεμάτο απορία το ρώτησε :

- Για πού το έβαλες μπουκάλι έτσι χαρούμενο; Πού θέλεις να πας;
- Θέλω να κάνω τον γύρο του κόσμου. Θέλω να ταξιδέψω μακριά.
- Και δεν μου λες πως θα το κάνεις αυτό; Πώς θα τα καταφέρεις;
- Δεν ξέρω ακόμα, πρέπει να βρω ένα τρόπο.
- Μήπως να πάρω ένα αεροπλάνο;
- Χα χα τι είναι αυτά που λες; Εσύ πως θα πάρεις το αεροπλάνο; Είσαι ένα μικρό μπουκάλι. Πως θα μπεις μέσα ;
- Πρέπει να βρω τρόπο να πετάξω, να πάω στον κάδο ανακύκλωσης. Πρέπει να τα καταφέρω!

- Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις σε παρακαλώ εσύ που είσαι μεγάλος; Πρέπει να βρεις μια λύση για να πραγματοποιήσω το όνειρο μου.
- Νομίζω πως ξέρω έναν τρόπο.... Δεν χρειάζεται να κάνεις τον γύρο του κόσμου, υπάρχει μπλε κάδος ακριβώς απέναντι.
- Γιούπι!!!!

Το παιδί πήρε αγκαλιά το μπουκάλι και προσπάθησε να περάσει με προσοχή απέναντι αλλά την ώρα που πήγε να ανακυκλώσει το μπουκάλι φύσηξε ένας δυνατός αέρας και το μπουκάλι παρασύρθηκε και έφυγε μακριά...

- ΟΧΙ μπουκάλι!!!
- Βοήθεια!!!! βοήθεια!!!!
- Μπουκάλιι... έρχομαι! Μην φοβάσαι θα σε βοηθήσω.

Τρέχοντας με μεγάλη ταχύτητα το παιδί μπόρεσε να πιάσει το μπουκάλι και να το βοηθήσει να καταλήξει στον προορισμό του. Και οι δυο μαζί όλο χαρά πήγαν στο κάδο και φώναξαν δυνατά : Εμπρός όλοι μαζί για μια πόλη καθαρή με λιγότερα σκουπίδια. Ζήτω η ανακύκλωση!!!!!!!!!!

Σχολείο: 7^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης

Τίτλος: Η παράξενη μολυβοθήκη

Συγγραφέας: Μαρία Ευαγγελία Χαρισιάδου Τάξη Δ

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός : Σταύρος Ρούσσης

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Η παράξενη μολυβοθήκη

Με λένε Φανία και η περιπέτειά μου ξεκινά κάπως έτσι.

Ξεκίνησα απ' το σούπερ μάρκετ με τους αδελφούς μου και τις αδελφές μου, σε μια συσκευασία. Όσπου μια μέρα με αγόρασε η μαμά ενός παιδιού. Μπήκαμε στη σακούλα και μετά στο ψυγείο. Μας είχαν πει όλους, μείναμε μόνο εγώ και ο Χάρης. Κάποια μέρα με πήρε κι εμένα το κοριτσάκι για να με πει στη βόλτα. Ήμουν αγχωμένη γιατί φοβόμουν μη με πετάξει στον πράσινο κάδο και δεν ανακυκλωθώ. Ευτυχώς το κοριτσάκι, ενώ πήγε να με πετάξει στον πράσινο κάδο, εγώ χτύπησα στην άκρη του και έπεσα στο δρόμο.

Μετά από λίγες ώρες με βρήκε μία παρέα από αγόρια. Με πήραν, με άφησαν κάτω και άρχισαν να με κλοτσάνε. Με κάθε κλοτσιά βρισκόμουν άλλοτε στα πόδια ενός αγοριού και άλλοτε δίπλα στα δέντρα. Εκεί κοντά βρισκόταν το λιμάνι. Άρχισε λοιπόν να βραδιάζει, τα αγόρια έφυγαν και με παράτησαν στο γήπεδο σε μια γωνιά. Όλο το βράδυ το πέρασα σε εκείνη τη γωνιά. Το πρωί άρχισε να φυσάει πολύ. Ένα πλοίο είχε φτάσει στο λιμάνι. Ο αέρας με παρέσερνε. Τελικά έφτασα στο λιμάνι. Ο αέρας ήταν πολύ δυνατός. Δεν μπορούσα να αντισταθώ στις δυνάμεις που με παρέσυραν στην άκρη της προκουμαίας του λιμανιού, ένα εκατοστό πριν πέσω στο νερό. Τελικά, ένας δυνατός

αέρας φύσηξε, με σήκωσε και με έσπρωξε μέσα το πλοίο. Μπήκα μέσα στο γκαράζ, προσπαθούσα να βγω έξω, μα όσο πιο κοντά πήγαινα τόσο περισσότερα αυτοκίνητα έμπαιναν. Επιτέλους μετά από λίγες ώρες είχα φτάσει στην έξοδο του πλοίου, μα ακριβώς εκείνη τη στιγμή η πύλη έκλεισε και έμεινα μόνος μέσα στο πλοίο. Ταξίδευα για δύο μέρες, συνεχώς κυλούσα από δω κι από εκεί, ασταμάτητα.

Φτάσαμε επιτέλους! Τα αυτοκίνητα έβγαιναν απ' το πλοίο, μαζί κι εγώ. Άρχισα να κυλάω, τελικά βγήκα από το λιμάνι. Κυλούσα ασταμάτητα και έτσι όπως κυλούσα βρέθηκα σ' ένα στενό. Εκεί με βρήκαν τρία αδέρφια, δύο αγόρια και ένα κορίτσι. Ευτυχώς που δε με πήραν για μπάλα και δε με κλωτσούσαν συνεχώς. Αντί αυτού αποφάσισαν να με πετάξουν σ' έναν μπλε κάδο. Εγώ πετούσα από χαρά, ανυπομονούσα! Όμως στο στενό τους δεν υπήρχε μπλε κάδος, μόνο πράσινος κάδος. Ευτυχώς αυτά τα παιδιά ήξεραν για την ανακύκλωση και δε με πέταξαν στον πράσινο κάδο. Έτσι λοιπόν έφαξαν στις διπλανές γειτονιές αλλά ούτε εκεί υπήρχε μπλε κάδος.

Το αγόρι που με κρατούσε είχε μία ιδέα. Θα μ' έπαιρνε σπίτι του και θα μ' έκανε μολυβοθήκη. Όταν το άκουσα αυτό, πέταξα απ' τη χαρά μου. Συνεχώς είχα στο μυαλό μου ότι θα ήμουν χρήσιμος σε κάποιον για όλη μου τη ζωή!! Όταν με κατασκεύασαν μου έλεγαν ότι φτιάχτηκα μόνο για να κουβαλάω ένα αναψυκτικό! Ένωθα άχρηστη, ασήμαντη, ταπεινή! Τώρα πια νιώθω χαρά και ενθουσιασμό που θα συνοδεύω τις προσπάθειες ενός παιδιού για να μορφωθεί.

Με πήρε σπίτι του και ζωγράφισε πάνω στην επιφάνειά μου ένα μικρό γλυκούτσικο προσωπάκι, με ματάκια, μύτη και στόμα. Μου κόλλησε και ένα πορτοκαλί φιογκάκι, που του έδωσε η αδελφή του για να με στολίσει γιατί, όπως είπαμε και στην αρχή της ιστορίας είμαι κορίτσι! Με γέμισε με μολύβια, στυλό καιμπογιές. Μου μιλούσε, μου τραγουδούσε, μου είπε τ' όνομά του. Κωσταντίνο τον έλεγαν. Μου έδωσε και μένα ένα όνομα. Με ονόμασε «Φανία», γιατί η ιδέα να με κάνει μολυβοθήκη του φανερώθηκε έτσι ξαφνικά!

Τα χρόνια πέρασαν. Τον συντρόφεψα μέχρι το τέλος των σπουδών του. Όταν, ο Κωσταντίνος θέλησε να φύγει απ' το νησί για να δουλέψει στο εξωτερικό, με κοίταξε με αμφιβολία και την τελευταία στιγμή με έχωσε στη βαλίτσα του και με πήρε μαζί του! Γιατί, παρόλο που ήμουν κάτι άψυχο, μου έδωσε καινούργια ζωή. Δέθηκε μαζί μου και με αγάπησε πολύ! Και εγώ το ίδιο! Θα είμαστε αχώριστοι φίλοι για πάντα!

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Καρδάμαινας Κω

Τίτλος: Ο Σκαβούλης και η παρέα του

Συγγραφείς: Μπράιαν Γκιάννα, Μιλένα Γκριγκοριάν, Άρης Μυρτάι, Νεφέλη Ντόστι, Δημήτρης Σκουφεζής, Έλιον Τσέλα, Σοφία Φατούρου, Σοφία Χρυσοπούλου Τάξη Α1

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Καραναστάση

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Βραβείο Ζωντάνιας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Ο Σκαβούλης και η παρέα του

Ο Σκαβούλης, ένα μέχρι πριν από λίγες μέρες πολυάσχολο φτυαράκι, κάθεται στην άμμο μόνος και λυπημένος. Σκέφτεται τις παλιές, καλές μέρες. Ξαφνικά, πέφτει δίπλα του ένα μπλε κουτί με κόκκινα γράμματα που μυρίζει μπύρα. Δεν προλαβαίνει να γνωρίσει τον καινούριο του γείτονα, όταν ακούει ένα παιδικό κλάμα και μια φωνή να λέει:

- Έσκασεεε!

Και τότε σκάει δίπλα τους ένα τόπι που σφυρίζει αέρα. Ύστερα από λίγο ακούγεται ένα μικρό «μπαμ» και λίγο πιο πέρα προσγειώνεται ένα γυάλινο μπουκάλι πορτοκαλάδας. Αμέσως μετά, όλα μαζί νιώθουν μια ξαφνική ασφυξία.

- Αχ, αχ, χτύπησα, ακούν μια λεπτή φωνή να σκούζει.

Με γρήγορες κινήσεις σπρώχνουν στην άκρη το σκέπασμα που δεν είναι άλλο από μια διάφανη, πλαστική σακούλα.

- Πώς βρέθηκες εσύ εδώ; ρωτάει το τόπι.

- Με φέρνει ο αέρας από μακριά. Με άδειασαν και με πέταξαν κάπου έξω από το χωριό. Με λένε Σούλα Σακούλα.

- Και λέω, πού την ξέρω, πού την ξέρω, τη διακόπτει το αλουμινένιο κουτί μπύρας.

- Ένας άνθρωπος με έβγαλε από σένα και μετά σε άφησε δίπλα σε έναν φοίνικα. Εγώ είμαι ο Αντώνιος Αλούμιнос.

- Χαίρω πολύ, λέει και το γυάλινο μπουκάλι. Εμένα με λένε Λάκη Γυαλάκη. Κι εγώ την ίδια τύχη είχα με σας.

- Εγώ είμαι η Πόπη το τόπι, λέει και το τόπι. Εσύ, φίλε, ποιος είσαι; λέει στο φτυαράκι.

- Το όνομά μου είναι Σκαβούλης, αν και δε νομίζω ότι μου ταιριάζει πια. Έτσι σπασμένο που είμαι, δε χρησιμεύω σε τίποτα!

- Κι εγώ είμαι άχρηστο, αφού είμαι τρύπιο. Έτσι είπε η μητέρα του μικρού που έπαιζε μαζί μου και γι' αυτό με παράτησαν στην παραλία, λέει η Πόπη.

- Λένε ότι είμαστε σκουπίδια κι ότι δε χρησιμεύουμε πουθενά, παραπονιέται ο Λάκης.

- Και είναι σωστό να μας αφήνουν όπου βρουν; Δεν καταλαβαίνουν ότι κάνουν κακό στη φύση; συνεχίζει ο Αντώνιος Αλούμιнос.

Και η Πόπη συμπληρώνει:

- Όσο και να θέλουμε να παραμείνουμε ίδιοι, με τον καιρό αρρωσταίνουμε και μολύνουμε το περιβάλλον.

Η Σούλα η Σακούλα που γνωρίζει περισσότερα, τους εξηγεί: «Κανένα από μας τα 'σκουπίδια' δεν είμαστε άχρηστο! Δεν έχετε ακούσει για την Ανακύκλωση; Είναι η καλύτερη φίλη των σκουπιδιών. Η γιατρός μας. Μπαίνουμε στην κλινική της και βγαίνουμε καινούρια. Μπορεί να είμαστε αυτό που είμαστε τώρα, αλλά, σίγουρα γινόμαστε κάτι όμορφο και χρήσιμο.

- Εσύ πού τα ξέρεις όλα αυτά; αναρωτιέται ο Λάκης Γυαλάκης.
- Ένα παιδί με βρήκε κάποτε που ήμουν πλαστικό πιάτο και με πέταξε σε έναν μπλε κάδο. Κάπου με πήγαν και έγινα καινούρια. Αυτή που βλέπετε! Αργότερα έμαθα ότι λέγεται
- Ανακύκλωση, απαντά η Σούλα.
- Γιατί, λοιπόν, οι άνθρωποι δε μας πηγαίνουν σ' αυτή την... Ανακύκλωση; ρωτάει ο Σκαβούλης. Εγώ θέλω να με παίζουν τα παιδιά. Μου αρέσει η παρέα τους. Με τη βοήθειά μου φτιάχνουν κάστρα στην άμμο. Στο σπίτι τους σκαλίζουν το χώμα και φυτεύουν λουλούδια. Και είναι χαρούμενα.
- Οι μεγάλοι άνθρωποι είναι περίεργα πλάσματα, συνεχίζει η Σούλα. Ενώ γνωρίζουν ότι καταστρέφουν τη φύση, δεν προσπαθούν όσο χρειάζεται για να την προστατέψουν. Αν είμαστε τυχεροί και μας βρουν τα παιδιά θα πάμε σίγουρα για ανακύκλωση.

Οι πέντε καινούριοι φίλοι κάθονται σκεπτικοί κι ο ένας προστατεύει τον άλλο για να μη νικηθούν από τον άνεμο που σιγά σιγά δυναμώνει. Στη μέση η Σούλα και η Πόπη και γύρω οι υπόλοιποι που παρασύρονται πιο δύσκολα από τον άνεμο. Περνούν έτσι τη νύχτα, ενωμένοι κι ανακουφισμένοι που έχουν ο ένας τον άλλο.

Την άλλη μέρα, όταν πια ο ήλιος έχει ανεβεί για τα καλά στον καταγάλανο ουρανό και ο αέρας έχει κοπάσει, το μόνο που ακούγεται είναι ο ήχος που κάνουν τα κύματα της θάλασσας. Ίσως και κανένα μηχανάκι που περνά από το δρομάκι πάνω από την ακρογιαλιά. Ο Σκαβούλης και η παρέα του ξαφνιάζονται όταν ακούν κάμποσες χαρούμενες παιδικές φωνές να πλησιάζουν προς το μέρος τους. Μια γυναικεία φωνή λέει:

- Παιδιά, ελάτε να φορέσετε τα γάντια σας. Να θυμάστε, πλαστικό, χαρτί, αλουμίνιο στη μπλε σακούλα, γυαλί στη ροζ και τα υπόλοιπα στη μαύρη. Ξεκινάμε με χαμόγελο!

Οι μαθητές του σχολείου με τους δασκάλους τους, μέσα από το πρόγραμμα για την ανακύκλωση και το περιβάλλον, έχουν έρθει να μαζέψουν τα σκουπίδια από την παραλία.

- Κοίτα, Αργυρούλα, εδώ έχει πολλά σκουπίδια μαζεμένα, λες και είναι φίλοι, λέει ένα παιδί στη φίλη του γελώντας.
- Έλα, Κρίστιαν να δεις. Φώναξε και τη Μαρινέλα και τον Αναστάση. Θυμάστε που η κυρία μας είπε για τα πλαστικά στη θάλασσα; Αν αυτή η πλαστική σακούλα καταλήξει στη θάλασσα, κάποια θαλάσσια χελώνα μπορεί να την περάσει για μέδουσα, να την καταπιεί και να πεθάνει, τους λέει η Μιλένα που μαζεύει πιο πέρα με την Τζέσικα.

Τα παιδιά βάζουν την Πόπη, τη Σούλα και τον Αντώνιο στην μπλε σακούλα και τον Λάκη στη ροζ, σύμφωνα με τις οδηγίες της δασκάλας τους.

- Αντίο, φίλοι μου, φωνάζει ο Λάκης Γυαλάκης, εύχομαι να ξανασυναντηθούμε κάποτε. Τα παιδιά δεν είδαν τον Σκαβούλη που από τις πολλές πατημασιές χώθηκε στην άμμο.
- Ε, σταθείτε, πού μ' αφήνετε; φωνάζει αλλά η φωνή του δεν ακούγεται αφού σκεπάζεται από την άμμο. Έτσι, ο φίλος μας μένει μόνος και λυπημένος.

Το απόγευμα νιώθει να βρέχεται και καταλαβαίνει ότι έχει παρασυρθεί από τα κύματα μέσα στη θάλασσα. Λες να πάω στη Νίσυρο; σκέφτεται. Όπως παλεύει για να βγει πάλι στη στεριά, πιάνεται στα δίχτυα ενός ψαρά.

- Τι ωραίο γαλάζιο φτυαράκι!, ακούει τον ψαρά να λέει. Θα το πάρω να το δώσω στον εγγονό μου.

Έτσι, ο Σκαβούλης φτάνει σ' ένα πανέμορφο, μικρό σπιτάκι με πολύχρωμο κήπο.

- Γιώργο, έλα να δεις τι ψάρεψα!, φωνάζει ο παππούς στον εγγονό του.

Ο Γιώργος χαίρεται πολύ, όμως γρήγορα παρατηρεί ότι το καινούριο του φτυαράκι είναι 'τραυματισμένο'.

- Δεν πειράζει, λέει, θα το δέσω με ταινία.

Έτσι, ο Σκαβούλης μένει για λίγο καιρό με τον Γιώργο, τον οποίο βοηθάει να φτιάξει πολλά κάστρα και να φυτέψει αρκετά λουλούδια. Έτσι 'τραυματίας' που ήταν, όμως, δεν άντεξε, πολύ και κόβεται στα δύο.

- Δεν πειράζει, λέει ο Γιώργος, θα το βάλω στον μπλε κάδο.

Μέσα σε λίγες εβδομάδες ο Σκαβούλης είχε γίνει ένα φινό κουβαδάκι και βρισκόταν στο ράφι ενός πολυκαταστήματος. Μακάρι να ξανάβρισκα τους φίλους μου, σκέφτεται. Βλέπει ένα μικρό παιδί που τον δείχνει, να λέει στη μητέρα του:

- Αυτό θέλω.

Και πριν να το καταλάβει, βρίσκεται στο κόκκινο καλάθι.

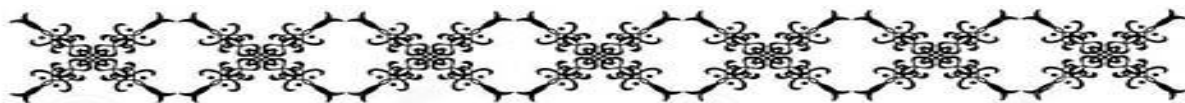
- Σκαβούλη!, ακούει κάποιες γνώριμες φωνές να λένε. Μέσα στο ίδιο καλάθι είναι ο Λάκης Γυαλάκης που έχει γίνει το 'σπίτι' μιας λεμονίτας, η Πόπη που χαίρεται την καινούρια της στολή, ένα πολύχρωμο στρώμα για τη θάλασσα και ο Αντώνιος Αλούμιнос ως αλουμινόχαρτο.
- Ουάου, τι χαρά είναι αυτή, φίλοι μου!, λέει ο Αντώνιος. Μήπως έχετε κανένα νέο από τη Σούλα τη Σακούλα που....

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση του, μπαίνουν ένας ένας σε μια σακούλα στο ταμείο του καταστήματος.

- Ε, ναι λοιπόν, η σακούλα είναι η φίλη τους η Σούλα, ολοκαίνουρια!
- Δεν το πιστεύω!, φωνάζει όταν τους βλέπει. Καλώς ήρθατε, φίλοι μου!.
- Καλώς σε βρήκαμε, φίλη μας!

Και όλοι μαζί:

- Πάμε παραλία!.

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Καρδάμαινας Κω

Τίτλος: Ο χαρταετός της περιπέτειας

Συγγραφείς: Αντώνης Βαμβακινός, Δάφνη Χατζηγεωργίου, Ζωή Παναγιώτου, Αλεξάνδρα Μυρτάι, Φραγκίσκος Χρυσόπουλος, Τζοέλα Θούκι, Ντάνιελ Θούκι, Ηλίας Τσαγγάρης, Σαμπίνα Σκιούτι Τάξη Α
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Βάγια Κουλτούκη

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Ο χαρταετός της περιπέτειας

Μια φορά ήταν ένα αγόρι που το έλεγαν Γιάννη. Ο Γιάννης ζούσε σε μια μεγάλη πόλη. Κάθε Καθαρά Δευτέρα πήγαινε με τους γονείς του στην εξοχή για να πετάξει τον χαρταετό του.

Μια Καθαρά Δευτέρα ο πατέρας του του είχε αγοράσει έναν χαρταετό κόκκινο σαν το κεράσι. Είχε μια μακριά ουρά με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Όταν έφτασαν στην εξοχή ετοίμασαν αμέσως τον χαρταετό για να πετάξει. Φυσούσε ένα μικρό αεράκι και τον βοήθουσε να πηγαίνει ψηλά. Ξαφνικά κόπηκε ο αέρας. Ο χαρταετός έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο.

Αργότερα τον κατέβασαν από το δέντρο αλλά είχε σχιστεί. Ο Γιάννης λυπήθηκε και τον πέταξε στα σκουπίδια. Ο χαρταετός ήταν μαζί με άλλα σκουπίδια και ένωθε χάλια.

- Αχ! Είμαι ένα τίποτα, ένα σκουπίδι, έλεγε. Ενώ πριν από λίγο όλοι με θαυμάζανε στον ουρανό. Τι θα γίνω τώρα;
- Μη στεναχωριέσαι, ακούστηκε μια φωνή. Ήταν ένα κομμάτι γυαλί. Κι εγώ ήμουν κάποτε ένας όμορφος κουμπάρας. Τώρα είμαι ένα μηδενικό.

Εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκε μια γάτα που έψαχνε στα σκουπίδια για φαγητό. Είδε τον χαρταετό και σκέφτηκε ότι θα ήταν μια καλή φωλιά για τα γατάκια της. Έτσι η γάτα άρχισε με τα νύχια της να τραβάει τον χαρταετό και να τον πηγαίνει στο σπίτι που έμενε.

Καθώς η γάτα τραβούσε τον χαρταετό εμφανίστηκε ο δασοφύλακας που προστάτευε την εξοχή. Αμέσως πήρε τον σκισμένο χαρταετό και τον πήγε στο εργοστάσιο ανακύκλωσης. Εκεί ζήτησε να φτιάξουν από τον χαρταετό τρία καινούρια παιχνίδια. Η επιθυμία του έγινε. Από τα ξύλα του χαρταετού έγινε μία όμορφη σβούρα, από το κόκκινο χαρτί ένα ωραίο φουστάνι κούκλας και από την πολύχρωμη ουρά μια αποκριάτικη μάσκα.

Ο δασοφύλακας πήγε μετά από μέρες στο εργοστάσιο ανακύκλωσης για να πάρει τα τρία νέα παιχνίδια. Όταν πήγαινε στην εξοχή για την δουλειά του συνάντησε μια οικογένεια με τρία παιδιά, δύο αγόρια και ένα κορίτσι, να κάνουν πικ νικ. Τους παρατήρησε και είδε να μαζεύουν τα σκουπίδια που είχαν κάνει και να φροντίζουν ένα χτυπημένο σκιουράκι. Τότε ο δασοφύλακας για να ευχαριστήσει την οικογένεια έδωσε τα τρία παιχνίδια δώρο στα τρία παιδιά.

Τα παιδιά ρώτησαν τον δασοφύλακα: γιατί μας δίνεις αυτά τα δώρα;

Ο δασοφύλακας απάντησε: επειδή φροντίσατε το περιβάλλον και το χτυπημένο ζωάκι. Αυτά τα δώρα ήταν ένας σκισμένος χαρταετός που πήγε στην ανακύκλωση.

Έτσι ο χαρταετός σκουπίδι έκανε χαρούμενα τρία παιδιά και ένωθε ευτυχισμένος στα χέρια των παιδιών.

Σχολείο: 2ο Δημοτικό Σχολείο Άρτας

Τίτλος: Κούλης Ντενεκούλης Η ζωή μου κύκλους κάνει...

Συγγραφείς: Θεοφάνης και Μαγδαληνή Μαλτέζου Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Γεώργιος Παλαιοδήμος

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Βραβείο Ζωντανίας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Κούλης Ντενεκούλης Η ζωή μου κύκλους κάνει...

Μια φορά και έναν καιρό... έτσι ξεκινούν συνήθως τα παραμύθια και τελειώνουν με τη χαρούμενη και ευτυχισμένη κατάληξη μιας περιπετειώδους ζωής. Αλλά νομίζω ότι εγώ θα πρωτοτυπήσω και θα πιάσω την ιστορία μου κάπου από τη μέση της. Εκεί που έζησα το μεγαλείο της προβολής και της δημοσιότητας, ψηλά σε κάποιο ράφι περιμένοντας...

Με λένε Κούλη Ντενεκούλη και είμαι αυτό ακριβώς. Ένα μικρό, χαριτωμένο και κυλινδρικό τενεκεδάκι που με την πολύχρωμη ετικέτα του στέκεται στο πιο ψηλό ράφι στον μεγάλο διάδρομο ενός σούπερ μάρκετ ανάμεσα σε άλλα τενεκεδάκια της ίδιας ευρύτερης οικογένειας. Καμαρώνω με το στυλ μου και το μέγεθός μου. Κουβαλάω στην κοιλίτσα μου καλαμπόκι νόστιμο και ζουμερό. Τα λέμε με τα ξαδέρφια μου που είναι λίγο μεγαλύτερα και τους θείους μου, λοξοκοιτάζω και τη Λίτσα Γυαλίτσα στο απέναντι ράφι! ... ώσπου μια μέρα το χέρι μιας κυρίας με βούτηξε και βρέθηκα χωρίς να το καταλάβω, στο καλάθι, στο ταμείο και σε σακούλα (δυστυχώς πλαστική, αχ οι άνθρωποι δεν εκτιμούν τις πάνινες!) στο πόρτ μπαγκάζ ενός αυτοκινήτου.

Η κατάληξη ήταν στο ντουλάπι μιας κουζίνας και από κεί, πριν προλάβω να γνωριστώ με τους νέους συγκατοίκους, να συστηθώ βρε αδελφέ, ένα μεσημέρι ... νάτο πάλι το χέρι της κυρίας. Με βουτάει και ... ΚΡΑΚ! μου άνοιξε το καπάκι αδειάζοντας το περιεχόμενο σε ένα γυάλινο μπολ. Η αλήθεια είναι πως πόνεσα λιγάκι, αλλά την γνώριζα τη μοίρα μου. Από δω ξεκινά η μεγάλη μου περιπέτεια όχι πια ως τενεκεδάκι με ύφος και προσωπικότητα, αλλά σαν ένα πεταμένο και άχρηστο σκουπίδι!!! Βρέθηκα στον σκουπιδοτενεκέ του σπιτιού να με πλακώνουν και άλλα σκουπίδια όπως χαρτιά, συσκευασίες ή να με λούζουν υπολείμματα φαγητών! Κόκκινη σάλτσα, μασημένη τσίχλα, μισοφαγωμένο κεφτεδάκι, σάπιο ροδάκινο, ό,τι βάζει ο νους σας. Αχ! Εμείς τα άψυχα αν είχαμε φωνή θα ούρλιαζα και κάποιος ίσως άκουγε:

- Ρε σεις, δεν ταιριάζουμε να συγκατοικήσουμε όλοι μαζί. Δεν το καταλαβαίνετε; Ο καθένας μας είναι από άλλη «πάστα»!!! Χωρίστε μας και πάλι κερδισμένοι θα βγείτε.

Αλλά πού να ακουστώ; Βουβός ο πόνος μου! Για να μην τα πολυλογώ, η μισοτρύπια και άδετη σακούλα που μας φιλοξενούσε, το άλλο πρωί κατάληξε στον κάδο απορριμμάτων της γειτονιάς. Αυτός είναι πάντα ξεσκέπαστος και με τόση ποικιλία περιεχομένου αποτελεί τη χαρά της κάθε γάτας. Μια τέτοια λοιπόν, μου έκανε και γρατσουνιές με τα νύχια της καθώς έκανε ανασκαφή για κανένα νόστιμο σκουπίδο-υπόλοιπο! Πώς κατάντησα έτσι εγώ ο μικροκαμωμένος και χαριτωμένος τσαχπίνης με την ωραία ετικέτα του, χαμένος και από τους άλλους συγγενείς μου. Ποιος ξέρει πού να κατέληξαν και αυτοί! Ορφανό, ταλαίπωρο, βρώμικο και δυστυχισμένο η μοίρα μου δεν είχε ακόμη ολοκληρώσει την πορεία της, καθώς με το πόδι μιας γάτας στο κεφάλι μου, βρέθηκα έξω από τον κάδο στον δρόμο. Ουφ! Προς στιγμή ανάσανα μακριά από την απόλυτη βρωμιά. Ευτυχώς δεν είμαι κοντά στον δρόμο να με ισοπεδώσει και κανένα τροχοφόρο. Αλλά ο καλός θεούλης με λυπήθηκε και έστειλε βροχή να ξεπλυθώ λιγάκι! Όμως το παράκανε λίγο και κολυμπώντας

παρασύρθηκα μέχρι τις ράγες ενός φρεατίου. Ε! ρε! Μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς τα σκουπιδάκια!

Έτσι μισοβρεγμένος κουρασμένος και κλαψουρισμένος νιώθω ένα μικρό χεράκι να με πιάνει και να με σηκώνει από το έδαφος. Ένα χαριτωμένο παιδικό μουτράκι μου χαμογελάει και μια φωνούλα ακούγεται:

- Μαμά αυτό δεν μπαίνει στον μπλε κάδο;

Πριν καταλάβω καλά - καλά τι μου γίνεται βρέθηκα σε κάδο ανακύκλωσης με ένα σωρό άλλους, επίσης ταλαιπώρους, συγγενείς μου.

Από δω και πέρα πια το υπόλοιπο της ζωής μου έχει βρει τον δρόμο του. Θα μας μαζέψουν και θα μας πάνε σε χώρους διαλογής και μετά ανακύκλωσης. Δεν «πεθαίνω» ακριβώς, γιατί δεν τελειώνει η ζωή μου, απλά κάθε φορά αποκτώ νέα μορφή, σχήμα και χαρακτηριστικά. Ξαναγεννιέμαι, για να ξανακάνω κάποιον κύκλο ζωής λίγο πολύ παρόμοιο, ίσως με άλλο παρουσιαστικό και διαφορετικό περιεχόμενο, όμως πάντα παραμένοντας ένα άψυχο αντικείμενο που μόλις «εκτελέσει» τον προορισμό του για τους ανθρώπους καταντά για αυτούς (για να είμαι δίκαιος όχι για όλους, δυστυχώς όμως για τους περισσότερους) ένα άχρηστο σκουπίδι!

Τελικά, η ζωή μου κάνει κύκλους αποκτώντας νόημα και περιεχόμενο αρκεί να βρεθώ στο τέλος στο σωστό σημείο. Είναι τόσο απλό. Και το μόνο θέμα που επιβάλλεται ο διαχωρισμός χωρίς να είναι ρατσισμός!!! Χωρίζετε τα σκουπίδια σας και εκμεταλλευτείτε τα μέχρι «ξεζουμίσηματος». Παρέες ανά είδος (γυαλί, χαρτί, αλουμίνιο) και επιστρέφουν πάλι σε μας διαγράφοντας κύκλους. Γεννήθηκα μια φορά σε εργοστάσιο αλουμινοκατασκευών κάπου, κάπως, κάποτε, αλλά μετά από κάθε χρήση δεν είναι απαραίτητο να θαφτώ! Επαναπροσδιορίζομαι και επανέρχομαι... για να σας ξανααυστηθώ:

- Κούλης Ντενεκούλης. Χάρηκα πολύ που τα είπαμε. Λένε ότι κάθε ιστορία έχει διδακτικό περιεχόμενο. Μακάρι και από τη δική μου ο κάθε αναγνώστης να πάρει κάποιο μήνυμα. Αν στα χέρια σας από δω και πέρα πέσει κάποιο συσκευασμένο τενεκεδάκι μην ξεχνάτε την περίπτωση Κούλη Ντενεκούλη!!!

Κάπου εδώ λοιπόν ζουν όλοι καλά και μπορούμε με τις σωστές επιλογές μας και ανακυκλώνοντας ακόμη καλύτερα!!!

Σχολείο: 20^ο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Δημητρίου Αττικής

Τίτλος: Δεύτερη ευκαιρία ζωής

Συγγραφείς: Ζωή Βαφείδη, Παναγιώτης Δελατόλας, Θεοδώρα Δημητρακοπούλου, Παναγιώτης Ελισσαβόπουλος, Ιωάννα –Στυλιανή Καούλα, Κωνσταντίνα Κούκουλα, Βασιλική Μάνη, Μαργαρίτα Μπογιατζή, Βασίλειος Νέτσος, Βάσσα-Μαρία Ντέλιου, Μαρία Παπαδάκη, Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, Μιχαήλ-Μαριος Ρόκκος, Ζηνοβία Ρούτση, Παναγιώτης-Εδουάρδος Χαντίμπ, Θεοδώρα-Μαρία Χονδοδήμου, Ιωάννης Χριστοδουλάκης, Τάξη Γ1

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Νικολιά

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Ζωντάνιας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Δεύτερη ευκαιρία ζωής

Γεννήθηκα από μια ελιά. Και όταν χειμώνιασε με επισκέφτηκαν πολλά σχολεία. Ένα παιδάκι από αυτά με ένα μακρύ ξύλο με έριξε εμένα και τα αδέρφια μου στα λιόπανα.

Από εκεί μας μετέφεραν σε ένα ελαιοτριβείο. Μας ξεχώρισαν από τα φύλλα και μας ζούληξαν για να πάρουν το ζουμάκι μας. Τα παιδάκια μας κοιτούσαν.

Μας έβαλαν σε ένα ωραίο μπουκάλι και βρεθήκαμε σε περίοπτη θέση σε ένα κατάστημα. Μας ονόμασαν λάδι. Με τη νέα μου κατάσταση καμάρωννα.

Μια μέρα όμως μια κυρία με αγόρασε και με πήρε σπίτι της. Με τοποθέτησε σε ένα τηγάνι και ξαφνικά άρχισα να ιδρώνω. Όσπου έριξε ένα ψάρι μέσα μου.

Αυτό ήταν και το τέλος μου. Έγινα πια ένα σκουπίδι.

Και εκεί που νόμιζα πως θα κατέληγα στη θάλασσα μαζί με άλλους φίλους μου για να τη λερώσω, το παιδάκι της κυρίας με πήγε στο σχολείο του.

Τι όμορφα που ήταν! Αναγνώρισα όλα αυτά τα παιδάκια που με επισκέφτηκαν όταν ήμουν στη μαμά μου.

Με πήραν μαζί με τη δασκάλα τους και με σούρωσαν. Μου αφαίρεσαν όλα τα σκουπιδάκια που είχα.

Μου έριξαν ένα υγρό που περιείχε νερό και καυστική σόδα και με ανακάτεψαν. Έτσι άκουσα να το λέει η κυρία τους. Τσουρουφλίστηκε το κορμάκι μου.

Στο τέλος μου έριξαν κανέλα.

Και με έριξαν σε κάποιες φόρμες με όμορφα σχέδια. Σιγά σιγά άρχισα να κρυώνω.

Την άλλη ημέρα και όταν πια άλλαξα πρόσωπο, χρώμα και μοσχοβολούσα κανέλα με έβγαλαν από αυτά τα καλούπια. Τώρα πια δεν ήμουν υγρό. Άκουσα να λένε πως είχα γίνει σαπούνι.

Κάθε παιδάκι πήρε ένα από τα παιδιά μου. Συνέχεια τα έβαζαν στη μυτούλα τους και τα μύριζαν. Και τα παιδάκια μου καμάρωνναν.

Όταν εκείνα θα καθαρίσουν τα χεράκια τους, θα ήθελα να δώσουν και στα παιδάκια μου και άλλη ευκαιρία ζωής. Όπως έδωσαν σε εμένα και στα αδέρφια μου.

Άκουσα τη δασκάλα τους που είπε πως όταν γίνουν πολύ μικρά και λιώσουν θα πάνε πάλι στο σχολείο για να γίνουν αυτή τη φορά σκόνη πλυντηρίου.

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Βασιλικού Ζακύνθου

Τίτλος: Μια ζωή χωρίς σκουπίδια

Συγγραφείς: Ανδρέα Κάτσι Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Γιώργος Κόλλιας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Μια ζωή χωρίς σκουπίδια

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα μπουκάλι που το πέταξαν στα σκουπίδια γιατί ο κάδος ανακύκλωσης ήταν λίγο πιο μακριά. Ξαφνικά, όταν έπεσε μέσα το μπουκάλι είδε πως είχε βρεθεί σε έναν πράσινο κάδο σκουπιδιών. Εκεί συνάντησε κι ένα άλλο μπουκάλι και είπε:

- Όλα άρχισαν όταν το παιδί του σπιτιού με βρήκε στο πάτωμα κι επειδή μπερδεύτηκε και δεν ήξερε πού να με βάλει με πέταξε στον πράσινο κάδο.

Το άλλο μπουκάλι που ήταν μεγαλύτερο άκουγε με προσοχή τα όσα έγιναν.

Μέρα με τη μέρα ερχόντουσαν κι άλλα σκουπίδια που ενώ ήταν για ανακύκλωση κατέληγαν στον πράσινο κάδο. Μετά από αρκετό καιρό, έρχεται το απορριμματοφόρο. Όλα τα σκουπίδια της ανακύκλωσης ήταν αγχωμένα και φοβισμένα. Το ταξίδι ήταν μεγάλο και κουραστικό. Λίγο μετά τα δύο μπουκάλια έπεσαν από το απορριμματοφόρο και βρέθηκαν κοντά σε ένα μικρό δασάκι. Τα δύο μπουκάλια σοκαρίστηκαν όταν είδαν άλλα μπουκάλια κι άλλα σκουπίδια που είχαν λιώσει. Οι δύο φίλοι πια φοβήθηκαν πως μπορεί να καταλήξουν κι αυτοί έτσι.

Κατόπιν, βρήκαν ένα νέο φίλο, ένα χαρτόκουτο που τους ρώτησε πού πήγαιναν. Τα δύο μπουκάλια είπαν:

- Πηγαίνουμε να βρούμε κάποιο ασφαλές μέρος.
- Όπως;
- Εμμ... Όπως έναν κάδο ανακύκλωσης.
- Ξέρω έναν κάδο που είναι λίγο πιο κει...
- Είναι μακριά;
- Όχι!
- Εντάξει! Ας πάμε τότε...

Τότε τα τρία σκουπίδια ξεκίνησαν για τον κάδο ανακύκλωσης. Ξαφνικά πετάγεται το ένα μπουκαλάκι και λέει:

- Να ο κάδος ανακύκλωσης! Εκεί πέρα! Τον βλέπετε;
- Ναι! Βιαστείτε! Πάμε!

Όταν έφτασαν οι τρεις φίλοι κατάλαβαν ότι υπήρχε ένα πρόβλημα! Πώς θα έμπαιναν μέσα; Ευτυχώς, από πίσω ο κάδος είχε κάτι κουβάδες κι έτσι τους έβαλαν το έναν πάνω στον άλλον και σκαρφάλωσαν. Τα δύο μπουκάλια όταν μπήκαν μέσα ήταν πολύ χαρούμενοι αλλά δεν κατάλαβαν ότι το χαρτόκουτο είχε μείνει κάτω, καθώς ένας κουβάς είχε πέσει πάνω του κι έτσι δεν ακουγόταν που τους φώναζε. Τελικά, μόλις ήρθε το απορριμματοφόρο της ανακύκλωσης να παραλάβει τα σκουπίδια, το χαρτόκουτο κατάφερε να βγάλει από πάνω του τον κουβά που το είχε πλακώσει. Όμως, πολύ αργά κατάλαβε ότι το απορριμματοφόρο της ανακύκλωσης έφευγε και δεν τον είχε πάρει μαζί με τους φίλους του. Επειδή, όμως, η φιλία είναι πάνω απ' όλα τα δύο μπουκάλια ξεπήδησαν από το απορριμματοφόρο και πήγαν στο φίλο τους το χαρτόκουτο για να μη μείνει μόνο του.

Σιγά σιγά νύχτωνε και μπήκαν στον κάδο ανακύκλωσης για να πάρουν έναν ύπνο και να ξεκουραστούν. Το άλλο πρωί, όταν ξημέρωσε οι τρεις φίλοι βγήκαν έξω και αποφάσισαν να πάνε μια βόλτα στην παραλία μήπως και βρουν κανέναν να τους βοηθήσει να βρουν το δρόμο προς το εργοστάσιο της ανακύκλωσης. Τότε, φύσηξε ένας δυνατός άνεμος που τους πήρε και τους έριξε μέσα στη θάλασσα. Μετά από πολύ καιρό βγήκαν αλλά δεν ήταν μαζί. Η θάλασσα τους είχε χωρίσει και οι τρεις φίλοι έψαχναν ο ένας τον άλλον.

Έπειτα από αρκετές μέρες βρεθήκανε αλλά από το πολύ ταξίδι ήτανε κουρασμένοι και είχαν ξαπλώσει στο πάτωμα. Ένα κοριτσάκι που είδε τα χαρτόκουτο έτσι ταλαιπωρημένο και τα μπουκάλια έτοιμα να λιώσουν τα πήρε όλα μαζί προσεχτικά και τα έβαλε σε έναν καινούργιο κάδο ανακύκλωσης. Πολύ γρήγορα ένα απορριμματοφόρο της ανακύκλωσης ήρθε και τα οδήγησε στο εργοστάσιο. Οι τρεις φίλοι δε χωρίστηκαν ποτέ αφού για καλή τους τύχη αυτοί που τους αγόραζαν ήξεραν από ανακύκλωση κι έτσι ακόμα κι αν χάνονταν βρισκόντουσαν και τα έλεγαν στο εργοστάσιο.

«Μην πετάτε τα σκουπίδια ανακύκλωσης στους κοινούς κάδους απορριμμάτων!»

Σχολείο: 1^ο Δημοτικό Σχολείο Καστοριάς

Τίτλος: Δεν πετώ ότι περισσεύει

Συγγραφείς: Κωνσταντίνος Τσάμης Τάξη Ε

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Σιδέρης Αριστοτέλης

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Δεν πετώ ότι περισεύει

Ο Γιάννης έκανε πάρτι στον κήπο του σπιτιού του για τα δέκατα γενέθλιά του. Η μητέρα του είχε ετοιμάσει δυο τραπέζια φαγητό για τους καλεσμένους του και πολλά επιτραπέζια παιχνίδια για να παίξουν ο Γιάννης με τους φίλους του.

Το πάρτι ήταν τέλειο και τα παιδιά το ευχαριστηθήκανε πολύ και όταν τελείωσε, ο Γιάννης βοήθησε την μαμά του να μαζέψουνε. Είχανε μείνει πολλά φαγητά και όπως συνήθιζαν τα πέταξαν στα σκουπίδια...

Το βράδυ όμως, μια οικογένεια με δυο μικρά παιδάκια που έμενε λίγο πιο κάτω από εκεί και ζούσε πολύ φτωχικά, πήγε και άνοιξε τα σκουπίδια και μάζευε το φαγητό που είχαν πετάξει. Εκείνη την ώρα ο Γιάννης έβγαζε βόλτα τον σκύλο του μαζί με την μητέρα του και τους είδε και παραξελεύτηκε. Ρώτησε τότε τη μαμά του τι κάνουν αυτοί στα σκουπίδια και εκείνη πλησίασε την οικογένεια και τους ρώτησε γιατί μαζεύουν τα πεταμένα τρόφιμα. Ο πατέρας της εξήγησε ότι ντρεπόταν γι' αυτό που έκαναν, αλλά η οικονομική τους κατάσταση δεν τους επέτρεπε να ψωνίσουν, γιατί μόλις είχε απολυθεί από την δουλειά του και ίσα ίσα τα βγάζανε πέρα. Και αυτά τα οποία αυτοί θεώρησαν σκουπίδια, γι' αυτούς ήταν ένα ολόκληρο γεύμα.

Τότε ο Γιάννης παρακάλεσε την μητέρα του να τους φιλοξενήσουν και να τους κάνουνε ένα κανονικό δείπνο. Η μαμά του δέχτηκε και προσφέρθηκε να τους βρει και δουλειά.

Από εκείνη την μέρα ο Γιάννης και η μητέρα του αποφασίσανε να μην πετάνε το φαγητό που περισσεύει και να το δίνουνε σε ανθρώπους που το έχουν πραγματική ανάγκη.

Σχολείο: 1ο Δημοτικό Σχολείου Καστοριάς

Τίτλος: Ένα σκουπίδι μπορεί να ζήσει πολλές φορές!

Συγγραφείς: Πηνελόπη-Στυλιανή Αβραμίδου Τάξη Ε

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Σιδέρης Αριστοτέλης

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Ένα σκουπίδι μπορεί να ζήσει πολλές φορές!

Κάποτε φτιάχτηκε ένα κουτάκι από αλουμίνιο (κονσερβοκούτι) το οποίο βρισκόταν μέσα σε ένα μαγαζί. Οι φίλοι του τον φώναζαν εξυπνάκια, γιατί είχε πολύ έξυπνες και τέλειες ιδέες. Όμως το κανονικό του όνομα ήταν Άκης.

Κάποια μέρα ένας κύριος τον αγόρασε από το μαγαζί και θα έπρεπε να έρθει σε αυτήν τη δύσκολη θέση να αποχαιρετήσει τους φίλους του.

Ο κύριος αυτός ήθελε να κάνει το περιεχόμενό του κάτι πολύ νόστιμο και αυτό ήταν μανιταρόσουπα για βραδινό. Όταν τελείωσε πέταξε τον Άκη σε μια σακούλα με σκουπίδια. Τότε ο Άκης ένιωσε άσχημα, γιατί πίστευε ότι δεν ανήκε εκεί, αλλά στην ανακύκλωση για να ξαναζήσει.

Λίγο αργότερα τον πέταξε έξω από το σπίτι του, στον πράσινο κάδο απορριμμάτων. Το κακό ήταν ότι δεν θα γέμιζε ποτέ ξανά...

Βρισκόταν σε δύσκολη θέση, ήταν πανικόβλητος, όμως του ήρθε στο μυαλό η λέξη «εξυπνάκιας» κι έτσι οι αισιοδοξίες του δεν εξαντλήθηκαν. Προσπάθησε να δράσει. Σκέφτηκε να κρεμαστεί στο καπάκι του κάδου και το έκανε. Όταν μια γυναίκα άνοιξε το καπάκι με δύναμη, αυτός εκσφενδονίστηκε βγαίνοντας από τον κάδο!

Μόλις βγήκε, ξεκίνησε να βρει ανακύκλωση για κονσέρβες, όμως από το πουθενά, εκεί που περπατούσε συνάντησε τον φίλο του τον Λάκη.

- Γεια σου εξυπνάκια! Πώς βρέθηκες εδώ βρε φιλαράκο, δεν είναι απίθανο;
- Ναι έψαχνα την ανακύκλωσή μας Λάκη!
- Αχ! κι εγώ. Λέω να πάμε μαζί!
- Εντάξει! Αλλά πώς κατέληξες εδώ;
- Με πέταξε κάποιος απ' το μπαλκόνι, δε θυμάμαι και πολλά!
- Εγώ πετάχτηκα σε μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών και μετά στον κάδο! Αλλά δραπέτευσα.

Αφού χαιρετηθήκανε, ξεκίνησαν τη διαδρομή τους για το μάλλον δύσκολο κι ανυπόφορο ταξίδι.

Κατά λάθος, από το πουθενά, τους πήρε σβάρνα ένα αμάξι και τους πέταξε μέσα σε έναν ανοιχτό υπόνομο. Εκεί συνάντησαν δύο βρώμικα ποντίκια, που από την πολύ βρωμιά δεν βλεπόταν και μύριζαν. Καταλαβαίνετε... υπόνομος!!!!

- Γεια σας ποντικάκια, είπε ο Άκης.
- Μπορείτε να μας βοηθήσετε να βρούμε την έξοδο; συμπλήρωσε ο Άκης.
- Δεν ξέρουμε ούτε εμείς πώς να βγούμε, αλλά ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί.
- Καλή ιδέα! είπαν οι φίλοι μας.

Συνεργάστηκαν όλοι μαζί. Όμως κανένας τους δεν είχε ιδέα. Τότε ήταν που ο ήρωάς μας ως εξυπνάκιος σκέφτηκε να πιαστούν χέρι – χέρι τα ποντίκια και αυτοί να τους πετάξουν έξω, ώστε να βγουν οι ποντικοί και να τους βοηθήσουν με την σειρά τους. Έτσι κι έγινε!

Αφού βγήκαν στον δρόμο, χωριστήκαν από τα ποντίκια και συνέχισαν το περιπετειώδες αυτό ταξίδι. Πέρασαν από βουνά, έξω από την πόλη, με το τρένο. Ήταν λαθρεπιβάτες! Ανέβηκαν όταν το τρένο ήταν στον σταθμό. Μέσα στο τρένο ανέβαιναν επιβάτες κι είπαν να ανεβούν κι αυτοί στα κρυφά, χωρίς να τους πάρουν είδηση.

Κατέβηκαν πάλι ανάμεσα στους επιβάτες, σε μια πόλη που φαινόταν να έχει πολλούς κατοίκους. Και μάλλον πολλές ανακυκλώσεις. Μετά από τόση περιπέτεια, έφτασαν κι βρήκαν αυτό που αναζητούσαν. Την ανακύκλωσή τους!

Σκαρφάλωσαν, μπήκαν μέσα στους ειδικούς αυτούς κάδους και επέζησαν. Μπορεί να ξαναανακυκλώνονται και να ζουν ακόμα, αν βέβαια τους πετάνε στην ανακύκλωση. Μπορεί να έχουν περάσει και από τα χέρια μας.

Το νόημα αυτής της ιστορίας είναι ότι δεν χρειάζεται τα σκουπίδια να κάνουν τόσο κόπο για να λυτρωθούν, απλά εμείς να τα πετάμε στην ανακύκλωση, στον ανάλογο κάδο που πρέπει. Δεν χρειάζεται να καταστρέφουμε άλλο τα δάση και τα δέντρα τους για χαρτί, ενώ μπορούμε να το ανακυκλώνουμε.

Σχολείο: 1^ο Δημοτικό Σχολείο Καστοριάς

Τίτλος: Όχι άλλα σκουπίδια

Συγγραφείς: Δημήτρης Κέδρος, Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Ευστρατία Κασαπίδου

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Όχι άλλα σκουπίδια

Μια καλοκαιρινή νύχτα, μια παρέα φίλων αποφάσισε να κάνει βραδινό πάρτι στην παραλία. Αναψαν φωτιά και με τη συντροφιά μιας κιθάρας διασκέδασαν μέχρι το πρωί.

Ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό όταν η παρέα αποφάσισε να φύγει, αφήνοντας πίσω της, όχι μόνο τη μισοσβησμένη φωτιά, αλλά και τα απομεινάρια της νυχτερινής τους διασκέδασης, πλαστικά πιάτα και ποτήρια, αλουμιμένα κουτάκια και δεκάδες αποσίγαρα.

Όταν ερήμωσε η παραλία, τα σκουπίδια σαν από θαύμα ζωντάνεψαν και άρχισαν να συζητούν αγανακτισμένα.

- Καλά πως είναι δυνατόν να είναι τόσο ανεύθυνοι; αναρωτήθηκε το κουτάκι του αναψυκτικού.
- Μα καλά από το σπίτι και το σχολείο τους δεν τους έχει μάθει κανείς για την ανακύκλωση; ρώτησε αγανακτισμένη η γόπα του τσιγάρου.
- Εγώ για παράδειγμα, είτε η χάρτινη σακούλα, θα μπορούσα να ανακυκλωθώ και να γίνω μια υπέροχη σελίδα ενός τετραδίου, που πάνω μου θα έγραφαν μία πολύ όμορφη έκθεση ή ένα φύλλο σε μπλοκ ζωγραφικής, που κάποιο παιδάκι θα ζωγράφιζε την ομορφιά της Ελλάδας μας και έτσι ίσως κάποιο δεντράκι θα σωζόταν από το κόψιμο.
- Δεν βλέπετε βρε παιδιά την καταστροφή που έχουν προκαλέσει, είτε η λερωμένη με μουστάρδα χαρτοπετσέτα. Εγώ, εκεί που καθόμουνα και περίμενα την σειρά μου, για να με τυλίξουνε σε κανένα γύρο με πίτα, έβλεπα στην τηλεόραση για τον μεγάλο σκουπιδότοπο του Ειρηνικού ωκεανού "την μεγαλύτερη χωματερή του κόσμου" και το πόσο έχει επηρεάσει την θαλάσσια ζωή. Οι άνθρωποι δεν έχουν καταλάβει ότι όλα είναι αλυσίδα και επηρεάζει και τη δική τους ζωή;
- Σιωπή ακούω κάποιους να έρχονται, είτε το πλαστικό μπουκαλάκι του νερού.

Την συζήτηση των σκουπιδιών διέκοψε μια ομάδα μαθητών με τους δασκάλους τους. Η παραλία γέμισε με τις χαρούμενες παιδικές φωνές, που κρατώντας από μια σακούλα έσκυβαν και μάζευαν τα σκουπίδια από την άμμο.

- Πολύ καλή ιδέα να έρθουμε και να καθαρίσουμε την παραλία μας, είτε ένα κοριτσάκι με ξανθές κοτσίδες.
- Πρέπει όλοι μας να κρατάμε το περιβάλλον καθαρό, είτε ένα αγοράκι.
- Βλέπετε παιδιά, με αυτά τα προγράμματα σαν το "Let's do it greece", προσπαθούμε να ευαισθητοποιήσουμε όλο τον κόσμο, μικρούς και μεγάλους. Επιπλέον, όλοι μας πρέπει να είμαστε υπεύθυνοι απέναντι σ' αυτόν τον πλανήτη που λέγεται "Γη".

Τα σκουπίδια που πριν συζητούσαν για την ανευθυνότητα των ανθρώπων πλέον βρίσκονταν μέσα στις σακούλες των παιδιών και ταξίδευαν για τους μεγάλους κάδους ανακύκλωσης. Σίγουρα πλέον είχαν καταλάβει ότι όσο υπάρχουν τέτοια παιδιά και τέτοιες δράσεις, υπάρχει ελπίδα να σωθεί το περιβάλλον, η Γη μας, η ΖΩΗ μας.

Σχολείο: 24ο Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων

Τίτλος: Ο Λάκης Τενεκεδάκης και οι φίλοι του σώζουν ένα μικρό χωριό

Συγγραφείς: Χριστίνα Βάη, Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Γεωργία Πάνου

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Ο Λάκης Τενεκεδάκης και οι φίλοι του σώζουν ένα μικρό χωριό

Μια φορά και ένα καιρό στο ράφι ενός σουπερμάρκετ κατοικούσε ένα τενεκεδάκι κοκακόλας, ο Λάκης Τενεκεδάκης.

Μια μέρα λοιπόν ο κύριος Δημήτρης, ένας κάτοικος ενός χωριού, διψούσε και θέλησε ένα αναψυκτικό. Το αναψυκτικό που αγόρασε ήταν μία κοκακόλα και μάλιστα ήταν ο Λάκης Τενεκεδάκης.

Ο κύριος Δημήτρης τον αγόρασε και τον πήγε στον σπίτι του. Αφού ήπια το αναψυκτικό πέταξε τον Λάκη σε μια σακούλα. Ύστερα πήρε την σακούλα και την πέταξε σε έναν κάμπο με πολλές άλλες παρόμοιες σακούλες. Το χωριό δεν είχε κάδους οπότε τα σκουπίδια κατέληγαν σε αυτόν τον κάμπο.

Ο Λάκης Τενεκεδάκης βγήκε από την σακούλα όταν είδε τον κύριο Δημήτρη να απομακρύνεται από εκεί. Ο Λάκης άκουσε κάτι φωνούλες που έλεγαν:

- Βοήθεια, βοήθεια παγιδευτήκαμε σε πλαστικές σακούλες, βοήθεια!

Κοίταξε τριγύρω του και είδε πάνω από τρεις χιλιάδες σακούλες σκουπιδιών. Εκείνη την ώρα πήρε απόφαση να ελευθερώσει τους φίλους του βρίσκονταν μέσα σε αυτές. Ελευθέρωσε κάμποσα σκουπίδια αλλά σκόπευε να τους ελευθερώσει όλους. Του πήρε πάνω από δύο εβδομάδες αλλά τα κατάφερε. Αποφάσισαν να μαζευτούν όλα μαζί και να συζητήσουν για το πρόβλημα που επικρατούσε στο χωριό. Δεν υπήρχαν κάδοι για να πετάν οι κάτοικοι της περιοχής τα σκουπίδια τους με αποτέλεσμα πολλά σημεία του χωριού και ιδιαίτερα ο κάμπος αυτός να γεμίζουν σκουπίδια σε σημείο που ο κόσμος να μην μπορεί να περάσει τον δρόμο γιατί εμποδίζονταν από σκουπίδια και πολλά φυτά μαράζωναν. Έτσι, είπαν να πάνε να βρουν τον δήμαρχο του χωριού να τον πείσουν να βάλει κάδους σκουπιδιών.

Ξεκίνησαν όλα τα σκουπίδια να κατευθύνονται προς το δημαρχείο με αρχηγό τον Λάκη Τενεκεδάκη. Μόλις έφτασαν, ο Λάκης χτύπησε την πόρτα του δημαρχείου. Πιο πίσω βρισκόταν τα σκουπίδια που θα τον βοηθούσαν στο έργο του.

Όταν άνοιξε η πόρτα ο Λάκης έμεινε άφωνος. Ποιος θα το φανταζόταν πως ο δήμαρχος του χωριού ήταν ο κύριος Δημήτρης που τον πέταξε στον κάμπο.

Ο κύριος Δημήτρης είπε νευριασμένος:

- Τι δουλειά έχουν εδώ όλα αυτά τα σκουπίδια;

Ο Λάκης Τενεκεδάκης είπε πως είχαν ένα πρόβλημα. Βασικά είπε ότι εκείνοι το δημιούργησαν και θα ήθελαν να βάλουν κάδους σε όλο το χωριό για να μην σκορπίζονται από 'δω και από εκεί. Ο κύριος Δημήτρης συμφώνησε και είπε πως την άλλη μέρα το πρωί θα περνούσε ένα σκουπιδιάριο να μαζέψει τα σκουπίδια που υπήρχαν και θα έβαζε κάδους για τα σκουπίδια.

Όντως έγινε! Το επόμενο πρωί το σκουπιδιάρικο πέρασε και πήρε τα σκουπίδια και σε αυτό το μικρό χωριό που είχε περίπου πεντακόσιους κατοίκους, τοποθετήθηκαν τρεις κάδοι απορριμμάτων. Τα σκουπίδια ένιωσαν περήφανα για τον εαυτό τους αλλά περισσότερο ο Λάκης Τενεκεδάκης.

Ένα χρόνο μετά, ο κύριος Δημήτρης αποσύρθηκε και έγιναν εκλογές για τον νέο δήμαρχο του χωριού. Οι κάτοικοι ήξεραν τα κατορθώματα των σκουπιδιών και έτσι όλα τα σκουπίδια έβαλαν υποψηφιότητα. Με τις ψήφους των κατοίκων εκλέχθηκαν τα σκουπίδια και δήμαρχος έγινε ο Λάκης Τενεκεδάκης και τα σκουπίδια που τον βοήθησαν στο έργο του έγιναν βοηθοί του και πια ζούσαν μια υπέροχη ζωή στο δημαρχείο...

Σχολείο: 24ο Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων

Τίτλος: Το Σκουπίδι Ποδοσφαιριστής

Συγγραφείς: Κωνσταντίνος Αγγέλης Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Γεωργία Πάνου

**Βραβείο Πρωτοτυπίας και
Δημιουργικότητας**

Το σκουπίδι ποδοσφαιριστής

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα μικρό περιτύλιγμα από κρουασάν που του άρεσε πολύ να παίζει ποδόσφαιρο.

Το περιτύλιγμα έβλεπε τα παιδιά όταν είχαν γυμναστική και έπαιζαν ποδόσφαιρο. Τότε το περιτύλιγμα έβγαινε έξω από τον κάδο και παρακολουθούσε τα παιδιά θέλοντας να παίξει κι αυτός. Την άλλη μέρα αποφάσισε μαζί με τα άλλα σκουπίδια να διοργανώσουν ένα πρωτάθλημα για σκουπίδια το «Premier Σκουπίδια» και είχαν κληρωθεί να παίξουν με τα σκουπίδια του εσωτερικού κάδου που ήταν φημισμένα για τη δύναμή τους. Λίγα λεπτά πριν ο διαιτητής σφυρίζει την αρχή του αγώνα η καθαρίστρια ήρθε και πήρε τα σκουπίδια. Τα έβαλε

στο απορριμματοφόρο αλλά το περιτύλιγμα πήγε κατά λάθος σε άλλη χωματερή αυτή που ήταν στην άκρη της πόλης. Έλεγαν ότι εκεί σύχναζαν τα πιο καλά σκουπίδια της πόλης. Το περιτύλιγμα είδε τα σκουπίδια να παίζουν ποδόσφαιρο και τους ζήτησε να παίξει μαζί τους. Αυτά αρνήθηκαν και άρχισαν να τον ειρωνεύονται και να τον κοροϊδεύουν. Ο αρχηγός τους το τενεκεδάκι ή αλλιώς «Εξολοθρευτής», του είπε να παίξουν ένα αγώνα ένας εναντίον ενός και όποιος κερδίσει θα πήγαινε μπροστά στο μεγάλο σκυλί που ήταν εκεί και θα τον έτρωγε. Το περιτύλιγμα συμφώνησε και άρχισαν να παίζουν. Το περιτύλιγμα έπαιζε πολύ καλά και κατάφερε να κερδίσει. Από τότε το Τενεκεδάκι εξαφανίστηκε και δεν το ξαναείδαν ποτέ. Το Περιτύλιγμα χρειάστηκε να εξηγήσει στους καινούριους του φίλους ότι ήθελε να φύγει και να πάει στο Κέντρο Ανακύκλωσης.

Το άλλο βράδυ όταν κοιμόταν ο μεγάλος σκύλος, έφυγε από τη χωματερή και πήγε στην πόλη. Μετά από τρεις μήνες περιπλάνησης συνάντησε έναν ποντικό τον Βολτ. Αυτός τον βοήθησε και του έδωσε να φάει, τον περιποιήθηκε και του έδειξε το δρόμο για το Κέντρο Ανακύκλωσης. Σε μια βδομάδα κιάλας ήταν εκεί. Τον μάζεψαν και τον έβαλαν σε έναν κάδο με άλλα διάσημα σκουπίδια. Εκεί είδε το Νεσκούικ, τον Μέσκου ακόμα και Πέσκου. Μπήκε σε μια ομάδα τον Ολυσκουπιδιακό και έγινε για δέκα συνεχόμενες χρονιές ο καλύτερος παίκτης του πλανήτη.

Από τότε όλοι οι φίλοι του περίμεναν στην τηλεόραση πότε θα παίξει αγώνα ο διάσημος παίκτης Περιτύλιγμα.

Σχολείο: Αριστοτέλειο Κολέγιο (Δημοτικό Σχολείο)

Τίτλος: Φτερό στον άνεμο

Συγγραφείς: Γεωργία Λιακάκη Τάξη ΣΤ

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρία Παπαχρήστου

Βραβείο Ζωντάνιας Λόγου-Λογοτεχνικότητας

Φτερό στον άνεμο

Ήταν Χριστούγεννα. Κόσμος έμπαινε στο πολυκατάστημα για τα δώρα της οικογένειας, των φίλων και των αγαπημένων.

- Όχι, αυτό δεν είναι του γούστου του! Μάλλον θα πάρω το ipad να το χρησιμοποιεί στη δουλειά, έλεγε μία κοπέλα που βρισκόταν σε ... καταναλωτική σύγχυση!
- Το μπλε να διαλέξεις, παιδί μου, τόνιζε εμφατικά η μαμά στο γιο, προσπαθώντας να επιλέξει το πιο ταιριαστό πουκάμισο για το παιδί της.

Μετά τις επιλογές των δώρων, ερχόταν ηώρα μας! Η πιο..καθοριστική που δημιουργούσε φωνές θαυμασμού!

Μα... για μία στιγμή. Δε σας συστήθηκα. Είμαι το χαρτί περιτυλίγματος! Και όχι το..όποιο χαρτί περιτυλίγματος! «Περήφανος» είναι το όνομά μου. Στέκομαι στις συσκευασίες δώρων. Προορίζομαι να αγκαλιάσω με την απαλή μου υφή τα πιο ακριβά δώρα! Έχω αποστολή μου να δημιουργήσω έντονα συναισθήματα θαυμασμού με το χρυσό μου χρώμα, τις αδρές, σχεδόν αόρατες γραμμές που σχηματίζονται πάνω μου και που..απογειώνουν κάθε εκλεπτυσμένο δώρο.

Δίπλα μου στέκονται και άλλα περιτυλίγματα. Είναι φίλοι μου... και με θαυμάζουν. Κάθε βράδυ κάνουμε την ίδια ευχή... να έρθει η ώρα που θα φύγουμε από το πολυκατάστημα και θα.. μεταφερθούμε στη θαλπωρή κάποιου σπιτιού τα Χριστούγεννα.

Παραμονές Χριστουγέννων. Ο κόσμος πηγαινοέρχεται, ο χρόνος περνάει και η προσμονή να βρεθώ κάτω από ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο μεγάλωνε.

Δειλινό πια. Καθόμουν κορδωμένο στην προθήκη για τα πολυτελή δώρα!

Έβλεπα τις χρυσές μπάλες του δέντρου... το χρώμα μου ακτινοβολεί, φωτίζει οτιδήποτε βρισκόταν δίπλα μου... αλλά η μοναξιά με έκανε να παραβλέπω την ομορφιά της στιγμής.

Βυθιζόμουν στις σκέψεις μου. Ξαφνικά συνέβη! Το χέρι της πωλήτριας με απίθωσε με μεγαλοπρέπεια στο μαρμάρινο πάγκο και αγκάλιασα μία πορσελάνινη κούκλα με μεταξωτό φόρεμα! Τι ωραιότερη αίσθηση θα μπορούσα να έχω. Ένας μεγάλος φιόγκος ήταν το επιστέγασμα της υπέρτατης ευτυχίας! Μεταφέρθηκα στο μεγάλο σπίτι, όπως το ονειρευόμουν με παιδικές φωνές τριγύρω μου!

- Όχι μωρό μου, δεν είναι ακόμη η ώρα να ανοίξουμε τα δώρα! ακούστηκε μια φωνή από το βάθος το δωματίου.

Ένα κοριτσάκι, λαχταρώντας να κρατήσει στα χέρια του το δώρο του, ήρθε και με άρπαξε απότομα. Με κομμάτιασε, μου έσκισε την καρδιά και με έκανε ένα σκουπίδι. Εμένα, τον Υπερήφανο.

Σκόρπια τα κομμάτια μου... έτρεμα και προσπαθούσα να συνέλθω. Πέθαινα, χανόμουν, έλιωνα. Μια μπάλα έγινα και το ίδιο παιδικό χέρι με ξέσκισε με πέταξε έξω από το παράθυρο!

Βρέθηκα στο πεζοδρόμιο..ένα σκουπίδι. Φτερό στον άνεμο.

Ανακάλυψα ότι δεν ήμουν μόνος!

- Μα τι κάνουν όλα τα σκουπίδια εδώ; Δεν έχουν σπίτι να μείνουν;

Κουρελιασμένος θέλησα να αναζητήσω λύση! Όχι δεν θα πεθάνω, εγώ, ο Υπερήφανος!
Σύρθηκα στη γωνία, όπου ήταν παρατημένα γυάλινα μπουκάλια και χαρτιά, δίχως σπίτι, δίχως όραμα.

- Καλησπέρα, είπα. Είμαι ο Υπερήφανος. Ζούσα στο πολυκατάστημα και βρέθηκα φτερό στον άνεμο, δίχως φίλους!
- Γεια σου, απάντησαν σκυθρωπά. Τώρα έχεις εμάς... αν δεν σε παρασύρει κάποιο αυτοκίνητο ή τα νερά της ξαφνικής μπόρας και καταλήξεις σε κάποιο χαντάκι.
- Πού είναι το σπίτι σας; ρώτησα.
- Εδώ. Άρχισαν να μου διηγούνται ότι βρέθηκαν στο δρόμο, γιατί οι άνθρωποι δεν τους έριξαν σε κάδο για τα σκουπίδια, να έχουν ένα σπίτι και κυρίως να γίνουν και πάλι χρήσιμοι!
- Και τι καθόμαστε! Ας οργανωθούμε! Ας πάρουμε εμείς, τα σκουπίδια του δρόμου, την τύχη στα χέρια μας. Πρέπει να βρούμε τους κάδους.

Σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο κατευθυνθήκαμε στον πολυσύχναστο δρόμο, μία κεντρική οδό, τη λένε. Αυτοκίνητα, κίνηση, άνθρωποι που έτρεχαν. Εμείς, τα απροστάτευτα σκουπίδια, ψάχναμε για τον κάδο, το σπίτι μας. Ξαφνικά, ένας από τους φίλους μου άρχισε να φωνάζει:

- Να ένας μπλε κάδος, ελάτε!

Πράγματι, στην άκρη του δρόμου ήταν ένα μεγάλο μπλε βαρέλι, με μεγάλο μαύρο καπάκι. «Κάδος ανακύκλωσης» ήταν το όνομά του.

- Γεια σου κάδε! του φωνάξαμε περιχαρείς.
- Ποιοι είστε; Μας κοίταξε περίεργα! Πώς βρεθήκατε εδώ;

Του εξηγήσαμε τα πάντα. Μας κοίταξε με παραπονεμένο ύφος.

- Αχ! Πόσο χαίρομαι που ήρθατε. Μήνες κάθομαι έρημος, άδειος μπλε κάδος, περιμένοντας πότε οι άνθρωποι θα με γεμίσουν σκουπίδια, που νομίζουν ότι είναι άχρηστα, αλλά όμως αυτά δεν είναι! Τοποθετώντας τα απορρίμματα στον κατάλληλο κάδο, αργότερα αυτά επιστρέφουν στον άνθρωπο πιο χρήσιμα! Να, εσύ αλουμινόχαρτο, ίσως μπορέσεις και γίνεις ένα εξώφυλλο για τα βιβλία των παιδιών! Και συ περιτύλιγμα, οι σελίδες τετραδίου για να γράφουν τα παιδιά τα όνειρά τους. Και συ γυαλί, θα γινόσουν ένα περίτεχνο ανθοδοχείο που θα δρόσιζες τα λουλούδια του αγρού!
- Μα τι καθόμαστε; φώναξα νευριασμένος και αποφασισμένος να σταματήσουμε να είμαστε στο δρόμο και να γίνουμε πλέον χρήσιμα στον κόσμο!
- Ας ξεκινήσουμε μία επανάσταση!
- Κάδε, πρέπει να ενημερώσεις τους άλλους κάδους να είναι καθαροί, να δεχτούν τα σκουπίδια. Καλοί μου φίλοι, πρέπει να ξεσηκώσουμε τα σκουπίδια να μπουν μέσα στους κάδους.
- Και πώς θα γίνει αυτό;;, ρώτησε μία μπανανόφλουδα.
- Θα δώσουμε ένα χορό! Κάθε μικρό και «άχρηστο» σκουπίδι θα φέρνει μαζί του και έναν φίλο του. Ο χορός θα δοθεί στην πλατεία με τους κάδους!

Ως το βράδυ είχαν μαζευτεί κάθε λογής παρατημένα και ορφανά σκουπίδια..και όλοι συμφωνήσανε ότι θέλουν να αλλάξουν ζωή.

Οι άνθρωποι που ήταν στην πλατεία έβλεπαν στοίβες σκουπίδια να μαζεύονται.

- Τι βρωμιά! είπε μία ευτραφής και καθώς πρέπει κυρία.
- Να τα βάλουμε φωτιά!
- Να τα ρίξουμε στη θάλασσα! είπε ο κύριος με το μαύρο κοστούμι.

Τα σκουπίδια είχαν κατακλείσει την περιοχή. Οι κάδοι, μπλε, πράσινοι, μικροί και μεγάλοι έκαναν έναν κύκλο γύρω από τα σκουπίδια, τα άχρηστα. Οι άνθρωποι δεν άντεχαν τη δυσοσμία, δεν μπορούσαν να περπατήσουν στους δρόμους.

- Να τα θάψουμε!.. να τα κάψουμε..! να τα στείλουμε αλλού!

Κάτι έπρεπε να γίνει!

Όταν οι απειλητικές διαθέσεις των ανθρώπων έγιναν πιο έντονες πήρε το λόγο ο αρχηγός των μπλε κάδων:

- Άνθρωποι! Ας λογικευτούμε. Είναι εδώ, τα άχρηστα και βρωμερά σκουπίδια γιατί εσείς δεν μπήκατε στον κόπο να τα βάλετε μέσα στους κάδους. Βιαστικοί πετάτε εδώ και εκεί τα σκουπίδια σας και δεν καταλάβατε, παρόλο που έχετε προοδεύσει, ότι η ποιότητα της ζωής στηρίζεται στο καθαρό περιβάλλον. Οι κάδοι γύρω σας υπενθυμίζουν ότι το καθαρό περιβάλλον είναι στο χέρι σας. Η τεχνολογία και οι ανακαλύψεις που δημιουργήσατε θα βοηθήσουν τα άχρηστα και βρωμερά σκουπίδια να γίνουν ωφέλιμα για εσάς και τη ζωή σας.

Ο κόσμος γύρω τα έχασε! Ποτέ δεν είχε σκεφτεί κανείς ότι ένας κάδος μπορεί να μιλάει. Ότι τα μικρά και ασήμαντα σκουπίδια θα μπορούσαν να τους δώσουν ένα μάθημα ζωής.

Είμαι μία μικρή σελίδα. Νούμερο 23. Με κρατά στο χέρι του ένα παιδί. Η Αλίν, από τη Συρία. Της συστήθηκα. Είμαι η σελίδα Νούμερο 23 και κάποτε ήμουν χαρτί περιτυλίγματος. Υπερήφανο με φώναζαν.

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Ιωλκού

Τίτλος: Αναμνήσεις ενός λαμπατέρ

Συγγραφείς: Ιωάννα-Αναστασία Τριανταφύλλου, Τάξη Ε

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Νικόλαος Καργαδούρος

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το περιβάλλον

Αναμνήσεις ενός λαμπατέρ

Κάποτε σε ένα μικρό, μα όμορφο εξοχικό σπιτάκι, ζούσε ένα νεαρό ζευγάρι με τις δύο κόρες του. Το δωμάτιο της μικρής τους κόρης, της Νεφέλης, ήταν υπέροχα διακοσμημένο. Οι ζωγραφιές της κάλυπταν τους τοίχους και σχεδόν όλες απεικόνιζαν καταπράσινα δέντρα και καθαρές γαλάζιες θάλασσες. Βλέπετε, λάτρευε τη φύση και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την προστατέψει. Αντιθέτως, η μεγάλη της αδελφή, η Βασιλική, την κορόιδευε γιατί δεν την ένοιαζε καθόλου το περιβάλλον. Ας επιστρέψουμε όμως στο θέμα μας. Το δωμάτιο της Νεφέλης φώτιζε ένα γαλάζιο λαμπατέρ. Η μικρούλα το αγαπούσε πολύ γιατί το είχε από μωρό. Ποτέ όμως δεν θα μπορούσε να φανταστεί πού και τι ήταν το λαμπατέρ αυτό πριν το αποκτήσει εκείνη...

Μια ηλιόλουστη μέρα, το ζευγάρι με τις κόρες του πήγε εκδρομή στο βουνό. Μόλις έφυγαν από το σπίτι κάτι παράξενο συνέβη. Το δωμάτιο της Νεφέλης φωτίστηκε από ένα γαλάζιο φως. Έβγαινε από το λαμπατέρ της. Ξαφνικά μπερδεμένες εικόνες άρχισαν να ξεχύνονται από τα λαμπερά φωτισμένα κρυσταλλάκια του. Κάθε μία εικόνα μία ανάμνηση. Αυτό σήμαινε ότι το λαμπατέρ σκεφτόταν τη ζωή του. Και με αυτόν τον τρόπο θα την μάθουμε κι εμείς...

Την ίδια ακριβώς ώρα πριν από οκτώ χρόνια το λαμπατέρ αυτό ήταν ένα γυάλινο μπουκάλι που στεκόταν γεμάτο νερό στα ράφια ενός μαγαζιού. Κοιτούσε τις κυρίες που περνούσαν αδιάφορες από δίπλα του ψάχνοντας κάποιο απορρυπαντικό ή κάποιο μυρωδικό για τα φαγητά τους και αναρωτιόταν:

- Μα γιατί όλες αυτές οι κυρίες αγοράζουν άχρηστα πράγματα που θα καταλήξουν είτε στα στομάχια τους είτε θα μολύνουν το όμορφο περιβάλλον επειδή είναι μιας χρήσης; Γιατί να μην παίρνουν εμένα που μπορούν να με ξαναχρησιμοποιήσουν γεμίζοντάς με είτε με λεμονάδα είτε με λάδι είτε με χίλια δυο άλλα πράγματα;

Αυτά τα λόγια τα έλεγε και τα ξανάλεγε μα κανείς δεν το άκουγε. Όλοι ήταν απασχολημένοι με τα ψώνια τους. Όσο για τα σκουπίδια στο περιβάλλον; Ούτε που τους ένοιαζαν. Μια μέρα όμως έγινε το χειρότερο από όλα. Κάποιοι πωλητές πήραν το μπουκάλι μας και το πήγαν δίπλα σε εξάδες με μπουκάλια πλαστικά. Και τότε είδε κάτι τρομερό. Μία κυρία με φουντωτό καπέλο ήρθε και τα πήρε!!! Το μπουκάλι μας έμεινε έκπληκτο κι αν δεν το είχε αγοράσει μια άλλη κυρία την επόμενη εβδομάδα θα είχε νευριάσει τόσο πολύ που ούτε εγώ, η αφηγήτρια, δεν ξέρω τι θα έκανε.

Όπως είπαμε λοιπόν μια όμορφη νεαρή κοπέλα, η Μαρία, το αγόρασε και το μετέφερε στο σπίτι της. Το μπουκάλι μας ήταν τρισευχισμένο!!! Το χρησιμοποιούσε κάθε μέρα στο γεμάτο φαγητά τραπέζι της. Μέχρι που το νερό του τελείωσε. Η Μαρία έβαλε το άδειο πια μπουκάλι μας σε μια σακούλα απορριμμάτων και πήγε να το πετάξει σε ένα πράσινο κάδο. Μάλιστα, όπως ακούσατε. Πράσινος ήταν. Αντί να το πάει στον κάδο ανακύκλωσης, όπου πετάμε τα γυάλινα, πλαστικά, αλουμινένια και χάρτινα αντικείμενα, το πέταξε σε έναν απλό κάδο σκουπιδιών, που ήταν και γεμάτος, οπότε αναγκάστηκε να αφήσει τη σακούλα κάτω, στην καυτή άσφαλτο.

Ξαφνικά ένας αέρας φύσηξε και η σακούλα με το μπουκάλι έγερσε προς τα κάτω. Έλα μου όμως που η Μαρία δεν την είχε δέσει οπότε όλα τα σκουπίδια βγήκαν από τη σακούλα! Τα χαρτιά άρχισαν να στροβιλίζονται, τα τενεκεδάκια να κάνουν θόρυβο διασχίζοντας το δρόμο, και τις φλούδες από τα πορτοκάλια να τις τρώνε τα περιστέρια. Και μέσα σε όλα αυτά το μπουκάλι μας να πασχίζει να βγει από τη σακούλα. Μέχρι που τα κατάφερε και άρχισε να κυλάει, να κυλάει...

Καθώς κυλούσε σκεφτότανε: γιατί το πέταξε στα σκουπίδια αυτή η κυρία, γιατί δεν το χρησιμοποίησε ξανά, τι θα απογίνει κι άλλα πολλά. Τώρα οι εικόνες στο δωμάτιο της Νεφέλης άλλαζαν τόσο γρήγορα όσο και στο μυαλό του τότε μπουκαλιού. Τις σκέψεις αυτές διέκοψε απότομα ένα δυνατό τράνταγμα. Το μπουκάλι είχε φτάσει στην αμμουδιά, αφού ο κάδος απείχε μόλις λίγα μέτρα από εκεί. Και κυλούσε προς τη θάλασσα... Τρομοκρατημένο προσπαθούσε να κρατηθεί από κάπου προτού φτάσει εκεί. Μα τίποτα δεν φαινόταν μπροστά του. Στην καυτή άμμο δεν υπήρχε ούτε μία πέτρα. Μόνο σκουπίδια. Κάποια απορρίμματα τα γνώριζε, αφού είχε συνυπάρξει με αυτά στο σπίτι της Μαρίας. Το άμοιρο μπουκάλι μας πλησίαζε όλο και πιο πολύ τη θάλασσα και όλα έδειχναν ότι σε μερικά δευτερόλεπτα θα βούλιαζε. Σε τρία δευτερόλεπτα, σε δύο, σε ένα...

Το μπουκάλι είχε κλείσει πια τα μάτια του. Ήταν τόσο φοβισμένο που δεν άντεχε να βλέπει το τέλος του να έρχεται... Όταν ξαφνικά ένιωσε κάτι ζεστό να το αγγίζει και να το βάζει σε μια μαύρη σακούλα.

Μετά από λίγο κάποιος το έβγαλε και το ακούμπησε σε έναν πάγκο. Το μπουκάλι άνοιξε τα μάτια του και αντίκρισε ένα θέαμα πολύ περίεργο. Βρισκόταν σε ένα εργαστήριο. Σε μία γωνία υπήρχαν πολλά σκουπίδια. Στην άλλη γωνία υπήρχαν καθρέπτες, κορνίζες, τραπεζάκια, τσάντες και άλλα όμορφα πράγματα! Τότε κατάλαβε ότι όποιος το είχε μεταφέρει εκεί επαναχρησιμοποιούσε παλιά ή πεταμένα αντικείμενα και έφτιαχνε άλλα χρήσιμα, όπως διακοσμητικά και όχι μόνο! Όλα αυτά τα έκανε η κυρία που το είχε μαζέψει από την παραλία. Τη θυμάται πολύ καλά αυτή την κυρία το μπουκάλι μας. Το πήρε λοιπόν και το καθάρισε. Μετά το έκοψε προσεκτικά σε μικρά κομμάτια τα

οποία λείανε, τα έβαψε τα κρέμασε σε μια λάμπα. Και... κάτι εντυπωσιακό συνέβη. Το ως τότε μπουκάλι μας μεταμορφώθηκε σε ένα πανέμορφο λαμπατέρ που το φως του, περνώντας μέσα από τα κρυσταλλάκια του, ήταν μαγευτικό.

Για να μην πολυλογώ, το λαμπατέρ μας το αγόρασε η οικογένεια της Νεφέλης και όπως καταλαβαίνετε ένιωσε για πρώτη φορά τόσο χρήσιμο!!!

Ξαφνικά, η πόρτα του σπιτιού ακούστηκε. Οι εικόνες άρχισαν να σβήνουν. Μα πριν χαθούν εντελώς, η Βασιλική και η Νεφέλη μπήκαν στο δωμάτιο και πρόλαβαν να τις δουν. Έκπληκτες αλληλοκοιτάχτηκαν και κατάλαβαν ότι οι εικόνες αυτές έδειχναν τη ζωή του λαμπατέρ μα και μία εκδοχή από τη ζωή ενός τυχερού σκουπιδιού! Η Βασιλική μετάνιωσε για τα δεκάδες σκουπίδια που πετούσε κάθε μέρα στον δρόμο. Μα δεν μίλησε. Απλώς στην υπόλοιπη ζωή της πρόσεχε πολύ τη συμπεριφορά της απέναντι στη φύση.

Όλοι πρέπει να το κάνουμε αυτό. Νομίζω ότι σε όλους αρέσει να κατοικούμε σε ένα περιβάλλον χωρίς σκουπίδια! Μπορούμε να τα μειώσουμε λοιπόν! Ας ξεκινήσουμε από τώρα!!!

Σχολείο: Δημοτικό Σχολείο Κυψέλης Καρδίτσας

Τίτλος: Οι Περιπέτειες του Λάκη Μπουκαλάκη

Συγγραφείς: Ευάγγελος Φώτης, Βησσαρίων Νότος, Χρήστος Καρακώστας, Ευαγγελία-Ειρήνη Κοντοπούλου, Ειρήνη-Δήμητρα Κοντοπούλου, Βασίλειος-Παναγιώτης Παληκαράς, Χρήστος Παπαλόπουλος, Βασιλική Ζάχου, Άντζελα Κιαλιαΐ, Ξανθή Περδίκη, Ιωάννα Κούτσικου, Τάξη: Ε & ΣΤ
Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Ουρανία Αντωνοπούλου

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το περιβάλλον

Οι Περιπέτειες του Λάκη Μπουκαλάκη:

Είναι άραγε μακρύς ο δρόμος για την ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ;

Το ταξίδι μου ξεκίνησε από το κυλικείο. Ξαφνικά ένα χέρι με τράβηξε από το ψυγείο και με παρέδωσε σε ένα κοριτσάκι, την Ιωάννα. Γρήγορα – γρήγορα μου έβγαλε το καπελάκι και ήπια μονορούφι όλο το νεράκι. Ένωσα έτσι ανάλαφρος σαν πούπουλο αλλά όχι για πολύ. Η Ιωάννα με πήρε σπίτι, με γέμισε ξανά με νεράκι και με έβαλε στο ψυγείο συντροφιά με άλλα μπουκάλια. Εκεί η συζήτηση είχε ανάψει για τα καλά! Όλοι μιλούσαν για ένα παράξενο σπίτι, διαφορετικό, την ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ, άλλοι με φόβο και άλλοι με γενναιότητα. Φοβόντουσαν ότι εκεί δε θα περνούσαν καλά, αλλά δεν ήξεραν τι ακριβώς θα τους συνέβαινε.

Την άλλη μέρα με ξαναπήρε βόλτα στο σχολείο. Μετά τη γυμναστική με άρπαξε για να πιει νερό και άκουσα την κυρία της να λέει:

- Μην ξαναχρησιμοποιείς το ίδιο μπουκαλάκι πολλές φορές, γιατί δεν είναι υγιεινό!

Τότε η Ιωάννα παραλίγο να με πέταγε στον κάδο ανακύκλωσης για να μάθω κι εγώ επιτέλους τι γίνεται σε αυτό το φοβερό σπίτι για το οποίο όλοι συζητούσαν μέσα στο ψυγείο! Όμως ο Βασίλης, ο Χρήστος, ο Βαγγέλης και ο Βησσάρης πετάχτηκαν μπροστά και της είπαν:

- Μη ηηηη! Θα πάει χαμένο! Δε μας το δίνεις να παίξουμε μπάλα;

Περιττό να σας πω ότι έκανα πολλές κλωτούμπες κι έβγαλα τουλάχιστον δέκα καρούμπαλα από τις κλωτσιές των παιδιών, αλλά με περηφάνεια σας λέω ότι έβγαλα πολλά γκολ εκείνη την ημέρα!! Εκεί που ξεκουραζόμουν μετά από το ματς, ξάφνου έπιασε βροχή και το νερό με παρέσυρε στον υπόνομο. Για λίγο χάρηκα που βρήκα τους άλλους φίλους μου, την Κούλα τη Σακούλα, την Εύα την Κονσέρβα και τον ξάδερφό της, τον Άκη τον Τενεκεδάκη. Ταξιδεύαμε όλοι μέσα στο νερό, όταν μια ρουφήχτρα μας τράβηξε και βρεθήκαμε χωρίς να το καταλάβουμε στη μεγάλη θάλασσα. Το κύμα μας ξέβρασε όλους στην ακτή.

Εκεί που κάναμε την ηλιοθεραπεία μας και ευχαριστιόμασταν τον ήλιο, κάποιες παιδικές φωνές τάραξαν την ησυχία:

- Α! Παιδιά! Εδώ υπάρχει ένα μπουκάλι, ένα τενεκεδάκι, μια σακούλα και μια κονσέρβα. Ας τα μαζέψουμε και αυτά για την Ανακύκλωση!

Κάθε λίγο και λιγάκι ο κάδος άνοιγε κι επέστρεφαν όλο και περισσότεροι φίλοι από την ηλιοθεραπεία τους. Η σκουπιδοπαρέα όλο και μεγάλωνε όμως το ταξίδι μέσα στον κάδο ήταν δύσκολο, γιατί από τη στιγμή που αλλάξαμε όχημα και μπήκαμε στο απορριματοφόρο, κουνούσε πολύ και ανακατεύομασταν... Μετά από λίγη ώρα φτάσαμε επιτέλους στη φοβερή και τρομερή ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ, που όλοι συζητούσαν στο ψυγείο!!!!

Σχολείο: 1^ο Νηπιαγωγείο Νέας Μεσημβρίας

Τίτλος: Η μάγισσα και τα λαχανικά που χάθηκαν

Συγγραφείς: Ομαδική εργασία. Τμήματα πρωινού και ολοήμερου προγράμματος

Υπεύθυνες Εκπαιδευτικές: Δήμητρα Ζάπρη, Λευκοθέα Πελτέκη, Ελένη Τσελεγγίδου

Βραβείο Πρωτοτυπίας και Δημιουργικότητας

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το περιβάλλον

Η μάγισσα και τα λαχανικά που χάθηκαν

Σ' ένα βουνό είχε το κάστρο της η μάγισσα Κρυσταλλένια. Ζούσε ήσυχα φτιάχνοντας φίλτρα ομορφιάς.

Ένα μεσημέρι, καθώς μαγειρεύει, διαπιστώνει ότι δεν έχει σαλάτα. Παίρνει λοιπόν τη σκούπα της και σε δυο λεπτά πετάγεται στο μανάβικο κάτω στο χωριό.

Στο μανάβικο υπήρχε μια σακούλα σκονισμένη πάνω σε άλλες στοιβαγμένη, που όλο παραπονιόταν:

- Βαρέθηκα να κάθομαι στο ψηλό ράφι. Είναι τόσο ανιαρά. Τα φρούτα και τα λαχανικά βρίσκονται τόσο κοντά το ένα με το άλλο και όλο αλλάζουν παρέες. Εγώ εδώ μόνο τις άλλες χαρτοσακούλες έχω.

Τότε, η Κρυσταλλένια απλώνει το χέρι της, παίρνει τη χαρτοσακούλα και την ανοίγει. «Θέλω δύο ντομάτες, ένα αγγούρι, ένα κρεμμύδι...», σκέφτεται και βάζει τα λαχανικά της στη σακούλα.

Τα λαχανικά, καθώς στοιβάζονται στη σακούλα, λένε μεταξύ τους:

- Τι καλά που είμαστε παρέα!.

Ενώ η χαρτοσακούλα χαίρεται που επιτέλους της άλλαξαν θέση και που νιώθει κι εκείνη χρήσιμη.

Η Κρυσταλλένια πληρώνει, ανεβαίνει στη σκούπα της και πετάει στο κάστρο για ν' απολαύσει τη σαλάτα της. Ο αέρας όμως που φυσά της παίρνει τη σακούλα, χωρίς εκείνη να το καταλάβει και τα λαχανικά σκορπίζονται.

Το αγγούρι πέφτει στο δρόμο, το πατάει ένα αυτοκίνητο και γίνεται πίτα. Οι ντομάτες πέφτουν σε μια αυλή και λιώνουν από τον καυτό ήλιο. Το κρεμμύδι το βρίσκει ένας σκύλος και το κλωτσάει σαν μπάλα. Τα πουλάκια από πάνω το τσιμπάνε και το γεύονται. Η σακούλα πιάνεται στα κλαδιά ενός δέντρου.

Όταν η μάγισσα έφτασε στο κάστρο, καταλαβαίνει το κακό που της συνέβη, αρπάζει τη σκούπα της και ξαναφεύγει για να βρει τα λαχανικά της.

Στο δρόμο της συναντά δυο πεταλούδες που είδαν τι είχε γίνει και λένε στην Κρυσταλλένια να τις ακολουθήσει για να της δείξουν που βρίσκονται τα λαχανικά της.

Η Κρυσταλλένια βρίσκει τελικά τα λαχανικά σε άθλια κατάσταση.

- Τι θα κάνω; είπε. Μ' αυτά τα σκουπίδια σαλάτα δεν γίνεται....

Τα λαχανικά όμως αρχίζουν τότε να φωνάζουν:

- Μη μας αφήνεις εδώ πεταμένα... Δεν είμαστε σκουπίδια! Θέλουμε να είμαστε όλοι μαζί!.

Ακούγοντας το παράπονο των λαχανικών, η Κρυσταλλένια σκέφτεται: «Κάτι θα τα κάνω... Αφού δεν μπορώ να τα φάω θα δοκιμάσω να τα κάνω φίλτρο για να είναι όλα μαζί».

Τότε, τα τυλίγει όπως-όπως με τη σκισμένη σακούλα και όταν γυρίζει στο κάστρο, τα βάζει στην κατσαρόλα της, τα πατάει, τα ανακατεύει και φτιάχνει ένα ωραίο χυμό-λίπασμα για τα λουλούδια της. Έτσι τα λαχανικά και η σακούλα βρέθηκαν πάλι μαζί, ενώ τα λουλούδια μεγάλωσαν κι έγιναν πιο όμορφα από ποτέ.

Από τότε, η Κρυσταλλένια, κάθε φορά που της περισσεύει κάτι από τα φρούτα και τα λαχανικά της, τα βάζει παρέα όλα μαζί σε ένα κουτί που το ονόμασε κομποστοποιητή. Κι έτσι ζούνε όλοι τους καλά, φρούτα, λουλούδια και λαχανικά!

Σχολείο: Νηπιαγωγείο Συκιάδας Χίου

Τίτλος: Το πεταμένο αρκουδάκι

Συγγραφείς: Μαρία Στρογγυλού, Αντώνης Τουρλίτης, Νίκος Φιλιππίδης, Άννα Μαρία Ανδρεαδάκη, Κατερίνα Φύκαρη, Ισιδώρα Μαθιούδη, Φλώρα Μακρή, Μαρκέλλα Λιόλιου

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Ευφροσύνη Χατόγλου

Βραβείο Προαγωγής Ανθρώπινων Αξιών και Παρότρυνσης σε δράση για το Περιβάλλον

Το πεταμένο αρκουδάκι

Κάποτε ζούσε στη Χίο ένα παιδί που είχε πολλά παιχνίδια. Μια μέρα η μαμά του τού αγόρασε ένα καινούργιο αρκουδάκι και το παιδί πέταξε στα σκουπίδια το παλιό.

Το καημένο το αρκουδάκι ένιωθε απείσια μέσα στον βρώμικο και σκοτεινό κάδο. Από εκεί το έβγαλε μια γάτα που έψαχνε για φαγητό κι έπειτα το άρπαξε ένας σκύλος που, αφού έπαιξε μαζί του, το παράτησε σε μια παραλία.

Το αρκουδάκι ήταν τόσο στενοχωρημένο. Θυμόταν πόσο είχε χαρεί το παιδί όταν το είχαν αγοράσει, τότε που ήταν καινούργιο, στο κουτί. Τώρα... ήταν ένα σκουπίδι πεταμένο.

Ένας γλάρος που πετούσε από ψηλά το πέρασε για ψάρι και το άρπαξε με το ράμφος του. Όταν κατάλαβε ότι δεν τρώγεται το άφησε να πέσει μέσα στη θάλασσα.

Το αρκουδάκι βούλιαζε σιγά σιγά, πνιγόταν... όταν ξαφνικά ένα μεγάλο ψάρι άνοιξε το τεράστιο στόμα του και το κατάπιε.

Κάποιοι Τούρκοι ψαράδες από την απέναντι πόλη του Τσεσμέ ψάρεψαν το μεγάλο ψάρι και του άνοιξαν την κοιλιά. Όταν είδαν μέσα το αρκουδάκι παραξευέτηκαν και το πέταξαν στην παραλία.

Σε λίγο ήρθαν εκεί πολλοί πρόσφυγες από τη Συρία που έμπαιναν σε μια βάρκα για να περάσουν στη Χίο. Ανάμεσά τους ήταν και ένα παιδάκι. Το σπίτι του είχε καταστραφεί στον πόλεμο, δεν είχε μείνει τίποτε. Μόλις είδε το αρκουδάκι στην παραλία χάρηκε πάρα πολύ και το πήρε μαζί του στη βάρκα.

Το ταξίδι ήταν πολύ δύσκολο. Έπιασε τρικυμία και η βάρκα έπλεε σαν καρυδότσουφλο στα κύματα. Ήταν νύχτα και έκανε κρύο. Το προσφυγάκι έσφιγγε το αρκουδάκι στην αγκαλιά του κι έπαιρνε δύναμη και κουράγιο. Σύντομα η βάρκα γέμισε νερά και τελικά βούλιαξε. Ευτυχώς όμως, ήταν πολύ κοντά στην παραλία και όλοι βγήκαν κολυμπώντας.

Έτσι, το αρκουδάκι ξαναγύρισε στην ίδια παραλία όπου πριν λίγες μέρες το είχαν πετάξει σαν σκουπίδι. Μόνο που αυτή τη φορά είχε έναν καινούργιο φίλο, που το αγαπούσε.

Το προσφυγάκι πέρασε πολλές περιπέτειες και δυσκολίες, όμως ποτέ δεν εγκατέλειψε τον καλό του φίλο. Τον κράτησε κοντά του μέχρι να μεγαλώσει.

Και τότε, το έδωσε στα παιδιά του.

Προστασία
της Φύσης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Νίκης 20, 105 57 Αθήνα
Τηλ: 210-3224-944, Fax: 210-3225-285
Email education@eepf.gr,
Ιστοσελίδα: www.eepf.gr

Φύση χωρίς Σκουπίδια

**Για την οργάνωση του Διαγωνισμού
Συγγραφής Περιβαλλοντικής Ιστορίας
συνεργάστηκαν τα μέλη της Συντονιστικής
Επιτροπής του Δικτύου:**

Μαρία Ρουσσομουστακάκη
Αλεξάνδρα Τσίγκου
Χριστίνα Παπαζήση
Παναγιώτα Σιόλα

Κριτές Ιστοριών

Αργυρώ Μουντάκη
Ελένη Ηλία
Διονυσία Παπαδοπούλου
Μέλη της ΣΕ του Δικτύου

Επιμέλεια κειμένων

Μαρία Ρουσσομουστακάκη

ΧΟΡΗΓΟΣ

ALPHA BANK

ISBN: 978-960-7197-23-8

© Ελληνική Εταιρία Προστασίας της Φύσης και συγγραφείς, 2017